

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMBER

1 YILLIKLARI

AMBER'DE DOKUZ PRENS

ROGER ZELAZNY

ÇEVİREN:
BARIŞ EMRE ALKIM

"TÜM YOLLAR AMBER'E ÇIKAR..."

Amber Prensi Corwin, yüzyıllardır mahkûm edildiği sürgün hayatından kurtulup yitirdiği hafızasını tekrar kazanmak ve evine, tek gerçek dünya olan Amber'e geri dönmek üzere yola çıkar. Fakat bu yolculukta dostlarına da düşmanları kadar temkinle yaklaşmalıdır – özellikle de söz konusu entrikacı ve kurnaz kardeşleri olduğunda. Üstelik Amber'de işler değişmiş, kardeşi Eric tahtı ele geçirmiştir. Dokuz prensin tahta çıkmak için kâh meydanlarda kâh kapalı kapılar ardında savaştığı bu büyülü dünyada hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Çıkacağı bu tehlikeli macera Corwin'i devasa ağaçların kapladığı masalsı Arden'den, kanla lekelenmiş merdivenleri ve Amber'dekine tıpatıp benzeyen kalesiyle hayalet diyar Rebma'ya götürecektir.

Corwin'in tahta uzanan yolculuğu, Amber Yıllıkları'nın ilk kitabı *Amber'de Dokuz Prens*'le başlıyor!

"Zelazny eşsiz bir öykücü. Türümüzün hiç görmediği kadar renkli, egzotik ve unutulmaz dünyaların yaratıcısı."

—GEORGE R. R. MARTIN

ithaki

www.ithaki.com.tr

9 786052 651278
//ithakiyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com

Amber Yıllıkları 1

Amber'de Dokuz Prens

ROGER ZELAZNY

Çeviren

Barış Emre Alkım

1

Bana neredeyse sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, bitiyordu artık. Ayak parmaklarımı oynatmaya çalıştım, başardım da. Bir hastane yatağında boylu boyunca yatıyordum ve bacaklarım alçıdaydı, yine de hâlâ bana aittiler.

Gözlerimi üç kez sımsıkı yumdum ve açtım.

Oda duruldu.

Hangi cehennemdeydim?

Sonra sis ağır ağır dağıldı, adına bellek denilen şey kısmen geri döndü. Geceleri, hemşireleri ve iğneleri anımsıyordum. Ne zaman zihnimde bir şeyler berraklaşacak olsa biri içeriye gelip bana bir şeyler batırıyordu. Böyle olagelmişti işte. Evet. Gerçi şimdi kendimi pek de fena hissetmiyordum hani. Durmaları gerekirdi.

Değil mi?

Şu düşünce çullandı beynime: *Belki de değil.*

İnsana özgü güdülerin saflığına yönelik doğal bir şüphelilik gelip göğsümün üzerine çöreklendi. Fazlaca uyuşturulduğumu anlayıverdim. Kendimi nasıl hissettiğime bakılırsa bunun için geçerli bir neden yoktu ve eğer bunu sürdürmek için para alıyorlarsa, durmaları için bir neden de yoktu. Öyleyse numara yap ve uyuşturucunun etkisinde kal, dedi bir ses, bilge de olsa benliğimin en kötü tarafı.

Ben de öyle yaptım.

Aşağı yukarı on dakika sonra bir hemşire kafasını kapıdan uzattı; ben hâlâ horluyordum elbette. Kadın gitti.

O âna kadar, olan bitenin bir kısmını toparlamıştım.

Bir kazaya karıştığımı belli belirsiz anımsıyordum. Kazanın sonrasında olanlar hâlâ bulanıktı; öncesinde olanlar hakkındaysa ne desem yalan olurdu. Ama ilkin bir hastaneye kaldırıldığımı, sonra bu yere nakledildiğimi hatırlıyordum. Neden peki? Bilmiyordum.

Bununla birlikte bacaklarım gayet iyiydi, hem de üzerlerine basacak kadar iyi. Ne kadar zaman önce olduğuna dair bir fikrim yoktu ama kırıldıklarını biliyordum.

Doğrulup oturdum. Bunu yapmak için gerçekten uğraşmam gerekti çünkü kaslarım çok yorgundu. Dışarısı karanlıktı, pencerenin ötesinde bir avuç yıldız çırlıçıplak duruyordu. Onlara göz kırparak karşılık verdim ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

Başım dönüyordu ama az sonra duruldu; yatağın başındaki parmaklığa tutunarak ayağa kalktım ve ilk adımımı attım.

Tamam. Bacaklarım beni taşıyordu.

Demek ki teoride durumum yürüyebilecek kadar iyiydi.

Tekrar yatağa ulaştım, uzandım ve düşündüm. Ter basmıştı, titriyordum. Gözümün önünde renkli benek gibi şeyler görüyordum.

Danimarka Krallığı'na bir çürük kokusudur çökmüştü...

Bir araba kazası olduğu geldi aklıma. Hem de feci bir kaza...

Sonra kapı açıldı, içerisi aydınlandı ve kirpiklerimin arasından eli şırıngalı bir hemşire gördüm.

Yatağımın yanına yaklaştı. Koyu renk saçlı, koca elleri olan hippi hatunun tekiydi.

Tam yanıma geldiğinde doğruldum.

“İyi akşamlar,” dedim.

“Şey... iyi akşamlar,” diye karşılık verdi.

“Ne zaman taburcu oluyorum?” diye sordum.

“Bunu doktora sormam gerekecek.”

“Sor o zaman,” dedim.

“Lütfen kolunuzu sıvayın.”

“Sağ ol, kalsın.”

“Size iğne yapmak zorundayım.”

“Hayır, değilsin. İhtiyacım yok.”

“Korkarım bunu söylemek doktora düşer.”

“O zaman çağır buraya da söylesin. Ama o gelene kadar iğneye izin vermeyeceğim.”

“Korkarım bu konuda emir aldım.”

“Eichmann da almıştı, bak başına neler geldi,” dedim ve başımı ağır ağır iki yana salladım.

“Pekâlâ,” dedi. “Bunu haber vermem gerekecek...”

“Lütfen öyle yap,” dedim. “Hazır gitmişken, ona sabahleyin taburcu olmaya karar verdiğimi de söyleyiver.”

“Bu imkânsız. Yürüyemiyorsunuz bile ve iç kanama geçirirsiniz...”

“Görürüz,” dedim. “İyi geceler.”

Kadın yanıt vermeksizin vınlayıp gitti. Ben de orada yat-tım, düşünüp taşındım. Görünüşe göre bir tür özel hastane-deydim – demek ki birileri faturayı ödüyordu. Kimleri tanı-yordum? Gözümün önüne ne bir akrabam geliyordu ne de arkadaşlarım. Geriye ne kalıyordu? Düşmanlar mı?

Bir süre düşündüm.

Hiç.

Bana böyle bir iyilik yapmayı düşünecek hiç kimse yoktu.

Aniden anımsadım: Arabamla bir uçurumdan aşağı uç-muş, gölü boylamıştım. Tüm anımsayabildiğim buydu.

Sonra ben...

Kendimi zorladım ve yine ter boşandı.

Kim olduğumu bilmiyordum.

Ama kendimi meşgul etmek için doğrulup tüm sargıları söktüm. Sargıların altında sağlam görünüyordum ve yapılacak en doğru şey bu gibi geliyordu. Karyolanın başından söktüğüm demir çubukla sağ bacağımın alçısını kırdım. Birdenbire buradan acilen çıkmam gerektiği, yapmam gereken bir şey olduğu hissine kapılmışım.

Sağ bacağımı kontrol ettim. Sağlamdı.

Sol bacağımdaki alçıyı parçaladım, ayağa kalkıp dolaba baktım.

Hiç giysi yoktu.

Derken ayak seslerini işittim. Yatağıma döndüm, örtüyü kırık alçıların ve sökülmüş bandajların üzerine örttüm.

Kapı bir kez daha içeri doğru savruldu.

Sonra her yanımda aydınlığa boğuldu ve karşıma eli ışıkdüğmesinde duran, beyaz ceketli bir çam yarması dikildi.

“Bu hemşireye zorluk çıkarma olayı da neymiş?” diye sordu. Artık uyku numarası yapamazdım.

“Bilmem,” dedim. “Neymiş?”

Bu onu bir iki saniye oyaladı, ardından nemrut herif, “İğne zamanın geldi,” dedi.

“Doktor musun sen?” diye sordum.

“Hayır ama sana iğne yapma yetkim var.”

“Ben de itiraz ediyorum,” dedim, “çünkü bu benim yasal hakkım. Sana ne oluyor?”

“İğneni olacaksın,” deyip yatağın sol tarafına geçti. Elinde o âna kadar görmediğim bir şırınga vardı.

Çok alçakça bir darbe olduğunu söyleyebilirim, kemerinin neredeyse on santim aşağısına vurmuştum; adam dizlerinin üzerine düştü.

“_____!” dedi biraz sonra.

“Hele bir daha tükürüğümün menziline gir de,” dedim, “gör bak neler oluyor.”

"Senin gibi hastalarla başa çıkmayı biliriz," diye soludu.

Harekete geçme zamanının geldiğini anlamıştım.

"Kıvafetlerim nerede?" diye sordum.

"_____!" diye yineledi.

"O zaman sanırım seninkileri almam gerekecek. Ver onları bana."

Üçüncü tekrardan sonra sabrım tükendi, çarşafı başına geçirip demir çubukla herifi bir güzel marizledim.

Yaklaşık iki dakika sonra, Moby Dick'in ve vanilyalı dondurmanın rengine bürünmüştüm. Çirkindi.

Herifi dolaba tikip parmaklıklılı pencereden dışarı baktım. Eski Ay'ın Yeni Ay'ı kollarına aldığını, bir sıra kavak ağacının üstünde birlikte asılı durduklarını gördüm. Çimenler gümüş gibi pırıldıyordu. Gece, güneşle giriştiği pazarlığı kaybediyordu. Buranın neresi olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Gerçi görünüşe göre binanın üçüncü katındaydım ve sol alttan gelen dörtgen şeklindeki ışık birinci katta, ardında uyanık birisi bulunan bir pencere olduğunu gösteriyordu.

Böylece odadan çıkıp koridoru kolaçan ettim. Koridor, solda penceresi parmaklıklılı bir duvarla son buluyordu ve karşılıklı ikişerden dört kapı vardı. Belki de benimki gibi odalara açılıyorlardı. Gidip pencereden baktım; daha çok çimen, daha çok ağaç, daha çok gece gördüm. Yeni bir şey yoktu. Dönüp diğer yolu tuttum.

Altında hiçbir ışık görünmeyen kapılar, kapılar, kapılar ve bana fazlaca büyük gelen ödünç ayakkabılarımın çıkardığı ayak sesleri.

Sırtıkan Oğlan'ın kol saatine bakılırsa, beşi kırk dört geçiyordu. Demir çubuk kemerimde, hastabakıcı ceketinin içindeydi ve ben yürüdükçe kalçakemigime sürtünüyordu. Tavana da her on metrede bir yaklaşık kırk vatlık bir lamba asılıydı.

Sağdan aşağı inen bir merdivene geldim. Indim. Basamaklar halı kaplı ve sessizdi.

İkinci kat benim bulunduğum kata benziyordu, sıra sıra odayla doluydu, ben de devam ettim. Birinci kata inince sağa dönüp altından ışık sızan kapıyı aramaya koyuldum.

Koridorun sonuna doğru buldum kapıyı ve çalmaya hiç zahmet etmedim.

Adam cafcacflı bir bornoz giymişti; parlak bir masada oturmuş, bir tür hesap defterini kontrol ediyordu. Burası hasta-bakıcı odası falan değildi. Adam başını kaldırıp bana fal taşı gibi açılmış, çakmak çakmak gözlerle baktı ve dudakları çığlık atar gibi şekillendi, belki de kararlı yüz ifademden dolayı seslendiremediği bir çığlık.

Hemen ayağa fırladı.

Kapıyı ardımdan kapatıp ilerledim ve şöyle dedim:

“Günaydın. Başınız belada.”

İnsanlar konu bela olunca hep meraklanıyorlar herhalde çünkü ben odayı üç saniyede katettikten sonra şu kelimeler döküldü ağzından:

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu ki,” dedim, “beni iletişim imkânlarından yoksun bıraktığınız için aleyhinize bir dava açılacak, bir tane de yanlış tedavi uygulamaktan ve uyuşturucu maddeleri gelişigüzel kullanmaktan ötürü. Daha şimdiden uyuşturucu krizi belirtileri gösteriyorum ve vahşice şeyler yapabiliyim...”

Ayağa kalktı.

“Çıkın buradan,” dedi.

Masasının üzerinde bir paket sigara gördüm. Bir tane aldım ve, “Kapa çenenin, otur aşağı,” dedim. “Konuşacaklarımız var.”

Oturdu ama çenesini kapamadı:

“Kurallara karşı geliyorsunuz,” dedi.

“Öyleyse bırakalım da kimin sorumlu olduğuna mahkeme karar versin,” diye yanıtladım. “Giysilerimi ve şahsi eşyalarımı istiyorum. Hastaneden ayrılıyorum...”

“Çıkacak halde değilsin—”

“Sana soran olmadı. Ya hepsini derhal sökülürsün ya da yasalar önünde hesap verirsin.”

Masasındaki bir düğmeye uzandıysa da vurarak elini uzaklaştırdım.

“Şimdi!” diye tekrarladım. “O düğmeye ben girdiğimde basmalıydın. İş işten geçti artık.”

“Bay Corey, çok güçlük çıkarıyorsunuz...”

Corey mi?

“Buraya kendim yatmadım,” dedim, “ama bal gibi hastaneden çıkma hakkım var. Vakit geldi. O yüzden işe koyulalım.”

“Bu kurumu terk edecek durumda olmadığınız apaçık ortada,” diye karşılık verdi. “Buna göz yumamam. Odanıza kadar eşlik etmesi ve sizi yatırması için birini çağıracağım.”

“Sakin deneme,” dedim, “yoksa ne hâldeymişim görürsün. Şimdi birkaç sorum olacak. İlk olarak, beni buraya kim yatırdı ve faturayı kim ödüyor?”

“Pekâlâ,” diye içini çekti ve küçük, sarışın bıyıkları olabildiğince aşağı sarktı.

Bir çekmece açtı, elini içine sokunca işkillendim.

O emniyetini açmadan silahı elinden düşürdüm: 32 kalibre otomatik, çok şık: Colt. Tabancayı masanın üstünden alırken emniyeti açtım; adama doğrultup konuştum: “Sorularımı yanıtlayacaksın. Beni tehlikeli saydığın bariz. Haklı olabilirsin.”

Hafifçe gülümsedi, kendine bir sigara yaktı, eğer niyeti soğukkanlılığını ortaya koymaksa bu bir hataydı. Elleri titriyordu.

“Öyle olsun, Corey – eğer seni mutlu edecekse,” dedi, “seni buraya kız kardeşin yatırdı.”

“?” diye düşündüm.

“Hangi kız kardeşim?” diye sordum.

“Evelyn,” dedi.

Hiçbir çağrışım yapmamıştı. Bunun üzerine, “Çok saçma. Yıllar var ki Evelyn’i görmedim,” dedim. “Ülkenin bu kısmında olduğumu bile bilmiyordu.”

Omuz silkti.

“Yine de...”

“Şimdi nerede oturuyor? Onu aramak istiyorum,” dedim.

“Adresi elimin altında değil.”

“Bul.”

Avaya kalktı, odayı geçip bir dosya dolabına doğru gitti, açıp çekmeceyi karıştırdı, bir kart çıkardı.

Kartı inceledim. Bayan Evelyn Flaumel... New York adresi de tanıdık değildi. Ama belleğime kaydettim. Kartta yazdığına göre, adım Carl’dı. Güzel. Daha fazla veri.

Silahı belime, çubuğun yanına yerleştirdim. Emniyeti kapatmıştım elbette.

“Pekâlâ,” dedim adama. “Giysilerim nerede ve bana ne kadar ödüyorsun?”

“Giysilerini kazada kaybetmiştin,” dedi, “ve bilmelisin ki bacakların kesinlikle kırılmıştı – sol bacağın iki yerinden. Ne yalan söyleyeyim, ayakta nasıl durabildiğini aklım almıyor. Daha iki hafta oldu...”

“Hep çabuk iyileşirim,” dedim. “Şimdi, paraya gelelim...”

“Ne parası?”

“Yanlış tedavi ve diğer şikâyetlerimi mahkemeye götürmeden halletmek için vereceğin para.”

“Gülünç olmayın!”

“Gülünç olan da kim? Bir binlige fit olurum, peşin, derhal.”

“Böyle bir şeyi tartışmam bile.”

“Bence bir düşün ve kazan ya da kaybet. Duruşmadan önce sesimi yeterince duyurursam bu yerin ismi kötüye çıkmaz mı? Hiç şüphesiz tabip odalarına, gazetelere ve—”

“Şantaj,” dedi, “buna bulaşmam ben.”

"İster şimdi öde ister mahkeme emri geldikten sonra," dedim. "Hiç umurunda değil ama böylesi daha ucuza gelir."

Eğer paraları pak diye dokulseydi, tahminlerim doğru olduğunu, bir dolap çevrildiğini anlayacaktım.

Bana ters ters baktı, ne kadar sürdüğünü bilmiyordum.

Sonunda, "Burada bin dolarım yok," dedi.

"Ortasını bulalım," dedim.

Bir kez daha duraksadıktan sonra, "Bu hırsızlık," dedi.

"Malı verip parayı alıyorsan sayılmaz, Charlie. İyisi mi dö-kül."

"Kasamdan beş yüz çıkabilir."

"Getir."

Küçük bir duvar kasasının içindekileri yokladıktan sonra dört yüz otuz dolar olduğunu söyledi, sırf onu kontrol etmek uğruna kasada parmak izi bırakmayı istemedim. Bu yüzden parayı aldım, banknotları yan cebime tıktırdım.

"Buraya hizmet veren en yakın taksi durağı hangisi?"

Durağın adını söyledi ve eyaletin kuzeyinde olduğumu gösteren telefon rehberine baktım.

Numarayı ona çevirtip kendime bir taksi çağırttım çünkü yerin ismini bilmiyor, onun da hafızamın durumunu öğrenmesini istemiyordum. Söktüğüm sargılardan biri başımın etrafındaydı.

O taksiyi çağırırken, yerin ismini söylediğini duydum: Özel Greenwood Hastanesi'ydi burası.

Sigarayı ezerek söndürdüm, bir tane daha aldım ve kitaplığın yanında duran kahverengi döşemeli bir koltuğa uzanarak ayaklarımı belki de yüz kiloluk yükten kurtardım.

"Burada bekleyeceğiz ve beni kapıya kadar geçireceksin," dedim.

Agzından çıkan tek bir kelime daha duymadım.

2

Taksi beni en yakın kasabanın gelişigüzel bir köşesine bıraktığında saat sekiz civarıydı. Şoföre parasını ödedim ve hemen hemen yirmi dakika dolandım. Sonra bir restorana girdim, oturacak bir yer buldum ve meyve suyu, bir çift yumurta, kızarmış ekmek, domuz pastırması ve üç fincan kahve ısmarladım. Pastırma aşırı yağlıydı.

Kahvaltıya layığınca bir saat ayırdıktan sonra yürümeye koyuldum, giyecek satan bir mağaza buldum ve dokuz buçuğa kadar açılmasını bekledim.

Bir kumaş pantolon, üç spor gömlek, bir kemer, birkaç takım iç çamaşırı ve ayağıma uyan bir çift ayakkabı satın aldım. Bir mendil, cüzdan, bir de cep tıraşı seçtim.

Sonra bir Greyhound otobüs istasyonu buldum ve New York'a giden otobüse bindim. Beni durdurmaya kalkışan olmadı. Peşime kimse düşmemiş gibiydi.

Orada oturup parlak ve soğuk göğün altında sert rüzgârların gıdıkladığı, baştan aşağı sonbahar renklerine bürünmüş kırları izlerken, kendime ve içinde bulunduğum duruma dair ne biliyorsam gözden geçirdim.

Greenwood'a Carl Corey adıyla, kız kardeşim Evelyn Flau-mel tarafından yatırılmışım. Bu, on beş gün önce gerçekleşen

bir araba kazasını takiben olmuştı, bu kazada kemiklerim kırılmıştı ama artık rahatsızlık duymuyordum. Kız kardeşim Evelyn'i anımsamıyordum. Greenwood'dakilere beni uyuşturulmuş hâlde tutmaları tembih edilmişti, kendime gelip de onları tehdit ettiğimde kanundan korkmuşlardı. Pekâlâ. Her nedense, biri benden korkuyordu. Bundan var gücümle faydalanacaktım.

Zihnimi zorlayarak kazayı hatırlamaya çalıştım, başım ağrıyana kadar buna kafa yordum. Bir kaza değildi. Sebebin bilmiyordum ama böyle bir his vardı içimde. Gerçeği ortaya çıkaracaktım ve birileri bedel ödeyecekti. Hem de çok, çok fena ödeyecekti. Korkunç bir öfke alevlendi bedenimde. Beni yaralamaya, kullanmaya yeltenen kimse başına geleceklerden sorumluydu ve her kimse, şimdi karşılığını alacaktı. Öldürmek, sorumluyu yok etmek için güçlü bir arzu duyuyor ve biliyordum ki bu duyguyu hayatımda ilk kez hissetmiyordum, bu yoldan geçmişte de geçtiğimin farkındaydım. Birçok kez.

Ölü yaprakların düşüşünü izleyerek pencereden dışarıya diktim gözümü.

Büyük Şehir'e ayak basar basmaz ilk işim en yakın berberde tıraş olup saçlarımı kestirmek olmuştı, ikincisiyse erkekler tuvaletinde çamaşırlarımı ve gömleğimi değiştirmek çünkü sırtıma kaçan saçlara hiç tahammülüm yoktur. Greenwood'daki o isimsiz şahsın 32'lik otomatığı ceketimin sağ cebindeydi. Eger Greenwood'dakiler ya da kız kardeşim beni tutuklatmak istese, ruhsatsız silah taşıyor olmam işlerine gelebilirdi ama yine de tabancayı elden çıkarmamaya karar verdim. Önce beni bulmaları gerekliydi ve ben de bir gerekçe istiyordum. Ayaküstü bir öğle yemeği yedim, bir saat boyunca metroya ve otobüslere bindim, sonra sözde kız kardeşim ve umarım belleğimi canlandıracak kişi olan Evelyn'in Westchester'daki evine gitmek için bir taksiye atladım.

Daha eve varmadan, izleyeceğim yolda karar kılmıştım.

Bu sebeple, koca, eski evin kapısı vuruşlarıma karşılık hemen hemen otuz saniyelik bir bekleyişin ardından açıldığında ne söyleyeceğimi biliyordum. Karanlık meşeler ve açık renkli akçaagaçlar arasındaki uzun, dolambaçlı, beyaz çakıldan yolu yürürken, ayağımın altında yapraklar çıtırdar ve rüzgâr, ceke-timin kaldırılmış yakasından geçip yeni tıraşlı enseme üşütür-ken ne söyleyeceğimi düşünmüştüm. Saç tonüğimin kokusu eski, tuğla binanın duvarlarını sarmalayan sarmaşıkların küf-lü ıtırına karışıyordu.

Hiçbir aşinalık hissi yoktu. Buraya daha önce geldiğimi hiç zannetmiyordum.

Kapıyı çalmıştım ve bir yankı gelmişti.

Sonra ellerimi cebime sokup bekledim.

Kapı açıldığında esmer tenli, benli ve Porto Riko aksanlı hizmetçi kıza gülümseyip başımla selam verdim.

“Evet?” dedi.

“Bayan Evelyn Flaumel’le görüşebilir miyim lütfen?”

“Kim olduğunuzu söyleyeyim?”

“Kardeşi Carl.”

“Ah, lütfen içeri buyurun,” dedi bana.

Zemini küçük somon ve turkuaz rengi çinilerle döşeli bir hole girdim; duvar maun ağacındandı, koca yapraklı yeşil şeyler solumdaki bölmeyi işgal ediyordu. Tavandan sarkan mineli cam küpten sarı bir ışık yayılmaktaydı.

Kız yanımdan ayrıldı, bense çevremde tanıdık bir şeyler arandım.

Hiçbir şey yoktu.

Ben de bekledim.

Hizmetçi şimdi dönmüştü; gülümsedi, başını eğdi ve, “Lütfen beni takip edin. Sizi kütüphanede kabul edecek.” dedi.

Onu takip ettim, üç basamak çıktık ve kapalı iki kapının

bulunduğu bir koridordan geçtik. Solumdaki üçüncü kapı açıktı. Hizmetçi içeri girmemi işaret etti. Öyle yaptım, sonra eşikte durakladım.

Tüm kütüphaneler gibi, bu da kitaplarla doluydu. Duvarlarında, ikisinde sakın manzaraların ve birinde huzurlu bir kumsalın resmedildiği üç tablo asılıydı. Zemin, kalın bir yeşil halıyla kaplıydı. Büyük çalışma masasının yanında koca bir küre vardı, Afrika bana dönüktü, arkasındaysa duvardan duvara uzanan bir pencere ve camdan yapılmış sekiz seyyar merdiven duruyordu. Ama duraklama sebebim bunlardan hiçbiri değildi.

Çalışma masasında oturan kadın geniş yakalı, mavili yeşilli bir elbise giymişti, uzun saçlı ve kâküllüydü. Saçlarının rengi; günbatımı bulutlarınıninkinden, karanlık bir odadaki mum alevinin en dış katmanındaki tona evriliyordu ve boya değildi, bir şekilde biliyordum bunu. Gerek duymadığını düşündüğüm gözlüğünün ardındaki gözleri Erie Gölü'nün bulutsuz bir yaz günü saat üçte olduğu kadar maviydi; bastırılmış gülücüğünün rengi, saçlarıyla uyuşuyordu. Ama duraklama sebebim bunlardan hiçbiri değildi.

Onu bir yerden tanıyordum fakat nereden olduğunu çıkaramıyordum.

Gülümseyişimi muhafaza ederek ilerledim.

“Merhaba,” dedim.

“Otur,” dedi, “lütfen.” Yüksek sırtlı, koca kollu, turuncu renkli, şişkin ve tam uyuklamak için sevdiğim açıyla eğilmiş bir koltuğu işaret etti.

Dediğini yaptım. Beni tepeden tırnağa süzdü.

“Seni tekrar sağ salim gördüğüme memnun oldum.”

“Ben de. Nasılsın?”

“İyi, sağ ol. Ne yalan söyleyeyim, seni burada görmeyi beklemiyordum.”

“Biliyorum,” diye uydurdum, “ama işte buradayım, sana bir kız kardeşe yakışır kibarlığın ve şefkatin için teşekkürle geldim.” Sırf onun yanıtını gözlemleyebilmek için bu cümleye hafif bir ironi katmışım.

Tam o sırada odaya muazzam büyüklükte bir köpek –İrlanda kurt köpeği– girdi ve masanın önüne kıvrıldı. Onu bir diğeri takip etti ve uzanmadan önce kürenin etrafında iki kez döndü.

“Eh,” dedi ironiye karşılık vererek, “lafı bile olmaz. Daha dikkatli sürmelisin.”

“Gelecekte,” dedim, “daha iyi önlemler alacağım, söz veriyorum.” Ne tür bir oyun oynadığımı bilmiyordum ama benim bilmediğimi o da bilmediği için, elde edebileceğim tüm bilgiyi almayı aklıma koymuştum. “Durumumun nasıl olduğunu merak edeceğini düşündüm ve seni bizzat görmeye geldim.”

“Merak ettim... ediyorum da,” diye yanıtladı. “Yemek yedin mi?”

“Hafif bir yemek, birkaç saat önce,” dedim.

Zili çalıp hizmetçiyi çağırıp yemek istedi. Sonra, “Greenwood’dan kendi başına çıkabileceğini düşünmüştüm,” dedi. “Bunu yapabilecek hâle geldiğinde yani. Ama bu denli çabuk olacağın, buraya geleceğin aklıma gelmezdi.”

“Biliyorum,” dedim, “bu yüzden öyle yaptım.”

Bana bir sigara ikram etti, alıp onunkini de kendiminkini de yaktım.

“Hiçbir zaman sağın solun belli olmazdı. Bu özellik geçmişte sana sık sık fayda sağladıysa bile, yerinde olsam aruk buna güvenmezdim.”

“Nasıl yani?” dedim.

“Blöfü göze alamayacağın kadar büyük bir risk var ama buraya böylece çıkıp gelmekle kalkıştığın şey de bu. Cesare-

tini her zaman takdir etmişimdir Corwin ama aptallık etme. Sonucunu biliyorsun."

Corwin mi? "Corey" dosyasının içine koy.

"Belki de bilmiyorum," dedim. "Bir süredir uyuyordum, hatırladın mı?"

"Yani bağlantıda bulunmadın mı?"

"Uyandığımdan beri buna fırsatım olmadı."

Başını bir yana eğdi, o harika gözlerini kıstı.

"Düşüncesizce," dedi, "ama mümkün. Sadece mümkün. Belki ciddisin. Belki. Şimdilik öyle olduğuna inanacağım. Eğer öyleyse akıllıca ve güvenli bir şey yapmış olabilirsin. Bunu bir düşünüyüm."

Bir şeyler daha söyleyeceğini umarak sigaradan bir nefes çektim. Ama söylemedi, ben de hiçbir fikrim olmayan bir ödül uğruna, tanımadığım oyuncularla oynadığım bu oyunda, görünürde kazanmış olduğum avantajı kullanmaya karar verdim.

"Burada bulunmam bir şeyi işaret ediyor," dedim.

"Evet," diye karşılık verdi. "Biliyorum. Ama sen zekisindir, o yüzden birden çok şeyi de işaret edebilir. Bekleyip göreceğiz."

Neyi bekleyeceğiz? Neyi göreceğiz? Hangi şeyi?

O arada bifttekler ve bir sürahi bira geldi, ben de onun ince-likli ya da üstü kapalı zannedip de üzerinde düşünüp taşınacağı gizemli ve genel sözler sarf etmek zorunluluğundan geçici olarak kurtuldum. Bifteğim çok güzeldi; içi çiğ ve kanlıydı. Kıtır kabuklu taze ekmeği dişimle parçalayıp birayı büyük bir açlık ve susuzlukla mideye indirdim. Beni izlerken güldü, bir yandan da kendi bifteğinden küçük parçalar kesiyordu.

"Yaşama zevkle sarılmanı seviyorum, Corwin. Bu yüzden ondan ayrılmanı görmekten nefret ederim."

"Ben de," diye homurdandım.

Yemeğimi yerken onu düşündüm. Onu deniz yeşili, uzun etekli, dekolte bir elbiseyle gördüm. Müzik, dans ve arkamızdan gelen konuşma sesleri vardı. Ben siyah ve gümüş rengi giymiştim ve... Görüntü soldu. Ama bu belleğimin bir parçasıydı, biliyordum, tamamını hatırlayamadığımdan için için sövüyordum. O gece müziğin, dansın ve konuşmaların gerisinde, yeşiller içindeki o, siyaha ve gümüş rengine bürünmüş olan bana ne söylüyordu?

Bardaklarımıza biraz daha bira doldurdum ve görüntüyü sınamaya karar verdim.

“Bir gece hatırlıyorum,” dedim, “sen yeşillerini giymiştin ve ben de kendi renklerimi. Her şey ne kadar hoş görünüyordu ve müzik de...”

Yüzü hafifçe hüzünlendi, yumuşadı.

“Evet,” dedi. “Ne günlerdi ama... Gerçekten de bağlantıya geçmedin mi yani?”

“Şerefim üstüne yemin ederim,” dedim, bunun değerini pek bilmeden.

“İşler iyice kötüye gitti,” dedi, “ve Gölgeleler önceden tahmin edilenden çok daha fazla dehşet içeriyor...”

“Ve?” diye sordum.

“O hâlâ kendi dertleriyle meşgul,” diye tamamladı sözünü.

“Ya.”

“Evet,” diye devam etti, “senin ne tarafta olduğunu bilmek isteyecektir.”

“Tam burada,” dedim.

“Demek istediğin...”

“Şimdilik,” dedim ona, belki de fazlaca çabuk çünkü gözleri fal taşı gibi açılmıştı, “çünkü işlerin durumunu hâlâ tam olarak bilmiyorum.” Her ne anlama geliyorduyorsa bu artık.

“Ya...”

Bifteklerimizle biramızı bitirdik, artıkları köpeklere attık.

Ardından biraz kahve içtik. Kendimi bir ağabey gibi hissediyordum ama bunu gizledim. “Ya diğerleri?” diye sordum; bu her yöne çekilebilirdi ama güvenli görünmüştü bana.

Bir an için, bana ne demek istediğimi soracak diye korktum. Bunun yerine sırtını iskemlesine yasladı, gözlerini tavana dikti ve konuştu, “Her zamanki gibi, hiç kimseden yeni haber yok. Belki en akıllıcası senin izlediğin yoldu. Ben keyfime bakıyorum. Ama insan şan ve şerefi nasıl unutabilir?” Gözlerimi yere çevirdim çünkü içlerinde neyi barındırmaları gerektiğinden emin değildim. “Unutamaz,” dedim. “Asla unutamaz.”

Bunu uzun, huzursuz bir sessizlik takip etti, ardından şöyle dedi: “Benden nefret ediyor musun?”

“Tabii ki hayır,” diye yanıtladım. “Bunu nasıl yapabilirim – her şeyi göz önünde bulundurunca?”

Bu onu memnun etmiş gibiydi ve ılık ılık dişlerini gösterdi.

“Güzel, teşekkürler,” dedi. “Başka ne olursan ol, sen bir centilmensin.”

Eğilerek selam verdim ve sırtıttım.

“Gururumu okşuyorsun.”

“Hiç de değil,” dedi, “her şeyi göz önünde bulundurunca.”

Kendimi rahatsız hissettim.

Öfkem oradaydı ve onu kime saklamam gerektiğini biliyor mu, diye merak ettim. Bildiğini hissediyordum. Sözümü sakınmadan sorma arzusuyla mücadele edip bastırdım.

“Pekâlâ, ne yapmayı öneriyorsun?” diye sordu nihayet ve mecburen yanıtladım. “Tabii ki bana güvenmiyorsun...”

“Sana nasıl güvenebiliriz?”

Bu “biz” meselesini bir kenara yazdım.

“Peki o zaman. Şimdilik. Kendimi senin gözetimin altına almak istiyorum. Burada, gözünü üzerimden ayırmayacağın bir yerde bulunmaktan memnun olacağım.”

“Ya daha sonra?”

“Daha sonra mı? Göreceğiz.”

“Akıllıca,” dedi, “çok akıllıca. Üstelik beni zor durumda bırakıyorsun.” (Bunu söylemiştim çünkü gidebileceğim başka bir yer yoktu ve şantaj param da yakında suyunu çekecekti.) “Evet, elbette kalabilirsin. Ama seni uyarayım,” deyip boynuna asılı zincirdeki bir tür kolye ucu olduğunu varsaydığım şeyle oynadı. “Bu ultrasonik bir köpek düdüğü. Odadaki Donner’la Blitzen’in dört kardeşleri daha var. Hepsi de kötü insanların hakkından gelmek için eğitildiler ve düdüğün sesi ne yanıt verirler. Bir iki kez üflersem seni bile parçalarlar. Biliyorsun, İrlanda’da kurtların soyunun tükenmesinin sebebi onların türüydü.”

“Biliyorum,” dedim, gerçekten de bildiğimi fark ederek.

“Evet,” diye söze devam etti. “Eric misafirim olmana seviyecek. Seni rahat bırakmasını sağlayacak ki senin istediğin de bu zaten, *n’est-ce-pas?*”

“Oui,” dedim.

Eric! Bunun bir anlamı vardı! Bir Eric *tanımıştım* ve onu tanımamın bir şekilde çok büyük önemi vardı. Yakın zamanda değildi. Ama tanıdığım Eric hâlâ ortalıktaydı ve bu da çok önemliydi.

Neden peki?

Ondan nefret ediyordum, sebeplerden biri buydu. Eric’ten, onu öldürmeyi planlayacak kadar nefret ediyordum. Buna kalkışmış bile olabilirdim.

Dahası, aramızda bir tür bağ vardı, biliyordum.

Akrabalık mı?

Evet, buydu işte. İkimiz de kardeş olmaktan hoşnut değildik.

...Anımsıyordum, anımsıyordum...

İriyarı, güçlü Eric... ıslak, kıvrıcık sakalı ve gözleri... tıpkı Evelyn’inkiler gibi.

Şakaklarım zonklamaya başlayıp ensemin aniden kızardı, yeni bir anı seliyle acı içinde kaldım.

Bunların yüzüme yansımalarına izin vermediysem de kendimi zorlayıp sigaramdan bir nefes, biramdan bir yudum aldım ve Evelyn'in gerçekten de kardeşim olduğunu kavradım! Yalnızca, adı Evelyn değildi. Ne olduğu aklıma gelmiyordu ama Evelyn değildi. Dikkatli olmaya karar verdim. Hatırlayınca kadar ona ismiyle hitap etmeyecektim.

Peki ya ben? Neydi bu etrafımda olup bitenler?

Birdenbire, Eric'in başıma gelen kazayla bir bağlantısının olduğunu hissettim. Kaza ölümcül olmalıydı ama kıl payı kurtulmuştum. O yapmıştı, değil mi? Evet, yanıtını verdi hislerim. Eric olmalıydı. Evelyn de onunla işbirliği yapıyor, beni komada tutsunlar diye Greenwood'a para ödüyordu. Ölmekten daha iyiydi ama...

Evelyn'e gelmekle kendimi tam da Eric'in kucağına attığımı anlamıştım, şayet kalırsam onun tutsağı olacak ve yeni saldırılarla karşılaşacaktım.

Ama Evelyn misafiri olmamın, Eric'in beni rahat bırakmasını sağlayacağını ima etmişti. Aklım karıştı. Hiçbir şeyin görünüşüne kanamazdım. Sürekli tetikte olmalıydım. Belki de uzaklaşmam, belleğimin yavaş yavaş geri dönmesine izin vermem daha iyi olurdu.

Ama içimde korkunç bir aciliyet hissi vardı. Tüm hikâyeyi olabildigince çabuk öğrenmeli, öğrenir öğrenmez de harekete geçmeliydim. Üzerimde bir mecburiyet vardı sanki. Eğer belleğin bedeli tehlike, fırsatın bedeli riskse öyle olsun, kalacaktım.

"Ben de hatırlıyorum," dedi Evelyn ve onun aslında bir süredir konuşmakta olduğunu fark ettim, oysa dinlememiştim bile. Belki sözlerin daha çok kendi kendine konuşur gibi sarf edilişinden, aslında yanıt gerektirmemelerinden ve düşüncelerimin aciliyetindendi bu.

“Julian’ı en sevdiği oyununda yendiğin, onun da sana bir kadeh şarap fırlatıp sövdüğü günü hatırlıyorum. Ama ödülü kazanmıştın. O da aniden çok ileri gittiğinden korkmuştu. Oysa sen gülmüş ve onunla bir kadeh şarap içmiştin. Sanırım normalde çok soğukkanlı olan Julian o öfke nöbeti konusunda kendini kötü hissetmiş, kıskanmıştı seni. Anımsıyor musun? Sanırım o günden beridir, bir yere kadar senin taktiklerinin çoğunu taklit etti. Ama ondan hâlâ nefret ediyor, tez vakitte ölmesini umuyorum. Öyle olacağı doğuyor içime.”

Julian, Julian, Julian. Evet ve hayır. Bir oyun, bir adamı kasten kızdırmam ve neredeyse efsanevi bir iradeyi yerle bir edişim. Evet, bir aşinalık vardı ve hayır, neler olduğunu kesin olarak bilemiyordum.

“Ya Caine? Nasıl da faka bastırmıştın onu! Senden hâlâ nefret ediyor, biliyorsun...”

Pek sevilmediğim sonucuna varmıştım. Her nedense bu duygu beni hoşnut etti.

Caine de tanıdık geliyordu. Hem de çok.

Eric, Julian, Caine, Corwin. İsimler kafamda yüzüyordu ve bir şekilde, içimde tutamayacağım kadar fazlalardı.

“O kadar uzun zaman oldu ki...” dedim neredeyse istemsizce ve bu doğruymuş gibi gözükte.

“Corwin,” dedi bana, “sadede gelemim. Güvenlikten fazlasını istiyorsun. Bunu biliyorum. Hâlâ bir şeyler koparabilecek kadar güçlüsün, elini doğru oynarsan tabii. Aklından ne geçiyor bilemiyorum ama belki Eric’le bir anlamaya varabiliriz.” “Biz” derken kastettiği şey bariz biçimde değişmişti. Olan biten her şeydeki değerime dair bir karara varmıştı. Kendi çıkarı için bir şeyler kazanma şansı gördüğünü anlayabiliyordum. Gülümsedim, azıcık. “Bu yüzden mi buraya geldin?” diye devam etti. “Eric için, aracı gerektirebilecek bir teklifin mi var?”

“Olabilir,” diye yanıtladım, “üzerinde biraz daha düşündükten sonra. Ayaga kalkalı o kadar az oldu ki ölçüp biçmem

gereken çok şey var. Bununla birlikte çıkarlarımın Eric'inkiyle uyduğuna karar verirsem hemen harekete geçebileceğim konumda olmak istedim."

"Dikkatli ol," dedi. "Ağızından her çıkanı ona yetiştireceğimi biliyorsun."

"Elbette," dedim, bunu hiç de bilmiyordum ve lafı dolandırmak için çabaladım, "eğer çıkarların benimkilerle örtüşürse işler değişir."

Kaşları çatıldı, aralarında küçücük kırıksıklıklar belirdi.

"Teklifinin ne olduğunu anlamıyorum."

"Henüz bir şey teklif etmiyorum," dedim. "Sadece sana karşı dürüst ve tümüyle açık davranıyor, bilmediğimi söylüyorum. Eric'le bir anlaşma yapmak istediğimden emin değilim. Hem zaten..." Kasten sözün geri kalanını getirmedi çünkü ardından söyleyecek bir şeyim yoktu fakat olması gerektiğini hissediyordum.

"Başka bir teklif mi aldın yoksa?" Birdenbire ayağa kalkıp düdüğünü kavradı. "Bleys, tabii ki!"

"Otur yerine," dedim "ve saçmalama. Sırf aklına Bleys geldi diye köpek maması olmak için kendimi böylesine soğukkanlı, böyle istekli bırakır mıydım sana?"

Rahatladı, belki biraz gevşedi bile, sonra yerine döndü.

"Muhtemelen hayır," dedi sonunda, "ama kumarbaz ve içten pazarlıklı olduğunu biliyorum. Buraya bir rakibi ortadan kaldırmaya geldiysen deneme zahmetine bile değmez. Ben o kadar önemli değilim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Üstelik hep beni bir hayli sevdiğini düşünmüşümdür."

"Sevmişimdir ve seviyorum da," dedim. "Kaygılanmanı gerektirecek hiçbir şey yok, o yüzden kaygılanma. Gerçi Bleys'in sözünü etmen çok ilginç."

Yem, yem, yem! Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki!

"Neden? Seninle bağlantı mı kurdu?"

"Söylememeyi tercih ederim," diye yanıtladım bunun eli-

mi güçlendirmesini umarak. “Şayet öyle yapsaydı, ona da Eric’e verdiğim yanıtı verirdim: ‘Bu konuyu düşüneneğim.’”

“Bleys,” diye yineledi ve Bleys, dedim kendi kendime, seni seviyorum Bleys. Sebebini unuttum ve biliyorum ki seni sevmem için sebepler var ama yine de seviyorum. Bunu biliyorum.

Bir müddet oturduk. Kendimi yorgun hissettim ama bunu dışa vurmak da istemedim. Güçlü olmalıydım. Güçlü olmam gerektiğini biliyordum.

Orada öylece oturdum, gülümsedim ve, “Kütüphanen güzelmış,” dedim, o da, “Teşekkürler,” dedi.

“Bleys,” diye tekrarladı bir süre sonra. “Sence onun bir şansı var mı?”

Omuz silkтім.

“Kimbilir. Benim bilmediğim kesin. Belki kendisi bilir, belki o bile bilmiyordur.”

Sonra bana bakakaldı. Gözleri hafifçe büyümüş, ağzı açık kalmıştı.

“Sen olamazsın,” dedi. “Kendin denemeyi önermiyorsun, değil mi?”

Sırf onun duygularını tartmak amacıyla güldüm o zaman.

“Aptal olma,” dedim ardından. “Ben mi?”

Ama daha o söylerken bile damarıma bastığını biliyordum, derinlere gömülü bir şey güçlü bir “Neden olmasın?” ile yanıt vermişti.

Birdenbire korktum.

Gerçi Evelyn reddedişim karşısında rahatlamış görünüyordu, her neyi reddettiysen artık. Derken gülümsedi ve so- lumda kalan gömme barı işaret etti.

“Bir Irish Mist istiyorum,” dedi.

“Ben de öyle,” diye yanıtladım, kalkıp iki kadeh doldurdum.

“Biliyor musun?” dedim yerime döndükten sonra, “kısa

bir süre için de olsa seninle böyle birlikte olmak çok hoş. Anılarını tazeliyor.”

Gülümsedi, güzel görünüyordu.

İçkisini yudumlayarak, “Haklısın,” dedi. “Sen buradayken kendimi neredeyse Amber’de hissediyorum.” Az kalsın içkimi döküyordum.

Amber! Bu sözcük omurgamdan aşağı bir şimşek çaktırmıştı!

Sonra ağlamaya başladı ve doğrulup onu rahatlatmak için kolumu omzuna doladım.

“Ağlama küçük kız, lütfen yapma. Beni de üzüyorsun.” Amber! Bu sözcükte bir şey vardı, elektrikli ve kudretli bir şey!

“Güzel günler bir kez daha gelecek,” dedim yavaşça.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim yüksek sesle. “Evet, inanıyorum!”

“Sen delisin,” dedi. “Belki de bu yüzden hep en sevdiğim ağabeyim sendin. Ağzından çıkan her şeye inanabilirim, deli olduğumu bilsem bile.”

Sonra biraz daha ağladı ve sustu.

“Corwin,” dedi, “eğer başarırsan –eğer Gölge’den vahşi ve acayip bir şans gelir de başaracak olursan– küçük kız kardeşin Florimel’i hatırlayacak mısın?”

“Evet,” dedim onun adının bu olduğunu bilerek. “Evet, seni hatırlayacağım.”

“Sağ ol. Eric’e sadece gerektiği kadarını söyleyeceğim ve Bleys’ten ya da en son şüphelerimden hiç söz etmeyeceğim.”

“Sağ ol, Flora.”

“Ama sana şu kadarcık güveniyorsam ne olayım,” diye ekledi. “Bunu da unutma.”

“Söylemen lüzumsuz.”

Sonra beni odama çıkarması için hizmetçisini çağırdı, soyunmaya muvaffak oldum, yatağa yığıldım ve on bir saat uyudum.

3

Ertesi sabah Evelyn bir mesaj bırakmadan çıkmıştı. Hizmetçisi bana mutfakta kahvaltı hazırladı ve hizmetçilere özgü işlerini yapmaya gitti. Kadının ağzını arama düşüncesini bir kenara bıraktım çünkü öğrenmek istediklerimi bilmeyecek ya da söylemeyecek, bu girişimimi de şüphesiz Flora'ya yetiştirecekti. Böylelikle, evin idaresi bende görüldüğü için kütüphaneye gidip orada neler öğrenebileceğime bakmayı aklıma koydum.

Hem kütüphaneleri severim de. Güzel ve bilgece sözcüklerle dolu duvarlar bana rahatlık ve güven verir. Gölgeleği engelleyecek bir şey görebildiğimde kendimi hep daha iyi hissedirim.

Donner, Blitzen ya da onların akrabalarından biri bir yerlerden peydahlanıp beni koridor boyunca takip etti. Bacaklarını kırmadan yürüyor ve izlerimi kokluyordu. Onunla dost olmaya çalıştım ama arabayı yolun kenarına çekmenizi işaret eden bir polisle hoşbeş etmek gibiydi. Yürürken diğer odaların bazılarına göz gezdirdim ama sıradan, zararsız yerlerdi.

Böylece kütüphaneye girdim, Afrika hâlâ bana dönüktü.

Köpekleri dışarda tutmak için kapıyı ardımdan kapadım ve raflardaki kitap isimlerini okuyarak odada dolandım.

Bir sürü tarih kitabı vardı. Doğrusu kız kardeşimin koleksiyonunda bunlar ağırlıktaydı. Çok sayıda da sanat kitabı bulunuyordu: koca koca ve pahalı olanlarından. Birkaçının sayfalarını karıştırdım. Genellikle en iyi fikirler, başka bir şey düşünürken gelir aklıma.

Flora'nın bariz servetinin nereden geldiğini merak ettim. Eger akrabaysak ben de mi varlıklı sayılırdım? Ekonomik ve sosyal statümü, işimi ve kökenlerimi düşündüm. İçimdeki hisse bakılırsa hiç para sıkıntım olmuyordu ve hep ya yeterince param vardı ya da gözümü doyuracak kadarına erişebilmenin yollarını buluyordum. Benim de böyle büyük bir evim var mıydı?

Hatırlayamadım.

Ne iş yapardım?

Flora'nın masasına oturdum ve saklı özel bilgiler var mı diye zihnimi taradım. İnsanın kendini bir yabancı gözûyle incelemesi zor. Belki bu yüzden bir şey bulamamıştım. Sizin olan sizindir, bir parçanızdır ve oraya, içinize aittir. Hepsı bu.

Acaba doktor muydum? Da Vinci'nin anatomi çizimlerine bakarken aklıma geldi bu. Neredeyse refleks hâlinde, zihnimden çeşitli cerrahi operasyonları basamak basamak gözden geçirmeye başlamıştım. O zaman geçmişte insanları ameliyat ettiğimi kavradım.

Ama bu değildi. Tıp eğitimim olduğunu anlamıştım ama bu başka bir şeyin parçasıydı. Cerrahlıkla uğraşmadığımı her nasılsa biliyordum. O zaman neydim peki? Başka neler vardı işin içinde?

Gözûme bir şey ilişti.

Çalışma masasında oturduğum yerden karşımda, üzerinde diğer şeylerin yanı sıra bir de antika süvari kılıcının asılı durduğu duvarı görebiliyordum; odada attığım ilk turda dik-katimi çekmemişti. Kalkıp duvara gittim, kılıcı askısından indirdim.

Kılıcın durumuna bakıp zihnimden ayıpladım. Bir yağlı bez, bir de bileği taşı olacaktı ki onu tekrar olması gereken hâle getirecektim. Antika silahlara, bilhassa kesici olanlarına dair bir şeyler biliyordum.

Süvari kılıcı elimde hafif ve kullanışlı duruyordu, onu kullanmakta maharetli olduğumu hissettim. Gardımı aldım. Birkaç darbe savuşturdum ve hamle ettim. Evet, bunu kullanabilirdim.

Ne türden bir geçmişti benimkisi öyleyse? Çevremde bellegimi harekete geçirecek yeni bir şeyler aradım.

Dikkatimi çeken başka bir şey olmadı, ben de kılıcı yerine koyup masaya geri döndüm. Orada oturup çekmeceleri kurcalamaya karar verdim.

Ortaklağıyla başlayıp soldan yukarıya, sağdan aşağıya, çekmece çekmece ilerledim.

Kırtasiye malzemeleri, zarflar, posta pulları, ataşlar, kurşunkalemler, lastikler – hepsi de bildik şeyler.

Tüm çekmeceleri yuvalarından çıkarıyor ve kucağıma koyup içindekileri inceliyordum. Öylesine bir yöntem değildi bu. Bir zamanlar almış olduğum, bana nesnelerin yanlarını ve diplerini de incelemeyi öğreten eğitimin bir parçasıydı.

Bir şey az kalsın dikkatimden kaçıyor ama son anda fark ettim: Sağda, en alttaki çekmecenin arkası diğerlerinininki kadar yüksek değildi.

Bu bir şeye işaret ediyordu ve diz çöküp çekmece yuvasına baktığımda üst kısma sabitlenmiş, kutu gibi bir şey gördüm.

Ta geride, küçük bir çekmeceydi bu ve kilitliydi.

Ataşlar, çengelli iğneler ve sonunda bir başka çekmecede gördüğüm metal ayakkabı çekeceğiyle yaklaşık bir dakika uğraşmam gerekti. Ayakkabı çekeceği meseleyi çözmüştü.

Çekmecede bir deste oyun kâğıdı vardı.

Destenin üzerinde, diz çöktüğüm yerde beni kaskatı kesti-ren, ter bastıran ve nefesimi hızlandıran bir arma bulunuyordu.

Armanın üzerinde bir çayırdı, yüzü sağa dönük, şaha kalkmış, beyaz bir tekboynuz vardı.

Bu armayı tanıyordum ve adını bilememek yaralıyordu beni.

Desteyi açıp kartları çıkardım. Asaları, tılsımları, kupaları ve kılıçlarıyla tarot usulü dizilmişlerdi ama Koz Kartları tümüyle farklıydı.

Araştırmamı sürdürmeden önce iki çekmeceyi de yerine yerleştirdim, küçüğü kilitlememeye özen gösterdim.

Görünümleri neredeyse gerçek gibiydi, Kozlar o parıldayan yüzeylerden dışarı zıplamaya hazırlardı. Kartlar elimde buz gibiydi ve bu yüzden onları tutmak özel bir zevk veriyordu. Bir zamanlar benim de böyle bir destem olduğunu ansızın anlayıverdim.

Onları önümdeki sumene dizmeye başladım. Kartların birinde sivri burnu, gülen ağzı ve saman rengi saçlarıyla, kurnaz bakışlı, ufak tefek bir adam vardı. Turuncu, kırmızı ve kahve renkli bir tür Rönesans kostümü giymişti. Uzun külot pantolonu ve vücuduna sımsıkı oturan işlemeli bir gömleği vardı. Onu tanıyordum. Random'dı adı.

Sırada Julian'ın upuzun dökülen siyah saçları, ne tutku ne de merhamet barındıran mavi gözleri ve pasif bir siması vardı. Baştan aşağı pullu beyaz bir zırh kuşanmıştı. Zırhı ne gümüşü ne de madeni renkteydi; mineliydi sanki. Süslü ve törenlik görünümüne karşın zırhın müthiş derecede sağlam ve darbeye dayanıklı olduğunu biliyordum. Favori oyununda alt ettiğim, bu yüzden bana bir kadeh şarap fırlatan adam buydu. Onu tanıyor ve ondan nefret ediyordum.

Sonra Catne'in esmer, siyah gözlü çehresi geliyordu; siyah ve yeşil satenler giymiş, hafifçe yana yatık duran üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Şapkanın arkasından bir tutam yeşil tüy sarkıyordu. Yan durmuştu, bir eli belindeydi, çizme-

lerinin uçları yukarı kıvrıktı. Belindeyse zümrüt kakmalı bir hançer asılıydı. Kalbimde çelişkili duygular uyandırdı.

Sonra Eric vardı. Nesnel olarak yakışıklıydı, saçları öylesine koyu renkliydi ki neredeyse maviydi. Sakalı oldum olası gülümseyen ağzının çevresinde kıvrılmıştı ve deri bir ceket ve tozluklar, sade bir pelerin, uzun siyah çizmeler giyiyordu. Uzun, gümüş renkli bir kılıcın asılı durduğu kemeri kırmızıydı ve bir yakutla süslenmişti. Pelerininin yüksek yakası, boynunu sardığı yerde kırmızı astarlıydı; manşetlerindeki süsler de aynı renkteydi. Başparmakları kemerine geçirilmiş duran elleri olağanüstü güçlüydü ve dikkat çekiyordu. Sağ kalçasının yakınında, kemerinden bir çift siyah eldiven sarkıyordu. Rahmetli olmama ramak kaldığı gün beni öldürmeye kalkışanın o olduğundan emindim. Onu inceledim ve biraz da korktum.

Peşinden uzun boylu ve somurtkan, yüzü ve gövdesi incecik, zihni ise geniş Benedict geliyordu. Turuncu, sarı, kahverengi giymişti ve bana Uykulu Kuytu Söylencesi'ni, saman çöplerini, balkabaklarını ve korkulukları anımsatıyordu. Uzun, güçlü bir çenesi, ela gözleri ve asla dalgalanmayan kumral saçları vardı.

Doru bir atın yanında durmuş, üzerine çiçeklerden örülü bir zincirin dolanmış olduğu bir kargıya yaslanmıştı. Nadiren gülerdi. Onu severdim.

Bir sonraki kartı açtığımda durakladım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve sıçrayıp azledilmeyi diledi.

Bu bendim.

Tıraş ettiğim yüzü tanıyordum, aynadaki adam da buydu işte. Yeşil gözler, siyah saç, siyah ve gümüş rengi kıyafet, evet.

Üzerimde bir pelerin vardı ve sanki rüzgârda hafifçe kıvrılmıştı. Çizmelerim Eric'inkiler gibi siyahı ve ben de bir kılıç taşıyordum. Onunki kadar uzun değilse bile, daha ağırdı. El-

divenlerimi giymiştim, gümüşten ve pulluydular. Boynumda-ki toka gümüş bir gül biçimindeydi.

Ben. Corwin.

Bir sonraki karttan iriyarı, kuvvetli bir adam bakıyordu. Bana oldukça benziyordu, tek fark çenesinin daha kaba hatlı olmasıydı. Biliyordum ki benden daha iri ama yavaştı. Efsanelere sığmayan bir şeydi onun kudreti. Gri-mavi bir elbise giymiş, beline geniş, siyah bir kuşak dolamıştı ve gülüyordu. Boynuna, kalın iple gümüşten bir av boynuzu asılmıştı. Saçaklı bir sakalı ve hafif bir bıyığı vardı. Sağ elindeyse bir şarap kadehi tutuyordu. Ona ani bir sevgi duydum. İsmi de o zaman aklıma geldi. Gérard'dı o.

Sırada ateş sakallı, alev taçlı, turuncu ve kırmızı ipek giysili; sağ elinde kılıç, sol elinde bir kadeh şarap tutan ve Flora'nın ya da Eric'inki kadar mavi gözlerinin arkasında şeytanın bizzat dans ettiği bir adam vardı. Çenesi inceydi ama sakalı örtüyordu bunu. Kılıcına altın renkli telkâri bir süsleme kakılıydı. Sağ eline iki, sol eline bir adet koskoca yüzük takmıştı: sırasıyla zümrüt, yakut ve safir. Biliyordum ki Bleys'ti bu.

Sonra hem Bleys'e hem de bana benzeyen bir figür geliyordu. Benim yüz hatlarıma, biraz küçük olsalar da gözlerime; Bleys'in saçlarına sahipti, sakalsızdı. Beyaz bir atın sırtındaydı; yeşil bir binici kıyafeti giymiş, kartın sağ tarafına yönelmişti. Onda gücün ve zayıflığın, maceracılığın ve terk edilmişliğin izleri vardı.

Onu hem tasvip eder hem etmezdim, hem onu sever hem ondan iğrenirdim. Adı Brand'di, biliyordum. Gördüğüm anda tanımıştım.

Fark etmiştim ki aslında hepsini çok iyi tanıyor; güçlü yanlarını, zaafalarını, zaferlerini, yenilgilerini hatırlıyordum.

Çünkü kardeşlerimdi onlar.

Flora'nın masasındaki kutudan aldığım sigarayı yakıp arkama yaslandım ve hatırladıklarımı gözden geçirdim.

Tuhaf giysilere bürünmüş bu sekiz tuhaf adam benim kardeşlerimdi. Benim siyah ve gümüş giyinmem gibi, onların da seçtikleri şekilde giyinmeleri uygun ve doğrudu. Sonra kıyafetimi ve Greenwood'u terk ettikten sonra uğradığım küçük kasabadaki küçük dükkândan ne satın aldığımı fark edince kıkır kıkır güldüm.

Altımda siyah pantolonum vardı, aldığım gömleklerin üçü de griye çalan gümüş rengindeydiler. Ceketim de siyahtı.

Kartlara geri döndüm. Sırada deniz yeşili uzun elbisesiyle Flora vardı, tıpkı önceki akşam hatırladığım gibiydi. Sonra yine aynı mavi gözlere sahip, uzun siyah saçlarını dökmüş, simsiyah giyinmiş ve beline gümüş bir kuşak dolamış bir kız vardı. Bilmem nedendir, gözlerim dolu dolu oldu. Onun adı Deirdre'ydı. Sonra Bleys ile Brand'in saçlarına, benim gözlerime ve sedef rengi cilde sahip Fiona geliyordu. Daha kartı açtuğum anda ona karşı bir nefret duymuştum. Ardından saçları da gözleri gibi yeşim renginde, ısıtılı yeşil-gri bir elbise giymiş, beline menekşe rengi kuşak sarmış, ıslak ve kederli görünen Llewella'yı gördüm. Bir sebepten dolayı onun bizim gibi olmadığını biliyordum. Ama o da kız kardeşimdi.

Tüm bu insanlara karşı korkunç bir uzaklık ve soğukluk hissettim. Yine de her nasılsa fiziksel olarak yakın görünüyorlardı.

Parmak uçlarıma değen kartlar öylesine soğuktu ki onları tekrar masaya bıraktım, gerçi onlarla teması kesmeye belli bir isteksizlik de duyuyordum.

Ama başka kart yoktu. Geri kalanların hepsi minör kartlardı. Her nasılsa –ah, yine o her nasılsa işte– bir şekilde biliyordum ki birkaçı eksikti.

Bununla beraber ne kadar kafa yorarsam yorayım eksik Koz Kartlarının neleri temsil ettiğini hatırlayamıyordum.

Bu beni tuhaf bir şekilde hüzünlendirdi, sigaramı alıp kara kara düşündüm.

Kartları gördüğüm vakit tüm bu şeyler bağlamalarını da beraberlerinde getirmeksizin neden bu kadar kolayca geri dönüvermişlerdi? Şimdi yüzlere ve isimlere dair eskisinden daha çok şey biliyordum ama hepsi bundan ibaretti.

Hepimizin bu şekilde kartlara resmedilmiş olmasının anlamını kestiremiyordum. Bununla birlikte, içimde bir desteye sahip olmak için anlatılamayacak denli güçlü bir arzu vardı. Yine de biliyordum ki eğer Flora'ninkini alırsam kaybolduğunu bir çırpıda fark edecekti ve başım belaya girecekti. O yüzden desteyi büyük çekmecenin arkasındaki küçük çekmeceye geri koydum ve tekrar kilitledim. Sonra, Ulu Tanrım, beynimi tarumar ettim! Ama boşunaydı.

Ta ki sihirli bir sözcüğü anımsayana dek.

Amber.

Bir önceki akşam bu sözcük beni allak bullak etmişti. Öyle ki o andan itibaren aklıma getirmekten sakınmışım. Ne var ki şimdi buna cüret ediyordum. Sözcüğü zihnimde evirip çevirdim ve uyandırdığı tüm çağrışımları gözden geçirdim.

Sözcük güçlü bir hasret ve muazzam bir nostaljiyle yüklüydü. İçinde vazgeçilmiş bir güzellik, büyük bir başarı hissi ve korkunç, neredeyse nihai bir kudret duygusu yuvalanmıştı.

Her nasılsa sözcük benim dağarcığıma aitti; her nasılsa ben onun bir parçasıydım, o da benim. O anda fark ettim ki Amber bir yer ismiydi. Bir zamanlar bildiğim bir yerin ismi. Ne var ki aklıma hiçbir görüntü gelmiyordu, yalnızca duygular vardı.

Öylece ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Zaman nasıl olduysa benim düşüncelerimden koparmıştı kendini.

Düşüncelerimin orta yerinde kapının kibarca çalındığını fark ettim. Sonra kapı tokmağı ağır ağır döndü ve adı Carmella olan hizmetçi kadın içeri girip öğle yemeğinin ilgimi çekip çekmeyeceğini sordu.

İyi bir fikir gibi göründü. Ben de onu mutfağa kadar takip ettim, yarım tavuk yiyip bir litreye yakın süt içtim.

Kütüphaneye dönerken yanıma bir demlik dolusu koyu kahve aldım, yürürken köpeklerden kaçındım. Telefon çaldığında ikinci fincanı içiyordum.

İçimden bakmak geldi ama evin her yanında paralel telefonlar olduğunu ve Carmella'nın bir yerlerden açacağını düşündüm.

Yanılmıştım. Telefon çalmaya devam etti.

Daha fazla dayanamadım.

"Alo," dedim. "Burası Flaumel Malikânesi."

"Bayan Flaumel'le görüşebilir miyim lütfen?"

Hızlı konuşan, biraz tedirgin bir erkek sesiydi. Soluk soluğa gibiydi ve sesi uzak mesafeden aradığını belli eden hafif bir cınlama ve hışırtıyla maskelenmişti.

"Üzgünüm," dedim ona. "Kendisi şu anda burada değil. Bir notunuz mu var, yoksa o mu sizi arasın?"

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu.

Duraksadım, ardından, "Adım Corwin," dedim.

Adam, "Aman Tanrım!" dedi ve bunu uzun bir sessizlik takip etti.

Karşı tarafın kapattığını düşünmeye başlıyordum. Tekrar, "Alo?" dedigim anda konuşmaya başladı.

"Evelyn hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayatta. Sen de kimin nesi oluyorsun?"

"Sesimi tanımadın mı, Corwin? Benim, Random. Dinle. Kaliforniya'dayım ve başım dertte. Flora'dan sığınma talebinde bulunacaktım. Onunla birlikte misin?"

"Geçici olarak," dedim.

"Anlıyorum. Beni koruman altına alır mısın, Corwin?" Duraksadı ve sonra, "Lütfen," diye ekledi.

"Elimden geldigince," dedim, "ama kendisine danışmadan Flora'yı hiçbir şeye bulaştıramam."

“Beni Flora’ya karşı korur musun peki?”

“Evet.”

“O zaman bana yeter de artarsın, adamım. Şimdi New York’a ulaşmaya çalışacağım. Epey dolambaçlı bir yoldan geleceğim, o yüzden varmam ne kadar sürer bilemiyorum. Eğer yanlış gölgelerden kaçınabilirsem her an görüşebiliriz. Bana şans dile.”

“İyi şanslar,” dedim.

Sonra bir klik sesi duyuldu; artık uzak bir çınlama ve hışırtıyı dinliyordum.

Demek ukala Random’ın başı beladaydı! Bunun beni özellikle ilgilendirmediğini hissediyordum. Ama o artık geçmişimin ve büyük olasılıkla da geleceğimin anahtarlarından biriydi. Bu yüzden ondan istediğim her şeyi öğreninceye kadar mümkün olan her şekilde ona yardım edecektim. Aramızda yitirilmiş kardeşçe bir sevgi olmadığını biliyordum. Bir yandan onun zeki olduğunun da farkındaydım; becerikli, kurnaz, hiç umulmayacak şeyler konusunda tuhaf biçimde hassastı. Öte yandan verdiği söz beş para etmezdi ve karşılığında eline bir şey geçecek olsa kadavramı canının istediği tıp okuluna satmakta bir an olsun tereddüt etmezdi. Küçük düzenbazı, belki de beraberce geçirdiğimiz birkaç hoş vaktin anısına, iyi hatırlıyordum. Ama ona güvenmek mi? Asla. Onun geleceğini Flora’ya son âna kadar söylememeyi aklıma koydum. Ceketin manşetine saklanmış bir as ya da hiç olmazsa vale görevi görebilirdi.

Bu yüzden fincanımda kalanın üstüne biraz daha sıcak kahve döküp yavaş yavaş yudumladım.

Random kimden kaçıyordu?

Eric’ten olmadığı kesindi, yoksa burayı aramazdı. Sonra benim burada olduğumu öğrendikten sonra Flora’nın sağ olup olmadığını soruşu geldi aklıma. Flora gerçekten de nef-

ret ettiğim erkek kardeşimle o kadar güçlü bir işbirliği içinde miydi ki ailemdeki herkes elime bir fırsat geçince kız kardeşimi öldüreceğimi düşünüyordu?

Üstelik hangi konuda işbirliği içindeydiler? Bu gerilimin bu zıtlaşmanın kaynağı neydi? Random niçin kaçıyordu?

Amber.

Yanıt buydu.

Amber. Her nasılsa, her şeyin anahtarı Amber'de yatıyordu, biliyordum bunu. Tüm bu kargaşanın gizemi Amber'de, orada ve kestirebildiğim kadarıyla hayli yakın bir geçmişte vuku bulan bir olayda yatıyordu. Tetikte olmalıydım. Sahibi olmadığım bilgiye sahipmişim gibi yapmalı ve ona sahip olan insanlardan bu bilgiyi parça parça kazıp almalıydım. Bunu yapabileceğimden emindim. Zaten herkesi iğne üstünde oturtacak bir güvensizlik kol geziyordu etrafta. Bunu kendi çıkarıma kullanacaktım. İhtiyacım olanı elde edip istediğimi alacak, bana yardımı dokunanları hatırlayıp geri kalanını ezecektim. Biliyordum ki ailemizin hayatta kalmak için uyguladığı kural buydu ve ben de tam babamın oğluydum...

Aniden bir ağrı girdi başıma, kafatasımı çatlatırcasına zonkladı.

Bu ağrıya babamla ilgili bir şeyin neden olduğunu düşündüm, tahmin ettim, hissettim. Ama nedeninden, nasıldan emin değildim.

Ağrı bir süre sonra dindi ve oracıkta, koltukta uyudum. Çok daha uzun bir süre sonra kapı açıldı ve Flora içeri girdi. Dışarıya bir kez daha gece çökmüştü.

Flora'nın üstünde yeşil kadifeden bir bluz ve gri renkli, uzun bir yün etek vardı. Yürüyüş ayakkabıları ve kalın çoraplar giymişti. Saçı başının arkasında toplanmıştı, beti benzi biraz atmış gibiydi.

Köpek düdüğü hâlâ boynunda asılıydı.

“İyi akşamlar,” dedim doğrularak.

Ama yanıtlamadı. Bunun yerine odanın diğer ucuna, bara doğru yürüdü, kendine bir bardak Jack Daniel’s doldurdu ve bir erkek gibi bardağı kafasına dikip içindekini bitirdi. Sonra bir bardak daha doldurdu ve alıp büyük koltuğa yerleşti.

Bir sigara yakıp ona uzattım.

Başıyla onayladı, sonra, “Amber’e giden Yol – zorludur,” dedi.

“Neden?”

Bana hayretler içinde bir bakış fırlattı.

“En son ne zaman denedin?”

Omuz silktim.

“Hatırlamıyorum.”

“Öyle olsun,” dedi. “Sadece ne kadarı senin başının altından çıktı, merak ediyordum.”

Karşılık vermedim çünkü neden bahsettiğini bilmiyordum.

Ama birden Amber diye anılan yere ulaşmanın Yol’dan daha kolay bir yöntemi olduğunu anımsadım. Belli ki Flora buna sahip değildi.

“Koz Kartlarından bazıları eksik,” dedim ansızın, neredeyse tanıyamadığım bir sesle.

Ayağa fırladı, içkisinin yarısı eline döküldü.

“Onları geri ver!” diye haykırdı düdüğüne uzanarak.

Ona doğru ilerledim ve omuzlarından yakaladım.

“Bende değiller,” dedim. “Sadece bir tespitte bulundum.”

Biraz gevşedi, sonra ağlamaya başladı. Onu kibarca itip koltuğuna oturttum.

“Malum ve iğrenç bir yorum yapmaktansa,” dedi, “bende kalanları da aldığını söylüyorsun sandım.”

Özür dilemedim. Bunu yapmam uygun görünmüyordu.

“Nereye kadar gidebildin?”

“Hiç uzaklaşamadım bile.” Sonra güldü ve bana gözlerinde yeni bir ışıkla baktı.

“Ne yaptığını şimdi anlıyorum, Corwin,” dedi. Herhangi bir yanıt vermekten kaçınmak için bir sigara yaktım.

“O şeylerden bazıları senindi, değil mi? Buraya gelmeden önce Amber’e gidiş rotamı tıkadın. Eric’e gideceğimi biliyordun. Ama bunu artık yapamıyorum. O bana gelinceye kadar beklemek zorundayım. Zekice. Onu buraya çekmek istiyorsun, değil mi? Ama yerine bir elçi gönderecek, bizzat gelmeyecektir.”

Beni az önce düşmanıma satmaya çalıştığını açıkça itiraf eden ve şimdi bile fırsat bulsa satacak olan bu kadının sesinde tuhaf bir hayranlık vardı, hem de planlarına çomak sokmak için yaptığımı sandığı bir şeyden bahsederken. Bir insan kurban etmeyi amaçladığı kişinin karşısında Makyavelistliğini nasıl bu denli açıkça belli edebilirdi? Yanıt zihnimin derinliklerinden derhal yankılandı. Bizim türümüzün yöntemi buydu. Birbirimize karşı kibar davranmak zorunda değildik. Gerçi onun gerçek bir profesyonelin kurnazlığından yoksun olduğunu düşünüyordum ama...

“Beni aptal mı sandın, Flora?” diye sordum. “Buraya beni Eric’e teslim etmeni beklemek için geldiğimi mi düşünüyorsunuz? Başına ne geldiyse hak etmişsin.”

“Tamam, tamam, sizin liginizde oynamıyorum ama sen de sürgündesin! Bu senin o kadar da zeki olmadığını gösterir!”

Her nasılsa bu sözler bana batıyordu ve doğru olmadıklarını biliyordum.

“Hiç de öyle değilim!” dedim.

Tekrar güldü.

“Bunu söyleyerek damarına basacağımı biliyordum,” dedi. “Pekâlâ, öyleyse Gölgele’de kasten yürüyorsun. Delisin sen.” Omuz silktim.

“İstedigin nedir? Buraya gelişinin gerçek maksadı ne?” dedi.

“Neler yaptığını merak etmiştim,” dedim. “Hepsi bu. Eğer kalmak istemezsem beni zorla tutamazsın burada. Eric bile yapamaz bunu. Belki gerçekten sadece seni ziyaret etmek istedim. Belki yaşlandıkça duygusallaşıyorum. Sebebi ne olursa olsun, biraz daha kalacağım ve sonra belki de tamamen gideceğim. Eğer sırtımdan ne kazanabileceğini görmek için bu kadar acele etmeseydin çok daha kazançlı çıkabilirdin, hanımefendi. Eğer belli bir şey gerçekleşecek olursa seni unutmamamı istemiştin...”

İma ettiğimi düşündüğüm şeyi kavraması birkaç saniye sürdü.

“Deneyeceksin!” dedi. “Sahiden deneyeceksin!”

“Aynen öyle, deneyeceğim,” dedim, bu şey her neyse deneyeceğimi bilerek, “ve Eric’e istediğini anlatmakta da serbestsin ama unutma ki başarabilirim. Başarırsam benimle dost kalman iyi olur, bunu aklından sakın çıkarma.”

Neden bahsettiğimi bilmeyi şiddetle diliyordum ama yeterince laf kapmış ve önemlerini sezmiştim, dolayısıyla ne anlama geldiklerini bilemesem de gerektiği gibi kullanabiliyordum onları. Ama öyle doğru geliyorlardı ki bana...

Birdenbire beni öpücüklere boğdu.

“Ona söylemeyeceğim. Gerçekten söylemeyeceğim, Corwin! Bence yapabilirsin. Bleys zor olacaktır ama Gérard sana yardım edebilir, belki de Benedict. Sonra Caine sana yanaşacaktır, olanları gördüğü zaman da—”

“Kendi planımı kendim yapabilirim,” dedim.

Sonra uzaklaştı. İki kadeh şarap doldurdu ve birini bana uzattı.

“Geleceğe,” dedi.

“Ben hep buna içerim.”

Öyle de yaptık.

Sonra kadehimi doldurdu ve beni süzdü.

“Ya Eric olacaktı, ya Bleys ya da sen,” dedi. “Biraz cesareti ya da beyni olan sizlersiniz. Ama öyle uzun zamandır elini ayağını çekmiştin ki seni olayın dışında saydım.”

“Bu, hiçbir zaman emin olamayacağını ispatlıyor.”

İçkimi yudumladım ve onun bir dakika için olsun çenesini kapatmasını umdum. Beni rahatsız eden bir şey vardı ve bunun üzerinde düşünmek istiyordum.

Yaşım kaçtı benim?

Biliyordum ki bu soru oyun kartlarında resmedilmiş kişilerden aldığım o korkunç soğukluk ve uzaklık hissinin yanıtının bir parçasıydı. Göründüğümde daha yaşlıydim. (Aynada kendime baktığımda otuzlarımda görünüyordum ama artık bunun sebebinin, gölgelerin benim için yalan söylemesi olduğunu biliyordum.) Çok ama çok daha yaşlıydim ve kız kardeşlerimle erkek kardeşlerimi, bir arada ve kartlarda olduğu gibi gerilim, sürtüşme olmaksızın dostane, omuz omuza görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Zili ve Carmella'nın kapıyı açmaya gidişini duyduk.

“Bu kardeşimiz Random olmalı,” dedim, yanılmadığımdan emin olarak. “Kendisi korumam altında.”

Gözleri büyüdü, sonra yaptığım akıllıca bir şeyi takdir edermişçesine gülümsedi.

Öyle bir şey yaptığım yoktu elbette ama bunu düşünmesi hoşuma gitmişti.

Bana kendimi güvende hissettirmişti.

4

Kendimi belki de üç dakika güvende hissettim. Carmella'yı iteleyerek geçip kapıyı ardına kadar açtım.

Random sendeleyerek içeri girdi ve kapıyı hemen arkasından kilitleyip sürgüyü çekti. Açık renk gözlerinin altında çizgiler vardı ve artık parlak gömleği ile uzun külot pantolonunu giymiyordu, sakalı uzamıştı ve üzerinde kahverengi bir yün takım elbise vardı. Koluna gabardin bir pardösü atmış, koyu renk süet ayakkabılar giymişti. Ama o pekâlâ Random'dı – kartta görmüş olduğum Random– yalnızca güleç ağzı yorgun görünüyordu ve tırnaklarının altı kir doluydu.

“Corwin!” deyip kucakladı beni.

Omzunu sıktım. “Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi duruyorsun,” dedim.

“Evet, evet...” diye onayladı, onu kütüphaneye götürdüm.

Hemen hemen üç dakika sonra oturup bir eline sigarasını, diğerine içkisini alınca, “Peşimdeler. Az sonra burada olurlar,” dedi bana.

Flora ikimizin de duymazlıktan geldiği küçük bir çığlık atıverdi.

“Kim?” diye sordum.

“Gölgeler'den gelen kişiler,” dedi. “Kim olduklarını ya da

kim tarafından gönderildiklerini bilmiyorum. Gerçi sayıları dört beş kadar var, belki de altı. Benimle birlikte uçaktaydılar. Bir jete bindim. Denver civarında ortaya çıktılar. Onları çıkarmak için uçağa birkaç manevra yaptırdım ama işe yaramadı – hem yoldan çok sapmak da istemedim. Manhattan’da izimi kaybettirdiysem de sanırım gelmeleri an meselesidir.”

“Peki onları kimin gönderdiğine dair hiç fikrin yok mu?”

Bir an durdu.

“Şey, sanırım ihtimalleri rahatça aile içine sınırlandırabiliriz. Belki Bleys, belki Julian, belki de Caine. Belki de beni buraya getirtmek için sen. Gerçi umarım öyle değildir. Sen yapmadın, değil mi?”

“Korkarım hayır,” dedim. “Ne kadar zorlu görünüyorlar?”

Omuz silkti. “Sadece iki ya da üç kişi olsalardı pusu kurmayı deneyebilirdim. Ama bu kadar kalabalıklarken hayatta olmaz.”

Ufak tefek bir adamdı; bir yetmiş boylarında, ancak altmış beş kilo kadar. Ama iki üç zorbayı tek eliyle halledebileceğini söylerken ciddi gibiydi. Birdenbire onun kardeşi olduğuma göre acaba benim fiziksel gücüm nasıldır diye merak ettim. Kendimi güven duyacak kadar güçlü hissediyordum.

Hiçbir korkum olmadan adil bir dövüşte herhangi bir adamı karşıma alacağımı biliyordum. Ne kadar güçlüydüm?

Ansızın, bunu ölçmek için bir fırsatım olacağını anladım.

Ön kapı çalındı.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Flora.

Random gülümsedi, kravatını çözüp masada duran pardösüsünün üstüne attı. Ceketini çıkardıktan sonra odayı şöyle bir gözden geçirdi. Gözleri süvari kılıcına takıldı ve bir anda odanın karşı ucuna gidip silahı eline aldı. Ceketimin cebinde 32’liğin ağırlığını hissettim ve emniyetini başparmağımla açtım.

“Ne mi yapıyoruz?” diye sordu Random. “İçeri girme olasılıkları var, o yüzden gireceklerdir. En son ne zaman savaş-tın, kız kardeşim?”

“Çok zaman oldu,” diye yanıtladı Flora.

“O zaman hemen hatırlamaya başlasan iyi edersin,” dedi ona, “çünkü çok az vaktimiz var. Uzaktan yönlendirildiklerini söyleyebilirim. Ama burada üç kişiyiz ve sayıca taş çatlasa iki katımız kadarlar. Telaşa ne gerek var?”

“Ne olduklarını bilmiyoruz,” dedi Flora.

Kapı gene vuruldu.

“Ne fark eder ki?”

“Hiç fark etmez,” dedim. “Gidip onları içeriye alayım mı?” İkisinin de rengi atıverdi.

“Beklesek de olur.”

“Polisi çağırabilirim,” dedim.

İkisi de kahkahalarla güldüler, neredeyse isterikçe. “Ya da Eric’i,” dedim, birdenbire Flora’ya bakarak. Ama başını iki yana salladı.

“Vaktimiz yok. Elimizde Koz Kartı var ama o cevap verene kadar –şayet vermeyi seçerse– iş işten geçer.”

“Hem bu onun işi bile olabilir, ha?” dedi Random.

Flora, “Bundan şüphe duyarım,” dedi, “hem de çok. Bu onun tarzı değil.”

“Doğru,” diye yanıtladım sırf laf olsun ve olayların içinde bulunduğumu bilsinler diye.

Kapı bir kez daha ve çok daha gürültülü şekilde vuruldu.

“Ya Carmella?” diye sordum, aniden aklıma gelince.

Flora başını iki yana salladı.

“Onun kapıyı açmasının ihtimal dahilinde olmadığına karar verdim.”

“Ama karşına neyin çıkacağını bilmiyorsun ki,” diye bağırdı Random ve ansızın odadan çıktı.

Onu koridor ve antre boyunca takip edip Carmella'nın kapıyı açmasını kıl payı engelledim.

Kızı odasına yollayıp kapıyı kilitlemesini tembihledik ve Random, "Bu, muhalefetin gücünü gösteriyor. Hangi taraftayız, Corwin?" dedi.

Omuz silktim.

"Bilsem söyledim. En azından şimdilik bu işte beraberiz. Geri dur!"

Kapıyı açtım.

İlk adam beni kenara itmeye kalktı ve kolumla onu engelledim.

Altı kişiydiler, görebiliyordum.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum onlara.

Ama tek bir kelime bile konuşulmadı ve silahları gördüm.

Tekmeyi savurup kapıyı tekrar kapattım ve sürgüyü çektim.

"Pekâlâ, gerçekten de oradalar," dedim. "Bu dolabı senin çevirmediğini nereden bileyim?"

"Bilemezsin," dedi, "ama keşke ben çevirseydim. Vahşi görünüyorlar."

Doğruya doğru. Verandada duran heriflerin hepsi de irikiyımdı ve gözlerini örtmek için şapkalarını aşağı indirmişlerdi. Yüzleri gölgeler içindeydi.

"Keşke durduğumuz yeri bilseydim," dedi Random.

Kulak zarımda tüyleri diken diken eden bir titreşim hissettim. O anda Flora'nın düdüğünü çaldığını anladım.

Solumda bir yerlerde cam kırıldığında bir dizi homurtu ve havlama işitmek beni hiç şaşırtmadı.

"Flora köpeklerini çağırdı," dedim, "başka koşullar altında bizim peşimizde olabilecek altı acımasız ve saldırgan hayvan."

Random başıyla onayladı ve ikimiz de camların kırıldığı yöne ilerledik.

Oturma odasına vardığımızda iki adam şimdiden içeriye girmişti ve ikisi de silahlıydı.

İlkinin üzerine çullanıp yere düşürdüm, ikincisine ateş açtım. Random kılıcını savurarak üzerimden sıçradı ve ikinci adamın başının omuzlarından ayrıldığını gördüm.

Pencereden o âna kadar iki kişi daha girmişti. Otomatiği üzerlerine boşalttım ve benim silahıma ait olmayan atış sesleriyle karışmış hâlde Flora'nın köpeklerinin hırlamalarını işittim.

Adamlardan da Flora'nın köpeklerinden de üçünün yerde yattığını gördüm. Onların yarısını hallettiğimizi düşünmek içime ferahlık verdi ve geri kalanlar pencereden içeri girerken bir başkasını kendimi bile şaşırtan bir şekilde öldürdüm.

Aniden ve düşünmeksizin kocaman, fazlaca şişkin bir koltuğu kaptım ve odanın karşı ucuna, belki on metre uzağa fırlattım. Koltuk, çarptığı adamın belkemiğini kırdı.

Geri kalan ikisine doğru atıldım ama ben odanın diğer tarafına ulaşmadan Random birisini süvari kılıcıyla şişlemiş, bitirmeleri için köpeklere terk etmişti ve diğerine dönmektedir.

Ama Random davranmadan adam alaşağı edilmişti. Gerçi biz onu durduramadan köpeklerden birini daha öldürdü fakat bu son öldürüşü oldu. Random onu boğdu.

Köpeklerden ikisi ölmüş, biriye kötü yaralanmıştı. Random yaralı hayvanı seri bir darbeye öldürdü ve dikkatimizi adamlara verdik.

Görünüşlerinde alışılmadık bir şey vardı. Flora içeri girdi ve bunun ne olduğunu anlamamıza yardım etti.

Bir kere, altısının da gözleri kan çanağı gibiydi. Hem de fazlasıyla. Gerçi onlarda bu normal bir şeymiş gibi gözüküyordu.

Bir diğer şey, hepsinin de parmaklarında fazladan birer bo-

ğum ve ellerinin üstünde öne doğru kıvrılan sivri mahmuzlar olmasıydı.

Hepsinin de çeneleri öne çıkıktı ve birini zorlayıp açtığımda çoğu normal insan dışından uzun, bir kaçışa çok daha sivri görünen kırk dört diş saydım. Tenleri külrengine çalıyordu, sert ve parlaktı.

Başka farklılıklar da vardı kuşkusuz ama bunlar tek bir şeyi kanıtlamaya yeterdi.

Silahlarını topladık ve üç küçük düz tabancayı alıkoydum.

“Evet, Gölger’den dışarı sürünmüşler,” dedi Random ve başımla onayladım. “Şanslıydım da. Öyle görünüyor ki takviye birliklerle ortaya çıkacağımı hiç hesaba katmamışlardı – asi bir kardeş ve neredeyse yarım ton köpek.”

Gidip kırık camdan dışarı baktı; bu işi onun yapmasına göz yummaya karar verdim. Bir süre sonra, “Hiçbir şey yok,” dedi. “Hepsini hakladığımızdan eminim.” Kalın, turuncu perdeleri örttü ve önlerine bir sürü yüksek sırtlı mobilya dizdi. O bunu yaparken ben de adamların ceplerini boşalttım.

Kimlik türü hiçbir şeye rastlamamak beni şaşırtmadı.

“O zaman kütüphaneye dönelim de,” dedi, “içkimi bitireyim.”

Bununla beraber, yerine oturmadan önce kılıcı özenle temizledi ve duvardaki askısına astı. Ben de o sırada Flora’ya bir içki doldurdum.

“Görünüşe bakılırsa geçici olarak güvendeyim,” dedi, “şimdi resmi üçümüz paylaştığımıza göre.”

“Öyle görünüyor,” diye kabul etti Flora.

“Tanrım, dünden beri ağzıma lokma koymadım!” diye bağırdı Random. Bunun üzerine Flora, Carmella’ya oturma odasından uzak durduğu sürece dışarısının güvenli olduğunu ve kütüphaneye bolca yemek getirmesini söylemeye gitti.

O odadan çıkar çıkmaz Random bana dönüp sordu: “Söyle bakalım, ikinizin arasında ne var?”

“Ona sırtını dönme sakın.”

“Hâlâ Eric’e mi ait?”

“Anladığım kadarıyla.”

“O zaman burada ne işin var?”

“Eric’i benim peşimden şahsen gelmesi için kandırmaya çalışıyordum. Beni ele geçirmenin tek yolunun bu olduğunu biliyor ve beni ne kadar istediğini görmek istedim.”

Random başını iki yana salladı.

“Böyle yapacağını sanmıyorum. Hiç şansın yok. Sen burada, o da oradayken müddetçe neden başını deliğinden uzatsın ki? Avantajlı konumda olan o. Onu istiyorsan, senin peşinden gitmen lazım.”

“Ben de az önce aynı sonuca vardım.”

O zaman gözleri ışıldadı ve eski tebessümü yine belirdi. Elini saman rengi saçlarında dolaştırdı ve gözlerini benimkilerden ayırmadı.

“Yapacak mısın?” diye sordu.

“Belki,” dedim.

“Bana ‘belki’ numarası çekme, bebeğim. Her yanından belli oluyor. Neredeyse seninle gitmeyi isteyeceğim. İlişkilerim içinde en çok seksi, en az da Eric’le aramdaki ilişkiyi severim.”

Kafamda ölçüp biçerken bir sigara tellendirdim.

“Şöyle düşünüyorsun,” dedi ben düşünürken, “Random’a bu sefer nereye kadar güvenebilirim? Sinsinin, adinin tekidir. Tıpkı adı gibidir ve eğer birisi daha iyi bir anlaşma önerirse hiç şüphesiz beni satar.’ Doğru mu?”

Başımınla onayladım.

“Ama Corwin birader, unutma ki sana pek faydam dokunmamakla beraber özellikle zararım da olmamıştır. Ha, birkaç eşek şakası yapmışımdır, kabulleniyorum. Ama her şey bir yana, ailede en iyi geçinen kardeşler olduğumuzu söyleyebi-

lirsin – yani birbirimizin yoluna hiç çıkmadık. Bir daha düşün. Sanırım Flora'nın ya da kadınının geldiğini duyuyorum, o yüzden konuyu değiştirelim – ama elini çabuk tut. Yanında ailenin bayıldığı şu oyun kartlarından yoktur herhalde, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

Flora odaya girdi ve, “Carmella birazdan yiyecek bir şeyler getirecek,” dedi.

Buna içtik ve Flora'nın arkasından Random bana göz kırptı.

Ertesi sabah oturma odasındaki cesetler kaybolmuştu, halıda leke yoktu, pencere onarılmış gözüküyordu ve Random bunların “çaresine baktığını” söyledi. Onu daha fazla sorgulamaya lüzum görmedim.

Flora'nın Mercedes'ini ödünç alıp dolaşmaya çıktık. Kırılık alanlar tuhaf şekilde değişmiş görünüyordu. Neyin eksik ya da yeni olduğunu tam olarak bilemiyordum ama her nasılsa bir şeyler farklı geliyordu. Bu da düşünmeye kalkıştıgımda başımı ağrıtiyordu, o yüzden bu tür düşünceleri şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim.

Ben direksiyondaydım, Random da yanımdaydı. Sırf nasıl bir tepki uyandıracağını görmek için Amber'de olmak isteği-mi bir kez daha dile getirdim.

“Merak ediyordum da,” diye yanıtladı, “acaba sırf intikam için mi yola çıktın, yoksa daha fazlası için mi?”

Böylece uygun gördüğüm üzere yanıt vermek ya da vermemek üzere topu tekrar bana atmıştı.

Uygun gördüm.

Beylik cümleyi kullandım.

“Ben de bunu düşünüyordum,” dedim, “şansımı tahmin etmeye çalışıyordum. Biliyor musun, şöyle bir ‘deneyebilirim.’”

O zaman bana döndü (yan pencereden dışarıya bakıyordu) ve şöyle dedi:

“Sanırım hepimiz bu hırsla veya en azından düşünceye sahiptik. Bende olduğunu biliyorum, kendimi oyunun başında devre dışı bırakmama rağmen hissettiklerime bakıyorum da denemeye değer. Biliyorum, sana yardım edip etmeyeceğimi soruyorsun.

“Yanıt ‘evet.’ Bunu sırf diğerlerinin planlarına çomak sokmak için yapacağım.” Sonra sordu: “Flora hakkında ne düşünüyorsun? Herhangi bir yardımı dokunur mu?”

“Bundan şüphe duyarım,” dedim. “Eğer bir şeyler kesin olsa o da dahil olurdu. Ama bu noktada kesin olan ne var ki?”

“Varsa şayet.”

“Varsa şayet,” diye yineledim, böylece nasıl bir yanıt alacağımı bildiğimi düşünecekti.

Hafızamın durumuna ilişkin ona sır vermekten korkuyordum. Ona söylemekten de korkuyordum, dolayısıyla söylemedim. Bilmek istediğim çok fazla şey vardı ama kimseye güvenemezdim. Arabayla giderken bu konuyu biraz düşündüm.

“Ee, ne zaman başlamak istersin?” diye sordum.

“Sen ne zaman hazırsan.”

İşte orada, tam önümdeydi ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

“Şimdi yapmaya ne dersin?” dedim.

Sessizdi. Bir sigara yaktı, vakit kazanmak içindi sanırım.

Ben de aynısını yaptım.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “En son ne zaman geri dönmüş-tün?”

“Kahretsin, o kadar çok oldu ki,” dedim ona, “yolu anımsayacağımdan bile emin değilim.”

“Tamam,” dedi, “o zaman geri dönmeden önce uzaklaşmamız gerekecek. Ne kadar benzinin var?”

“Deponun dörtte c dolu.”

“O zaman Şu köŐeden sola dn, neler olacak görelim.”

Öyle yaptım, ilerlerken kaldırımlar parıldamaya başladı.

“Kahretsin!” dedi. “Yolu en son yryeli neredeyse yirmi yıl oldu. Doğru Şeyleri hemen anımsıyorum.”

Araba ilerlemeye devam etti, ben de ne boklar döndüğünü anlamaya calıŐtım. Gökyüzü azıcık yeŐermiŐti, sonra gölgele-nip pembeleŐti.

Soru sorma isteğimi bastırarak dudağımı ısırđım.

Bir köprünün altından geçtik, diğer taraftan cıkıtığımızda gökyüzü yine normal renkteydi ama her yer yel değirmenle-riyle doluydu, büyük, sarı olanlarıyla.

“Kaygılanma,” dedi hemen, “daha kötüsü de olabilir.”

Yanımdan geçtiğimiz insanların bir hayli tuhaf giyindikle-rini ve yolun taş döşeli olduğunu fark ettim.

“Sağa dn.”

Döndüm.

Mor bulutlar gökyüzünü kapladı ve yağmur başladı. Şim-Őekler gökyüzünde azametle yürüdü ve tepemizde gürledi. Silecekleri calıŐtırıyordum ama pek işe yaramıyordu. Farları yakıp hız keŐtim.

Rzgra karşı yakasını kaldırmıŐ, başını eđmiŐ ve baştan aşağı grilere bürünmüş bir atlının karşı yönden hızla gelip yanımdan geçtiğine yemin edebilirdim.

Derken bulutlar parça parça ayrıldı ve bir sahil boyunca izlemeye başladık. Dalgalar yükseklerle sıcıyordu ve zerle-rinde devasa martılar uçuŐuyordu. Yağmur dinmiŐti, farları ve silecekleri kapattım. Yol Şimdi Őoseydi ama bu yeri hiç tanı-mıyordum. Dikiz aynasında az önce terk ettiğimiz kasabadan eser yoktu. Aniden karşıma cıkan, rüzgârın bir o yana, bir bu yana savurduğu bir iskeletin asılı olduğu darağacının yanın-dan geçince ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı.

Yolumuz sahilden uzaklaşıp bir tepenin çevresini dönerken Random sadece sigara içip pencereden dışarı bakmaya devam etti. Çayırılık, ağaçsız bir ova sağımıza serildi ve bir dizi tepe solumuzda gitgide yükseldi. Gökyüzü koyu ama canlı bir maviydi, tıpkı gölgelik, derin, temiz bir havuz gibi. Böyle bir göğü daha önce gördüğümü hiç anımsamıyordum.

Random izmaritini fırlatmak için penceresini açtı ve buz gibi bir meltem içeri girip o pencereyi tekrar kapayana kadar arabanın içinde gezindi. Meltemde deniz kokusu vardı, tuzlu ve keskin.

“Tüm yollar Amber’e çıkar,” dedi, bu bir atasözüyümüşçesine.

Sonra Flora’nın önceki gün söylediklerini anımsadım. Flora’nın sözlerinin neyi ima ettiğini kavradığımda bir ahmak ya da önemli bilgileri saklayan biri gibi görünmek istemiyordum ama onun olduğu kadar kendi iyiliğim için de bunu söylemeliydim.

“Biliyor musun,” diye girdim söze, “önceki gün sen aradığında ve telefonu Flora evde olmadığı için ben açtığımda, içimde onun Amber’e ulaşmaya yeltendiğine ve yolu kapalı bulduğuna dair güçlü bir his var.”

Bunun üzerine Random güldü.

“Bu kadının hayal gücü çok kıt,” diye karşılık verdi. “Böyle bir zamanda elbette kapalı olacaktı. Eninde sonunda yürümek zorunda kalacağız. Bundan eminim ve hiç şüphesiz başarmak için tüm gücümüzü ve becerimizi kullanmamız gerekecek, başarabilirsek tabii. Tüm yol boyunca çiçek tarlasında yürüyüp şaşaalı bir prenses gibi geri dönebileceğini mi sanıyordu? Salak sürtüğün teki. Aslında yaşamayı bile hak etmiyor ama bunu söylemek bana düşmez, şimdilik.”

“Kavşaktan sağa sap,” dedi.

Neler oluyordu? Etrafımızdaki egzotik değişikliklerden

bir şekilde onun sorumlu olduğunu fark etmiştim ama bunu nasıl yaptığını, bizi nereye götürdüğünü kestiremiyordum. Bunun sırrını öğrenmem gerektiğini biliyordum ama açıkça sormak olmazdı, yoksa bilmediğimi anlardı. Sonra da onun eline düşerdim. Sigarasını tütürüp gözünü uzaklara dikmekten başka bir şey yapmıyormuş gibiydi ama yoldaki çukurdan çıktığımızda mavi bir çöle girdik ve tepemizde, pırıl pırıl gökteki güneş pembeydi. Dikiz aynasında görebildiğim kadarıyla çöl kilometreler boyunca uzanıyordu. Güzel numaraydı doğrusu.

Sonra motor öksürdü, stop etti, kendini topladı ve performansını yineledi.

Direksiyon ellerimin altında şekil değiştirdi. Bir hilale dönüştü; koltuk gerilemiş, araba yola daha yakınlaşmış gibiydi ve ön camın eğimi artmıştı.

Yine de ağzımı açmadım, lavanta renkli kum fırtınası bize çarptığında bile.

Ama fırtına dağıldığında hayretten ağzım açık kaldı.

Önümüzde yaklaşık bir kilometre boyunca uzanan bir araba kuyruğu vardı ve arabaların hepsi tampon tamponaydı. Oldukları yerde duruyorlardı ve kornalarını işitebiliyordum.

“Yavaşla,” dedi. “Bu ilk engel.”

Öyle yaptım ve üzerimizden bir kum rüzgârı daha esti.

Ben daha farları yakamadan kaybolmuştu; gözlerimi birkaç kez kırıştırdım.

Arabaların tümü gitmiş, kornaları susmuştu. Fakat şimdi otoyol, bir zamanlar kaldırımların da olduğu gibi parıldıyordu ve Random'ın sessizce birine ya da bir şeye küfrettiğini duydum.

“O engeli koyan her kimse, tam yapmamızı istediği gibi kaydığımdan eminim,” dedi, “ve onun beklediği şeyi yapmış olmak canımı sıkıyor – bariz olan şeyi.”

“Eric mi?” diye sordum.

“Belki. Sence ne yapmalıyız? Durup bir süre zor yolu mu takip edelim, yoksa devam edip başka engel olup olmadığına mı bakalım?”

“Azıcık daha ilerleyelim. Hem bu daha ilkiydi zaten.”

“Pekâlâ,” dedi ama, “ikincinin ne olacağını kim bilebilir?” diye de ekledi.

İkincisi bir şeydi – onu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

Kolları olan bir maden eritme makinesi gibiydi. Yolun ortasına eğilmişti, uzanıp arabaları yakalıyor ve yiyordu.

Frene asıldım.

“Neyin var?” diye sordu Random. “Devam et. Onları başka nasıl geçebiliriz ki?”

“Beni biraz sarstı,” dedim. Random bana yan gözle uzun uzadıya, garip bir bakış attı, bu sırada bir diğer toz fırtınası patladı.

Bunu söylemekle hata ettiğimi anladım.

Toz dağıldığında bir kez daha boş bir yolda hızla ilerliyoruz. Uzakta kuleler vardı.

“Galiba onun canına okuduk,” dedi Random. “Birkaçını birleştirdim, sanırım onun beklemediği bir şeydi. Zaten hiç kimse Amber’e giden tüm yolları kapayamaz.”

“Doğru,” dedim, kırdığım hangi pot beni o bakışa hedef yapmışsa ondan kurtulmayı umarak.

Random’ı şöyle bir tarttım. Bir önceki gece benim kadar kolayca ölebilecek, cılız görünümlü, ufak tefek bir adamdı.

Neydi onun gücü? Ya tüm bu Gölgeler hakkında konuşulanlar? İçimden bir şey Gölgeler her ne ise, şimdi bile onların arasında hareket ettiğimizi söylüyordu. Nasıl? Random’ın yaptığı bir şeydi bu ve fiziksel olarak rahat, elleri göz önünde durduğuna göre, zihniyle yaptığı bir şey olduğuna kanaat getirdim. İyi de nasıl yapıyordu?

Eh, onu içinde hareket ettiği evren koskoca bir denklem-miş gibi “eklemekten” ve “çıkarmaktan” bahsederken duymuştum.

Ani bir kesinlikle karar verdim ki bizi ulaşmak için bir denklem çözmekte olduğu o tuhaf mekâna, Amber’e gitgide yaklaştırmak için etrafımızı saran gözle görülür dünyaya bir şeyler ekliyor ya da ondan bir şeyler çıkarıyordu.

Nasıl yapıldığını bir zamanlar benim de bildiğim bir şeydi bu. Bir anda anladım ki işin sırrı Amber’i anımsamakta yatıyordu. Ama ben anımsayamıyordum.

Yol beklenmedik şekilde döndü, çöl sona erdi ve yerini uzun, mavi, sivri görünümlü çimenlere bıraktı. Bir süre sonra arazi biraz tepelik bir hâl aldı. Üçüncü tepenin eteğinde asfalt bitti ve daracık bir toprak yola girdik. Yol iyice sıkıştırılmıştı ve arasından şimdi süngüye benzer devedikeni çalılarının ve bodur fundaların göze çarptığı daha büyükçe tepelerin arasından kıvrılıyordu.

Yarım saat böyle gittikten sonra tepeler gözden kayboldu ve üzerinde güz turuncusu ve elmas biçimli mor yapraklar taşıyan bodur, koca gövdeli ağaçlardan oluşmuş bir ormana girdik.

Hafif bir yağmur çiselemeye başladı, her yanımızda gölgeler vardı. Islak yaprakların oluşturduğu halıdan solgun bir sis yükseliyordu. Sağımda bir yerlerden bir uluma işittim.

Direksiyon üç kez daha şekil değiştirdi; son hâli sekizgen, ahşap bir nesneydi. Araba şimdi bir hayli uzamıştı ve nereden bulduysak bir de flamingo şekilli kaput süsü edinmiştik. Bu konularda yorum yapmamak için kendimi güçlükle zapt ettim, bilakis koltuk ne şekil alırsa, aracın kullanımı için ne gerekirse uyum sağladım. Bununla beraber, başka bir uluma daha duyulduğu sırada Random direksiyona baktı, başını iki yana salladı ve bir anda ağaçlar çok daha yüksek, sarmaşık-

larla ve İspanyol yosunundan mavi bir örtüye benzer bir şeyle sarmalanmış, araba da neredeyse normale dönmüştü. Yakıt göstergesine bakınca yarım depo benzinimiz kaldığını gördüm.

“İlerliyoruz,” dedi kardeşim, ben de başımla onayladım.

Yol ansızın genişledi ve beton bir yüzey edindi. İki yanımızda da çamurlu su dolu kanallar vardı. Yapraklar, küçük dallar ve renkli kuştüyleri ısıldıyordu yüzeylerinde.

Birdenbire başım döndü, kendimi sarhoş gibi hissettim. Bunu daha dile getiremeden, “Ağır ağır ve derin nefes al,” dedi Random. “Kestirmeden gidiyoruz ve atmosfer ile yerçekimi bir süre için farklı olacak. Sanırım şimdiye kadar epey şanslıydık. Sonuna kadar zorlamak istiyorum ki olabildiğince çabuk ve olabildiğince yakına gidebilelim.”

“İyi fikir,” dedim.

“Belki öyle, belki de değil,” diye yanıtladı, “ama bence buna değer— Dikkat et!”

Tepeden yukarı tırmanıyorduk ve bir kamyon dosdoğru üzerimize geliyordu. Yanlış şeritteydi. Kaçmak için direksiyonu kırdım, o da aynısını yaptı. Son anda yoldan çıkıp soldaki yumuşak bankete girdim, çarpışmayı engellemek için arabanın burnunu kanalın kıyısına döndürdüm.

Tanker sağımda durdu. Banketten çıkıp yola dönmeye kalktım ama yumuşak toprağa saplanmıştık.

Sonra bir kapının çarptığını işittim ve sürücünün aracın sağ kapısından indiğini gördüm ki bunun anlamı, muhtemelen kendisinin yolun doğru tarafından geldiği, bizim yanlış şeritten gittiğimizdi. Amerika’nın hiçbir yerinde trafiğin İngiliz usulü işlemediğinden emindim ama benim bildiğim dünyayı geride bırakalı çok olduğu da su götürmez bir gerçektir.

Kamyon bir yakıt tankeri idi. Yanında büyük, kan kırmızısı harflerle ZUNOCO yazısı ve altında da “Bütün Dünyağa

Ulaşıyoruz” sloganı yazılıydı. Ben inip arabanın etrafını döner ve özür dilerken şoför ağzına geleni söylüyordu. Benim kadar iri yapıydı ve bir eliyle krikonun sapını tutuyordu.

“Bak. üzgün olduğumu söyledim,” dedim ona. “Daha ne yapayım? Kimsenin burnu bile kanamadı ve hiç hasar yok.”

“Senin gibi kahrolasica sürücüler yola salmamalılar!” diye bağırdı. “Tam bir baş belasının!”

Bunun üzerine Random arabadan çıktı, “Bayım, yola koyulsan iyi edersin!” dedi, elinde tabanca vardı.

“Kaldır şu silahı,” dedim ona ama Random emniyeti açır nişan aldı.

Herif arkasını dönüp koşmaya başladı; korkudan ağzı açık kalmış, gözleri fal taşı gibi olmuştu.

Random silahın namlusunu doğrultup adamın sırtına dikkatlice nişan aldı ama tam tetiği çektiği anda koluna vurmayı başardım.

Mermi asfalta çarpıp sekti.

Random bana döndü, yüzü neredeyse bembeyazdı.

“Seni kahrolasica salak!” dedi. “O atış tankere isabet edebilirdi!”

“Nişan aldığın adama da.”

“Kimin umurunda? Bu yoldan bu nesilde bir daha geçecek değiliz. O piç kurusu bir Amber Prensi’ne sövmeye cüret etti! Ben senin şerefini düşünüyordum.”

“Kendi şerefimi koruyabilirim,” dedim ona ve birdenbire soğuk, kudretli bir şey beni hükmüne aldı, “çünkü onu öldürmek bana düşerdi, sana değil, şayet isteseydim,” diye yanıttı verdim ve içimde bir nefret uyandı.

Tankerin kapısı kapanır ve araç yoluna devam ederken Random başını önüne eğdi.

“Üzgünüm, ağabey,” dedi. “Haddimi bilemedim. Ama beninin seninle bu şekilde konuşması kanıma dokundu. Onu

uygun gördüğün yöntemle ortadan kaldırman için beklemeli ya da en azından sana danışmalıydım.”

“Her neyse, hoş ver,” dedim ona. “Yola dönüp devam edelim, edebiliyorsak eğer.”

Arka tekerlekler jant kapaklarına kadar gömülmüştü ve ben onlara bakıp durumu nasıl en iyi şekilde halledebileceğimize karar vermeye çalışırken Random seslendi: “Tamam, ben ön tamponu tuttum. Sen de arkadan kaldır, yola taşıyalım – ve sol şeride bıraksak iyi ederiz.”

Şaka etmiyordu.

Yerçekiminin azaldığına dair bir şeyler söylemişti ama kendimi o kadar da hafif hissetmiyordum. Güçlü olduğumu biliyordum bilmesine ama bir Mercedes’in arkasını kaldırıp kaldıramayacağım konusunda şüphelerim vardı.

Diğer yandan, denemek zorundaydım çünkü bunu ben-den bekliyor gibiydi ve belleğimdeki boşlukları ona belli edemezdim.

Böylece eğildim, dizlerimi büküm, arabaya yapıştım ve bacaklarımı doğrultmaya başladım. Arka tekerlekler nemli topraktan bir şapırtıyla kurtuldu. Arabanın arka ucunu yerden yarım metre yukarıda tutuyordum! Kahrolasica şey çok ağırdı – ama yapabiliyordum!

Her attığım adımla toprağa neredeyse on beş santim batıyordum. Ama taşıyordum arabayı. Random da öbür uçta aynısını yapıyordu.

Amortisörlerin hafifçe sarsılmasına sebep olarak arabayı yola bıraktık.

Sonra ayakkabılarımı çıkarıp içlerini boşalttım, tutam tutam otlarla sildim, çoraplarımın suyunu sıkıdım, pantolonumun paçasını silkeleyip ayağımdakileri arka koltuğa attım ve çıplak ayakla sürücü koltuğuna geçtim.

Random da yolcu tarafına atladı ve konuştu, “Bak, tekrar özür dilemek istiyorum—”

“Unut gitsin,” dedim. “Oldu ve bitti.”

“Evet, ama bunu aleyhimde kullanmanı istemem.”

“Kullanmayacağım,” dedim ona. “Sadece gelecekte bu kadar fevri olma ve benim önümde can alman gerektiğinde sabırsızlık etme.”

“Öyle yapacağım,” diye söz verdi.

“O zaman yola düşelim,” dedim ve yola düştük.

Önce kayalık bir kanyondan, ardından baştan aşağı cam ya da camsı bir maddeden yapılmışa benzeyen, binaları uzun, ince ve kırılğan görünümlü bir şehirden geçtik; burada pembe güneş ışığı insanların içinden geçiyor, iç organlarını ve son öğünlerinin kalıntılarını ifşa ediyordu. Arabayla geçen bize uzun uzun bakular. Sokak köşelerinde toplanmışlardı ama hiç kimse bizi durdurmaya veya önümüzden geçmeye kalkışmadı.

“Bu yerin Charles Fort’ları hiç şüphesiz bu olayı yıllar boyunca anlatıp duracaklar,” dedi kardeşim.

Başımla onayladım.

Derken yol kayboldu ve sanki bitimsiz bir silikon tabakasının üzerinde yol almaya başladık. Bir süre sonra daralıp yine yol haline geldi ve çok geçmeden sağımızda ve solumuzda alçak, kahverengi ve pis kokulu bataklıklar belirdi. Diplodocus olduğuna bahse gireceğim bir yaratık kafasını kaldırıp bize şöyle bir baktı. Sonra üstümüzden yarasa kanatlı devasa bir şekil geçti. Gök şimdi lacivertti, güneş ise ölgün altın rengi.

“Çeyrek depodan az benzinimiz kaldı,” diye yorum yaptım.

“Tamam,” dedi Random, “durdur arabayı.”

Öyle yaptım ve bekledim.

Uzunca bir süre, belki altı dakika sessiz kaldı, sonra, “Sür,” dedi.

Yaklaşık beş kilometre sonra kütüklerden oluşmuş bir barikata rastladık ve çevresini dönmeye koyuldum. Barikatın

bir yanında bir kapı vardı ve Random bana, “Durup kornaya bas,” dedi.

Öyle yaptım ve bir süre sonra tahta kapı koskoca demir menteşelerini gıcırdatıp içe doğru açıldı.

“İçeri gir,” dedi Random. “Güvenlidir.”

Girdim, solumda balon kafalı üç Esso pompası vardı, arkalarında duran küçük bina ise daha sıradan şartlar altında sayısız defa görmüş olduğum şeylerden biriydi. Pompalardan birinin yanına yanaşıp bekledim.

Binadan çıkan adam bir buçuk metre boyunda, inanılmaz genişlikteydi; çilek burunluydu ve omuzlarının arası belki bir metre vardı.

“Ne olsun?” dedi. “Depoyu doldurayım mı?”

Başımı salladım, “Normal benzin,” dedim.

“Az ileri al,” dedi.

Öyle yaptım ve Random’a sordum: “Param burada geçer mi?”

“Bir bak,” dedi bana, ben de öyle yaptım.

Cüzdanım köşelerinde Romen rakamları ve “D.R.” harfleri bulunan turuncu ve sarı banknotlarla dolup taşıyordu.

Ben desteleri incelerken Random sırttı.

“Gördün mü? Her şeyin icabına baktım,” dedi.

“Harika. Bu arada, ben acıktım.”

Etrafımıza bakındık ve bir başka dükkânda bize koca bir tabeladan bakan, Kentucky Fried Chicken satan bir beyefendi resmi gördük.

Çilek burun, hesabı yuvarlamak için az miktar yakıtı yere döktü, hortumu yerine astı, yaklaştı ve, “Sekiz Drachae Regum,” dedi.

Üzerinde “V D.R.” yazan turuncu bir para ile üç adet “I D.R.” çıkarıp uzattım.

“Sağ ol,” dedi ve cebine tıktırdı. “Arabanın yağına, suyunu da bakayım mı?”

“Bak.”

Biraz su ekledi, yağ seviyesinin iyi olduğunu söyledi ve ön camı pis bir bezle silip kirletti. Sonra el sallayıp kulübesine geri döndü.

Kenni Roi’nın önüne çekip bir kap dolusu Kentucky Kızarmış Kertenkele Köftesi ve düşük alkollü, tuzlu bira aldı.

Sonra dış binanın önüne çıktık, kapıda kornaya bastık ve sağ omzunda baltalı mızrak bulunan bir adam gelip kapıyı açıncaya kadar bekledik.

Sonra tekrar yola koyulduk.

Önümüze bir tiranozor atladı, bir anlığına duraksadı, sonra sol tarafa doğru yoluna devam etti. Üzerimizden üç pterodaktıl daha uçtu.

“Amber’in göğünden vazgeçmeye gönlüm hiç varmıyor,” dedi Random. Her ne demekse ben de ona homurdanarak karşılık verdim.

“Gerçi hepsini birden aynı anda denemeye cesaret edemiyorum,” diye devam etti söze, “parçalarımıza ayrılabiliriz.”

“Peki,” deyip kabullendim.

“Öte yandan, bu yerden hoşlanmıyorum.”

Başımı salladım ve öylece devam ettik sürmeye, silikon düzlüğü sona erip dört bir yanımızda çıplak kayalar uzanmaya kadar.

“Şimdi ne yapıyorsun?” diye soracak oldum.

“Göğü tutturduğuma göre, araziye deneyeceğim,” dedi.

Biz ilerledikçe yekpare kaya örtüsü dağınık taşlara dönüşmeye başlamıştı. Taşların arasında çıplak, kara toprak vardı.

Çok geçmeden taşlar azalmış, toprak daha görünür olmuştu.

Nihayet tek tük yeşillikler gördüm. Önce şurada burada biraz çimen vardı. Ama parlak, çok parlak bir yeşildi, bildiğim kadarıyla dünya üzerinde görülmedik bir cins.

Sonra fazlalaştı.

Birazdan yolumuzun üzerinde ağaçlar da göze çarpmaya başlamıştı.

Sonra bir orman. Ama ne orman!

Hayatımda hiç böyle ağaçlar görmemiştim; ulu ve haşmetli, bir nebze altın rengi karışmış derin ve zengin bir yeşil. Kule gibi yükseliyor, göğü deliyorlardı âdeta. İçlerinde muazzam çamlar, meşeler, akça ağaçlar ve ayırt edemediğim daha nice-leri vardı. Pencereyi araladığımda ağaçların arasında dolanan olağanüstü, nefis rayihalı bir meltem ağır ağır içeriye girdi. Kokuyu birkaç kez içime çektikten sonra pencereyi ardına kadar açıp öyle bırakmaya karar verdim.

“Arden Ormanı,” dedi kardeşim olan adam. Söylediğinin doğru olduğunu biliyor, her nasılsa onu hem seviyor hem de bilgisi ve bilgeliği yüzünden kıskanıyordum.

“Birader,” dedim, “iyi gidiyorsun. Umduğumdan da iyi. Teşekkürler.”

Bu onu bir nebze hazırlıksız yakalamış gibiydi. Sanki daha önce hiçbir akrabasından bir tek iyi söz işitmemişti. “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum,” dedi, “ve tüm yol boyunca da yapacağıma söz veriyorum. Şuna bak! Göğü ve ormanı hallettik. Neredeyse inanasım gelmiyor! Yarı yolu geçtik ve bize bilhassa sorun çıkaran bir şey olmadı. Bana sorarsan çok şanslıyız. Bana bir naiplik bahşedecek misin?”

“Evet,” dedim bunun ne anlama geldiğini bilmeden ama eğer gücüm dahilindeyse gerçekten vermeyi isteyerek.

O zaman başıyla onayladı, “İyi adamsın,” dedi.

Adam öldürmeye meraklı, küçük üçkâğıtçının tekiydi. Hep bir çeşit asi olduğunu hatırlıyordum. Ana babamız onu geçmişte yola getirmeye çalışmış, asla başarılı olamamışlardı. Bununla birlikte farkına vardım ki onunla aynı anne ve babanın çocuğuyduk. Eric, Flora, Caine, Bleys ve Fiona'daysa

durumun böyle olmadığını birdenbire anlamıştım. Belki diğerleriyle de ama hatırladıklarım bunlardı ve doğruluğundan emindim.

Devasa ağaçların oluşturduğu bir katedralin içinden, çıplak toprak yolda ilerliyorduk. Yol sonsuza dek uzadıkça uzuyor gibiydi. Burada kendimi güvende hissediyordum. Ara sıra bir geyiği ürkütüyor, yolu geçen ya da kenarda duran bir tilkiyi şaşırtıyorduk. Yol yer yer toynak izleriyle doluydu. Güneş ışığı bazen yaprakların arasından süzülüyor, bir Hindu entrümanının sınıksız altın tellerine benzer açılar oluşturuyordu. Meltem nemliydi ve yaşayan şeylerden izler taşıyordu. Bu yeri bildiğimi, geçmişte bu yolu at sırtında sık sık katettiğimi anımsadım.

Arden Ormanı'nda at binmiş, yürümüş, avlanmıştım. Şu koca koca dalların altında sırtüstü uzanıp kollarımı başıma yastık yapmış, göğü izlemiştim. Şu devlerin bazılarının dallarına tırmanmış ve aşağıya, hiç durmaksızın değişen yeşil bir diyara bakmıştım.

"Burayı seviyorum," dedim, söylerken de yüksek sesle konuştuğumu fark ettim ve Random, "Hep sevmişsindir," diye yanıtladı. Sesinde neşeden izler var gibiydi. Emin olamadım.

Sonra uzaklardan, bir av borusundan geldiğini bildiğim bir ses işitildi.

"Daha hızlı sür," dedi Random apansızın. "Bu Julian'ın borusuna benziyor."

İtaat ettim.

Boru bir kez daha çalındı, daha yakından.

"Kahrolasica tazıları arabayı paramparça edecek ve kuşları gözlerimizi oyup yiyecek!" dedi. "O bu kadar hazırlıklıyken karşı karşıya gelmekten nefret ediyorum. Avladığı her ne idiyse, biliyorum ki kardeşlerinden ikisi gibi bir ödül için ondan seve seve vazgeçer."

“Bugünlerde yaşam felsefem, ‘Bana dokunmayan yılan bin yaşasın,’” diye belirttim.

Random kıkır kıkır güldü.

“Ne kadar da değişik bir görüş. Her iddiasına varım ki taş çatlasa beş dakika dayanır.”

Sonra boru tekrar çaldı, bu sefer daha da yakından. “Kah-
retsin!” dedi Random.

Hız göstergesi, antika runik rakamlarla yüz yirmi kilometreyi işaret ediyordu ve bu yolda daha fazla hız yapmaktan çekiniyordum.

Bir kez daha duyuldu boru, artık çok daha yakındı, üç uzun nota çaldı ve solumdan tazıların havlamalarını duydum.

“Amber’den hâlâ uzak olsak da gerçek Dünya’ya çok yakınız şu anda,” dedi kardeşim. “Yakındaki Gölgeler’in arasına kaçmak fayda etmeyecektir çünkü arkamızdaki gerçekten de oysa peşimize düşecektir. Ya da gölgesi yapacaktır bunu.”

“Ne yapacağız?”

“Gaza bas ve dua et de takip ettiği biz olmayalım.”

Yine boru sesi. Bu sefer neredeyse yanımdaydı.

“Neye biniyor bu kahrolasıcı, lokomotif mi?” diye sordum.

“Bana kalırsa kudretli Morgenstern’e, şimdide dek yarattığı atların en hızlısına biniyor derim.”

“Yarattığı” kelimesinin bir süre kafamda dönüp dolaşmasına izin verdim ve şaşkınlık içinde düşünüp taşındım. Evet, bu doğru, diyordu içimden bir ses. Julian, Morgenstern’i Gölgeler’den yaratmış, o hayvanda bir kasırganın ve şahmerdanın sahip olduğu güç ve hızı kaynaştırmıştı.

Hayvandan korktuğumu anımsadım ve derken gördüm onu.

Morgenstern hayatımda görmüş olduğum en büyük atlardan bile altı karış daha uzundu, bir Weimaraner köpeği gibi

ölü renkte gözleri vardı; donu ise açık külrengiydi ve toynakları cilalı çeliğe benziyordu. Rüzgâr gibi koşuyor, arabayla başa baş gidiyordu ve eyerinde Julian oturmaktaydı – upuzun siyah saçları, mavi gözleriyle oyun kartındaki Julian. Üzerinde pullu, beyaz zırhı vardı.

Julian bize gülümseyip el salladı ve Morgenstern başını oynattıkça görkemli yelesi rüzgârda bir bayrak misali dalgalandı.

Atın bacakları neredeyse seçilemiyordu.

Julian'ın bir seferinde adamın birine benim eski elbiselerimi giydirip hayvana işkence ettirdiğini anımsadım. Bu sebeptendir ki ava çıktığımız bir gün geyiğin postunu yüzmek için eğildiğimde hayvan beni ezmeye kalkışmıştı.

Hayvan kokumu alıp arabadaki ben olduğumu anlamasın diye pencereyi sımsıkı kapattım. Ama Julian beni görmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Dört yanında Fırtına Tazıları o dayanıklı mı dayanıklı gövdeleri ve çelik misali dişleriyle koşuyorlardı. Onlar da Gölgeler'den gelmişlerdi çünkü hiçbir normal köpek bu şekilde koşamazdı. Ama kesinlikle biliyordum ki “normal” sıfatı bu mekândaki hiçbir şeye yakıştırılamazdı.

Julian o sırada bize durmamızı işaret etti. Random'a göz ucuyla baktım, o da başıyla onayladı. “Eğer durmazsak bizi ezip geçecek,” dedi. Bu yüzden frenledim, yavaşladım, durdum.

Morgenstern şaha kalktı, havayı dövdü, dört toynağıyla toprağa vurdu ve eşkin gitmeye başladı. Köpekler dilleri dışarda, göğüsleri körük gibi kalkıp inerek etrafımızı kuşattılar. At, ter olduğunu bildiğim göz alıcı bir ışıltıyla kaplıydı.

“Bu ne büyük sürpriz!” dedi Julian, her zamanki gibi neredeyse konuşma bozukluğu varmış gibi tane tane konuşarak ve sonra üzerinde siyah yeşil halkalar bulunan koca bir şahin gelip sol omzuna tünedi.

“Ya, ne demezsin!” diye karşılık verdim. “Görüşmeyeli nasılsın?”

“Ah, muhteşem,” dedi, “her zamanki gibi. Peki ya sen ve Random birader?”

“Gücüm kuvvetim yerinde,” dedim ve Random başıyla onaylayıp, “Böyle bir zamanda başka eğlencelerle meşgul olacağını düşünmüştüm,” dedi.

Julian başını eğip ön camdan ona pis pis baktı.

“Hayvan boğazlamayı severim,” dedi, “akrabalarımı da hiç aklımdan eksik etmem.”

Ensemden aşağı hafif bir soğukluk yayıldı.

“Av peşindeydim ki motorlu taşıtınızın sesi dikkatimi dağıttı,” dedi. “O sırada içinde siz ikinizin bulunmanızı beklemiyordum. Sırf zevk için dolaşmaya çıkmadığınızı, aklınızda bir hedef olduğunu farz ediyorum. Amber mesela. Doğru mu?”

“Doğru,” diye yanıtladım. “Sana neden orada değil de burada olduğunu sorabilir miyim?”

“Eric beni bu yola nöbetçi olarak dikti,” diye yanıtladı ve o konuşurken elim belimdeki tabancalardan birine gitti. Gerçi herhangi bir kurşunun o zırhı delemeyeceği hissi uyanmıştı içimde ama Morgenstern’i vurmaya planlıyordum.

“Pekâlâ, kardeşlerim,” dedi gülümseyerek. “Sizlere hoş geldiniz diyor ve iyi bir yolculuk temenni ediyorum. Şüphesiz sizi yakında Amber’de göreceğim. İyi günler,” dedi ve dönüp ormana doğru gitti.

“Hemen uzaklaşalım buradan,” dedi Random. “Belki de bir pusu ya da kovalamaca tasarlıyordur.” Bunu söyledikten sonra belinden bir tabanca çekti, kucağına koydu.

Makul bir hızla sürdüm.

Hemen hemen beş dakika sonra, tam rahat nefes almaya başlamışken boruyu duydum. Gaza yüklendim. Bizi her

halükârda yakalayacağını biliyordum ama elimden geldiğince arayı açmak ve vakit kazanmak niyetindeydim. Virajları kayarak aldık, kükremeyi andıran motor sesi eşliğinde tepeleri ve vadileri aştık. Bir yerde az kalsın bir geyiğe çarpıyordum ama çok hız kaybetmeden ya da arabayı hurdaya çevirmeden hayvanın yanından sıyrıldık.

Boru sesi şimdi daha yakından geliyordu ve Random sövmeye başlamıştı.

İçimde hâlâ ormanda gidecek çok yolumuz olduğu şeklinde bir his vardı ve bu beni hiç rahatlatmıyordu.

Uzun bir düzlüğe çıktık ve neredeyse bir dakika boyunca gazı kökleme fırsatım oldu. O sırada Julian'ın av borusundan gelen notalar daha da geride kaldı. Ama yolun kıvrılıp viraja evrildiği bir kısmına geldiğimizde hız kesmeye mecbur oldum. Julian hemen arayı kapatmaya başlamıştı.

Yaklaşık altı dakika sonra dikiz aynasında göründü; yolda gök gürültüsü gibi ilerliyordu ve köpek sürüsü etrafında havlayıp salya akıtıyordu.

Random penceresini açtı, sonra dışarı sarkıp ateş etmeye başladı.

“Kahrolasıca zırh!” dedi. “Onu iki kez vurduğumdan eminim ama tek çizik bile yok.”

“O hayvanı indirmek zerre hoşuma gitmez,” dedim, “ama sen atı bir dene.”

“Denedim bile, hem de birkaç kez,” dedi boş tabancayı yere atıp bir diğerini çekerken, “ya ben sandığımdan daha karavanacı çıktım ya da ‘Morgenstern’i devirmek için gümüş kurşun gerekir’ diye boşuna dememişler.”

Random, alan mermilerle altı köpeği hakladı ama geriye hâlâ iki düzine kadar kalmıştı.

Ona kendi tabancalarımın birini uzattım ve hayvanların beşini daha indirdi.

“Son kurşunu Julian’ın kafasına saklayacağım,” dedi, “yeterince yakınımı gelirse diye!”

O sırada on beş metre kadar gerideydiler ve yaklaşıyorlardı. ben de frenlere asıldım. Köpeklerin bazısı vaktinde duramadı ama Julian bir anda gözden kayboldu ve üzerimize kapkara bir gölge düştü.

Morgenstern arabanın üzerinden sıçramıştı. Sonra döndü ve at ile binicisi yüzlerini bize çevirirlerken gaza yüklendim, araba hızla ileri atıldı.

Morgenstern olağanüstü bir sıçrayışla yoldan çekildi. Dikiz aynasından iki köpeğin sökmüş oldukları çamurluğu bırakıp tekrar takibe koyulduklarını gördüm. Hayvanların birkaçı yolda yatıyordu ve hâlâ iz sürmekte olan on beş on altı kadar köpek vardı.

“İyi numara,” dedi Random, “ama şansın var ki tekerleklerle saldırmadılar. Herhalde daha önce hiç araba avlamadıkları içindir.”

Ona tabancamı verdim ve, “Birkaç köpek daha vur,” dedim.

İtinayla ve mükemmel bir nişancılıkla ateş etti ve altı köpek vurdu.

Julian şimdi sağ elinde bir kılıçla arabanın yanındaydı.

Morgenstern’i ürkütmek için korna çaldım ama işe yaramadı. Direksiyonu üzerlerine kırdım, bu sefer at dans edercesine uzaklaştı. Random koltuğunda iyice eğilmiş, benim penceremden dışarıya nişan alıyordu. Sağ eliyle tabancayı tutmuş, sol kolunu destek yapmıştı.

“Henüz ateş etme,” dedim. “Onu alaşağı etmeyi deneyeceğim.”

“Sen delisin,” dedi frene tekrar asıldığım sırada.

Ama silahını da indirdi.

Araba durur durmaz kapıyı açıp dışarı fırladım – yalına-

yaktım. Kahretsin! Julian'ın kılıcının altına eğildim, onu koldan yakaladığım gibi eyerden alıp yere savurdum. Zırhlı sol yumruğunu kafama indirdi ve müthiş bir acıyla birlikte gözlerimin önünde maytaplar uçtu.

Sersemlemiş, düştüğü yerde kalmıştı. Etrafımı köpekler çevirmişti; beni ısıyorlardı, Random da onları tekmeliyordu. Julian'ın kılıcını düştüğü yerden alıp ucuyla gırtlığına dokundum.

“Onları uzaklaştır!” diye haykırdım. “Yoksa seni yere çivilerim!”

Bağırarak emir verdi ve köpekler geri çekildiler. Random da Morgenstern'in dizginlerine asılmış, hayvanı zapt etmeye uğraşıyordu.

“Şimdi, sevgili kardeşim, kendini nasıl savunacaksın?” diye sordum.

Gözlerinde soğuk mavi bir ateş vardı ve yüzü ifadesizdi. “Eğer beni öldüreceksen hiç durma,” dedi.

“Bolca vaktim var,” dedim ona, kusursuz zırhının üzerindeki çamurları biraz keyifle izleyerek. “Bu arada, yaşamının bedeli nedir?”

“Sahip olduğum her şey elbette.”

Bir adım geriledim.

“Kalk, arka koltuğa geç,” dedim ona.

Geçti, ben de arabaya binmeden önce hançerini aldım.

Random kendi koltuğuna oturdu ve içinde tek mermi kalan tabancayı Julian'ın başına doğrulttu.

“Onu neden şimdi öldürmüyoruz ki?” diye sordu.

“İleride işimize yarayacağını sanıyorum,” dedim. “Bilmek istediğim çok şey var. Hem yolumuz uzun daha.”

Arabayı sürmeye başladım, köpeklerin toplandıklarını görebiliyordum. Morgenstern arabanın peşinden eşkin gitmeye başlamıştı.

“Korkarım tutsak olarak çok işinize yaramayacağım,” diye yorum yaptı Julian. “Bana işkence edebilirsiniz ama size sadece bildiklerimi anlatabilirim ki pek bir şey de bilmiyorum.”

“Sen bildiklerinle başla o zaman,” dedim.

“Eric en güçlü konumda görünüyor,” dedi bize, “her şey olup bittiğinde tam burada, Amber’deydi. En azından ben durumu öyle gördüm ve ona desteğimi verdim. Sizlerden biri de olsa herhalde aynı şeyi yapardım. Anayollardan biri olduğu için Eric bana Arden’i koruma görevini verdi. Gérard güney denizlerini kontrol ediyor ve Caine de kuzey denizlerinde.”

“Ya Benedict?” diye sordu Random.

“Bilmiyorum. Ondan hiç haber almadım. Bleys’le birlikte olabilir. Gölge’de bir yerlerde olup da tüm bu şeyleri duymamış olabilir. Ölmüş olması bile mümkündür. Ondan en son haber alalı yıllar oldu.”

“Arden’de kaç adamın var?” diye sordu Random.

“Binden fazla,” dedi. “Belki bazıları şu an sizi gözetliyor-
dur.”

“Eğer senin hayatta kalmanı istiyorlarsa, tüm yapacakları da bundan ibaret olacak,” dedi Random.

“Hiç şüphesiz haklısın,” diye yanıtladı Julian. “İtiraf etmeliyim ki Corwin beni öldürmeyip tutsak almakla kurnazlık etti. Bu şekilde ormanı aşmanız mümkün olabilir.”

“Sırf yaşamak istediğin için söylüyorsun bunu,” dedi Random.

“Tabii ki yaşamak istiyorum. Peki yaşayabilecek miyim?”

“Neden yaşayasın?”

“Size verdiğim bilgi karşılığında.”

Random kahkaha attı.

“Bize çok az şey verdin ve zor kullanarak ağzından daha fazlasını alabileceğimizden eminim. Mola verme şansı bulur bulmaz bunu göreceğiz. Ne diyorsun, Corwin?”

“Göreceğiz,” dedim. “Fiona nerede?”

“Sanırım güneyde bir yerde,” diye yanıtladı Julian.

“Ya Deirdre?”

“Bilmiyorum.”

“Llewella?”

“Rebma’da.”

“Pekâlâ,” dedim, “sanırım bildiğin her şeyi anlattın bana.”

“Aynen öyle.”

Sessizlik içinde yol aldık ve nihayet ağaçlar seyrelmeye başladı. Morgenstern’in izini uzun süre önce kaybetmiştim, gerçi kimi zaman Julian’ın şahininin bize eşlik ettiğini görüyordum. Yol yukarıya doğru kıvrıldı ve mor renkli iki dağın arasındaki geçide yöneldik. Çeyrek depodan biraz fazla benzinimiz kalmıştı. Bir saat içinde yüksek taş yamaçların arasından geçecektik.

“Burası yol kesmek için iyi bir noktaya benziyor,” dedi Random.

“Kuvvetle muhtemel,” dedim. “Sen ne diyorsun, Julian?”

İç çekti.

“Evet,” dedi, “bir tanesine rastlamanıza çok az kaldı. Nasıl atlatacağınızı biliyorsunuz.”

Biliyorduk. Kapaıya geldiğimizde yeşil ve kahverengi deriler giymiş, kılıcı çekili nöbetçi bize yaklaştı. Başparmağımla arka koltuğu işaret edip, “Mevzuyu çaktın mı?” diye sordum.

Çaktı ve bizi de tanıdı.

Kapaıyı alelacele açtı, biz geçerken de selam durdu.

Geçitten çıkmadan önce iki kapıdan daha geçtik. Yolda bir yerlerde şahine izimizi kaybettirmiş gibiydik. Birkaç bin metre yükseklikteydik artık. Bir uçurumun yüzüne sürünerek tırmanan bir yolda el frenini çektim. Sağımızda, aşağı inen uzun bir uçurum haricinde hiçbir şey yoktu.

“İn aşağı,” dedim. “Yürüyüşe çıkıyorsun.”

Julian kâğıt gibi bembeyaz kesildi.

“Size yaltaklanmayacağım,” dedi. “Hayatım için size yalvarmayacağım.” İndi arabadan.

“Kahrolasınca,” dedim. “Haftalardır kimse şöyle güzelce yaltaklanmamıştı bana! Hadi... git uçurumun kenarında dur. Biraz daha ilerle lütfen.” Random da tabancasını onun kafasına doğrultuyordu. “Az önce,” dedim ona, “Eric’in pozisyonunda her kim olursa destekleyebileceğini söylemiştin.”

“Bu doğru.”

“Aşağı bak.”

Baktı. Uçurumun dibi çok uzaktaydı.

“Pekâlâ,” dedim. “Eğer durum aniden değişirse, bir başkasının almaktan sakınmayacağı yerde yaşamını bağışlayanın kim olduğunu unutma.

“Gel Random. Gidelim.”

Onu orada kaşları çatılmış, derin derin nefes alırken bıraktık.

Zirveye ulaştığımızda benzin neredeyse bitmişti. Vitesi boşa alıp kontağı kapattım ve aşağıya olan uzun yolu inmeye başladık.

“Düşünüyordum da,” dedi Random, “eski kurnazlığını hiç kaybetmemişsin. Yerinde ben olsam, yapmaya yeltendiği şey için onu muhtemelen öldürürdüm. Ama sanırım sen doğru olanı yaptın. Sanırım Eric’e biraz üstünlük sağlayabilirsek Julian bize arka çıkabilir. Bu arada, olan biteni de Eric’e yetiştirecektir.”

“Elbette,” dedim.

“Üstelik onu ölü istemek için hepimizden daha çok gerekçen var.”

Gülümsedim.

“Kişisel duygular politika, resmi kararlar ya da iş anlaşmalarına karıştırılmamalı.”

Random iki sigara yakıp birini bana uzattı.

Dumanın içinden aşağıya bakarken ilk defa denizi gördüm.

Altın güneşin içinde asılı durduğu, nerdeyse gecenin rengine bürünmüş koyu mavi gökyüzünün ötesinde deniz öyle bir renkteydi ki –boya kadar canlı ve yoğun, lacivert bir parça kumaş gibi dokulu, neredeyse mora yakın– ona bakmaktan rahatsızlık duyuyordum. Kendimi, bildiğimi daha önce fark etmediğim bir dili konuşurken buldum. “Deniz Aşanların Baladı”nı okuyordum. Random ben bitirene dek bekledi ve, “Sık sık bu şarkıyı senin yazdığın söylenir. Doğru mu?” diye sordu.

“Öyle uzun zaman oldu ki,” dedim ona, “artık hatırlamıyorum.”

Uçurum sola kıvrıldıkça ve biz de ağaçlık bir vadiye doğru döne döne indikçe denizin daha fazla kısmı görüş mesafemize girer oldu.

“Carba Deniz Feneri,” dedi Random, denizin kilometrelerce içinde, sulardan yükselen devasa bir gri kuleyi işaret ederek. “Neredeyse unutmuştum.”

“Ben de,” diye yanıtladım. “Geri gelmek... çok tuhaf bir duygu.” Ve artık İngilizce değil, Thari adı verilen bir dilde konuştuğumuzu ayırımsadım.

Aşağı yukarı yarım saat sonra dibe vardık. Yokuş aşağı gidebildiğimiz kadar gittim, sonra motoru çalıştırdım. Motorun sesiyle solumuzdaki çalıhtan koyu renk bir kuş sürüsü yükseldi. Bozkurdu andıran bir şey gizlendiği yerden çıkıp yakındaki bir ağaçlığa daldı; sezdirmeden izlediği ve o âna kadar görünmeyen geyik sekerek uzaklaştı. Denize doğru hafifçe ama sürekli meyillenen, ağaçları Arden Ormanı’ninkiler kadar kalın ve büyük olmasa da bitki örtüsü gür bir vadideydik.

Uzun ve sola doğru daha da yükselen dağlar başlarını göğe uzatmışlardı. Vadide ilerledikçe doğa manzarasını ve nispeten

alçak bayırlarından aşağı indiğimiz o haşmetli dağın bütünü-
nü daha iyi gördük. Dağlar denize doğru ilerleyişlerini sür-
dürmekte ve bunu yaparken de büyümekteydiler; sırtlarına
yeşil, leylak, mor, altın ve çivitrengine boyanmış, değişken
bir örtü alıyorlardı. Denize dönük yüzlerini vadiden göremi-
yorduk ama o en son, en yüksek doruğun sırtı hayalet bulut-
ların incecik peçesiyle örtülmüştü ve altın güneş onu zaman
zaman ateşe rengine boyuyordu.

Işığın olduğu yerden yaklaşık elli beş kilometre uzakta ol-
duğumuza hükmettim, benzin ibresi de neredeyse boşu gös-
teriyordu. O son zirvenin hedefimiz olduğunu biliyordum;
içimde bir sabırsızlık baş göstermişti. Random da gözlerini
aynı yöne dikmişti.

“Hâlâ orada,” dedim.

“Neredeyse unuttuğum,” dedi.

Vites değiştirirken pantolonumun daha önce sahip olma-
dığı bir parlaklığa büründüğünü fark ettim. Ayak bileklerime
yaklaştıkça bir hayli daralmıştı ve katladığım paçalar da kay-
bolmuştu. Derken gözüm gömleğime takıldı.

Daha ziyade bir ceketi andırıyordu, siyahtı ve kenarları
simliydi; kemerim de epey kalınlaşmıştı.

Daha dikkatli incelediğimde pantolonumun yan tarafı bo-
yunca gümüş bir şeridin indiğini gördüm.

“Etkileyici kıyafetler kuşanmış olduğumu görüyorum,”
diye yorum yaptım, bunun ne tepki uyandırdığını görmek
için.

Random kıkırdadı, o zaman fark ettim ki bir yerlerden di-
kine kırmızı çizgili kahverengi bir pantolon ve turuncu kah-
verengi bir gömlek bulmuştu. Sarı kenarlıklı kahverengi bir
şapka da yanındaki koltukta oturuyordu.

“Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum,” dedi. “Ken-
dini nasıl hissediyorsun?”

“Gayet iyi,” dedim ona, “bu arada benzinimiz neredeyse bitti.”

“Bu konuda bir şey yapmak için geç kaldık,” dedi.

“Artık gerçek dünyadayız ve Gölgele’le oynamak korkunç bir gayret gerektirecektir. Üstelik gözlerden de kaçmayacaktır. Korkarım arabanın işi bittiğinde tabana kuvvet gitmeliyiz.”

Araba dört kilometre daha dayandı. Yolun kenarına çekip durdum. Güneş batıya doğru inip veda ediyordu ve gölgeler gerçekten de uzamıştı.

Arka koltuğa uzandım. Ayakkabılarım siyah çizmelere dönüşmüştü ve onları yoklarken bir şey şingirdadı. Gümüş rengi, ağırca bir kılıcı ve kınını çekiştirdim. Kın, belime kursesuzca oturdu. Bir de tokası gümüşten gül şeklinde kara bir pelerin vardı.

“Onları sonsuza dek kaybettiğini mi zannetmiştin?” diye sordu Random.

“Kahretsin, öyle sayılır,” dedim ona.

Arabadan inip yürümeye başladık. Serin akşam havası, insanı canlandıracak hoş kokularla doluydu. Doğuda şimiden yıldızlar görünmüştü ve güneş yatağının yolunu tutmuştu.

Yol boyunca ağır adımlarla ilerledik ve Random konuştu:

“Bunun doğru olmadığını hissediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Buraya kadar her şey çok kolay gitti,” dedi bana. “Bundan hoşlanmadım. Arden Ormanı’ndan buraya nerdeyse hiçbir sorunla karşılaşmadan geldik. Doğru, orada Julian bizi haklamaya çalıştı ama bilmiyorum... Bunca mesafeyi öylesine rahat katettik ki neredeyse bunu yapmamıza izin verildiğinden şüphelenmeye başlayacağım.”

“Bu düşünce benim de aklımdan geçti,” diye yalan söyledim. “Sence neye işaret ediyor?”

“Korkarım,” dedi, “bir tuzağa doğru yürüyoruz.”

Birkaç dakika sessizce ilerledik.

Sonra, “Pusu mu?” dedim. “Bu orman tuhaf şekilde sessiz görünüyor.”

“Bilmiyorum.”

Belki üç buçuk kilometre daha yürüdük ve güneş battı. Gece karanlıktı ve parlak yıldızlarla bezeliydi.

“İkimize uygun bir yolculuk yöntemi değil bu,” dedi Random.

“Doğru.”

“Yine de kendimize binek çağırmaktan çekiniyorum.”

“Ben de.”

“Senin duruma yönelik değerlendirmen nedir?”

“Ölümün ve pislüğün,” dedim, “her an üzerimize çökeceğini hissediyorum.”

“Sence yoldan ayrılmalı mıyız?”

“Ben de bunu düşünüyordum,” diye bir yalan daha söyledim, “ve azıcık kenardan yürümenin ikimize de zararı dokunmayacağı kanısındayım.”

Öyle yaptık.

Ağaçların arasından yürüdük, çalılar ve kayaların kara gölgelerinin yanından geçtik. Koskoca, gümüşü ay yavaşça yükselip geceyi aydınlattı.

“Başarısız olacağımız hissi ağır basıyor içimde,” dedi Random bana.

“Peki bu hisse ne kadar güvenebiliriz?” diye sordum.

“Oldukça.”

“Neden?”

“Çok uzağa, çok hızlı geldik,” diye karşılık verdi. “Bundan hiç hazzetmedim. Artık asıl dünyada olduğumuzdan geri dönmek için de çok geç kaldık. Gölgelemlerle oynayamayız, kılıçlarımıza güvenmeliyiz.” (Kendisi de kısa, perdahlı bir kılıç

kuşanmıştı.) “Dolayısıyla bu noktaya kadar ilerleyebilmemizin belki de Eric’in arzusu dahilinde olduğu hissi doğuyor içime. Artık konuda yapılabilecek pek bir şey yok ama mademki buradayız, keşke yolun her santimi için savaşıydık diye düşünüyorum.”

Bir buçuk kilometre devam edip ellerimizi siper ettiğimiz sigaralarımızı tellendirmek için mola verdik.

“Güzel bir gece,” dedim Random’a ve serin melteme.

“Sanırım... O da neydi!”

Biraz gerimizdeki çalılıklardan hafif bir hışırtı gelmişti.

“Belki bir hayvandır.”

Kılıcı elindeydi.

Birkaç dakika bekledik ama hiçbir şey duyulmadı.

O da kılıcını kınına yerleştirdi ve yeniden yürümeye başladık.

Arkamızdan artık ses gelmiyordu ama bir süre geçtikten sonra önümüzden bir şeyler işittik.

Ona bir bakış fırlattığımda Random da başıyla onayladı ve daha ihtiyatlıca yürümeye başladık.

İleride, ta uzakta hafif bir ısıltı vardı, bir kamp ateşini andırıyordu.

Artık başka ses duymuyorduk ama omuz silkişi ormanın içine, sağa doğru ilerleme işaretimi kabullendiğini gösteriyordu.

Kampa rastlamadan önce neredeyse bir saat yürüdük. Ateşin etrafında dört adam oturuyordu, iki kişi de gölgelerde uyumaktaydı. Kazığa bağlanmış kızın başı bizden öteye dönüktü ama silüetine bakarken kalbimin hızlandığını hissettim.

“O... olabilir mi?” diye fısıldadım.

“Evet,” diye yanıtladı Random. “Sanırım olabilir.”

Derken kız başını çevirdi ve onun kim olduğunu anladım.

“Deirdre!”

“Kaltağın ne halt karıştırdığını merak ediyordum.” dedi Random. “Adamların giydiği renklere bakılırsa onu Amber’e geri götürdüklerini söyleyebilirim.”

Adamların Koz Kartlarından hatırladığım ve bir başka yerden Eric’e ait olduğunu bildiğim siyah, kırmızı ve gümüş renkli kıyafetler giydiğini gördüm.

“Eric onu istiyor, tam da bu yüzden onu alamayacak,” dedim.

“Deirdre hiçbir zaman çok umurumda olmamıştır,” dedi Random, “ama senin umurunda olduğunu biliyorum, o yüzden...” dedi ve kılıcını kınından sıyırdı.

Ben de aynısını yaptım. “Hazır ol,” dedim, doğrulup çömelerek.

Üzerlerine çullandık. Belki iki dakika, olsa olsa o kadar sürmüştür.

O arada Deirdre bizi izliyordu, ateşin parıltısı yüzünü kası katı bir maskeye çeviriyordu. Ağladı, güldü ve yüksek, korkmuş bir sesle isimlerimizi söyledi, bağlarını kesip ayağa kalkmasına yardımcı oldum.

“Selamlar, kız kardeşim. Amber Yolu’nda bize katılır mısın?”

“Hayır,” dedi. “Hayatımı kurtardığınız için teşekkürler ama onu korumak istiyorum. Neden Amber’e gidiyorsunuz? Gerçi bilmiyorum sanki de.”

“Kazanılacak bir taht var,” dedi Random, bu benim için de yeni bir haberd, “ve biz de ilgilenen taraflarız.”

“Eğer aklınız varsa uzak durur ve daha uzun yaşarsınız,” dedi ve Tanrı aşkına, azıcık bitkin ve kirli görünse de çok tatlıydı!

Onu kollarıma aldım çünkü öyle istiyordum ve sıkı sıkı bastırdım kendime. Random bir şarap tulumu buldu, hepimiz içtik.

“Eric, Amber'deki tek prens,” dedi Deirdre, “askerleri ona sadık.”

“Eric'ten korkmuyorum,” diye yanıtladım ve bu söylediğimden kendim de emin değildim.

“Amber'e varmanıza asla göz yummayacaktır,” dedi. “İki gün önce gizli yollardan kaçmayı başarincaya dek ben de bir tutsaktım. Her şey yatışana kadar Gölgeler'de yürüyebileceğimi düşünmüştüm. Ama asıl mekânın bu kadar yakınında başlamak hiç kolay değil. Bu yüzden Eric'in askerleri sabahleyin buldular beni. Geri götürüyorlardı. Sanırım iade edilsedim beni öldürtebilirdi – gerçi bundan emin değilim. Şöyle ya da böyle, şehirde bir kukla olarak kalmam gerekirdi. Eric'in çıldırmış olabileceğini düşünüyorum – ama bundan da emin değilim.”

“Ya Bleys?” diye sordu Random.

“O Gölgeler'den bazı şeyler gönderiyor ve Eric bundan çok rahatsız. Ama Bleys hiç gerçek gücüyle saldırmadı, Eric bu yüzden endişeli ve Taç ve Asa'nın idaresi de Eric bunlardan birini sağ eline alıncaya kadar belirsiz.”

“Anlıyorum. Bizden hiç bahsetti mi?”

“Senden değil, Random. Ama Corwin'den evet. Hâlâ Corwin'in Amber'e dönmesinden korkuyor. Yol belki sekiz kilometre daha nispeten güvenli – ama onun ötesinde her adım tehlikelerle dolu. Her ağaç ve kaya bir tuzak ya da pusu. Bleys ve Corwin yüzünden. Sizin en azından buraya kadar gelmenizi istedi, böylece ne Gölgeler'le oynayabilecek ne de onun gücünden kolayca kaçabilecektiniz. Amber'e onun tuzaklarından birine düşmeden girebilmek, ikiniz için de kesinlikle imkânsız.”

“Ama sen kaçtın...”

“O farklıydı. Ben çıkmaya çalışıyordum, girmeye değil. Belki de hırstan yoksunluğum ve cinsiyetim yüzünden beni,

sizlerden birini gözetceği kadar özenle gözetmedi. Hem ne olursa olsun, sizin de gördüğünüz gibi başarılı olamadım.”

“Artık başardın, kız kardeşim,” dedim, “kılıcım senin uğruna savurmak üzere serbest oldukça,” ve beni alnımdan öpüp elimi sıktı. Buna dünden razıydım zaten.

“Takip edildüğimizden eminim,” dedi Random ve bir işaretle üçümüz birden karanlığa karıştık.

Bir çalının altında hareketsiz yatıp gözümüzü yola diktik.

Bir süre sonra fısıltılarımız benim bir karar vermem gerektiğini belli etti. Soru basitti: Şimdi ne yapacaktık?

Soru gerçekten de çok basitti ve artık daha fazla kaçamak yanıt veremezdim. Onlara, hatta sevgili Deirdre’ya bile güvenemeyeceğimi biliyordum ama eğer birisine içimi dökmem şartsa, en azından Random da benimle birlikte bu işe gırtlığına kadar batmıştı ve Deirdre da gözdemdi.

“Değerli akrabalarım,” dedim onlara, “bir itirafta bulunmak zorundayım,” ve Random’ın eli daha şimdiden kılıcının kabzasındaydı. Birbirimize güvenimiz işte bu kadardı. Zihninin işleyişini neredeyse duyabiliyordum: Corwin beni buraya ihanet etmek için getirdi, diyordu kendi kendine.

“Eğer beni buraya ihanet etmek için getirdiysen,” dedi, “geriye sağ götüremeyeceksin.”

“Şaka mı ediyorsun?” diye sordum. “İstedğim şey senin yardımın, kellen değil. Söyleyeceğim şey şundan ibaret: Ne dolaplar döndüğünü bilmiyorum. Birkaç tahmin yürüttüm ama ne halt ettiğimizi, Amber’in ne olduğunu; Eric’in ne yaptığını, kim olduğunu ya da neden burada çahların arasında çömelip onun askerlerinden saklandığımızı biliyorum,” dedim ona, “ya da işin aslını isterseniz, gerçekte kim olduğumu bile bilmiyorum.”

Çok uzun bir sessizlik oldu, sonra Random fısıldadı. “Ne saçmalıyorsun sen?”

“Demek istediğim,” dedim, “seni kandırmayı becerdim. Random. Bu yolculukta araba sürmekten başka bir şey yapmamamın garip olduğunu düşünmedin mi?”

“Sen patrandun,” dedi bana. “Senin plan kuruyor olduğunu düşündüm. Yol boyunca epey kurnazca şeyler yaptın. Senin Corwin olduğunu biliyorum.”

“Bu benim bile yalnızca birkaç gün önce öğrendiğim bir şey,” dedim. “Corwin diye tanıdığınız kişi olduğumu biliyorum ama bir süre önce kaza geçirdim. Başımdan yaralandım. Daha aydınlık bir yere çıktığımızda size izleri gösteririm. Hafıza kaybından mustaribim. Bu Gölgeler muhabbetini hiç anlamıyorum. Amber hakkında bile çok şey anımsamıyorum. Tek hatırladığım akrabalarım ve onların ipiyle kuyuya inilmeyeceği gerçeği. İşte benim hikâyem. Bu konuda ne yapılabilir?”

“İsa aşkına!” dedi Random. “Evet, şimdi yol boyunca kafama takılan her şeyi anlayabiliyorum! Flora’yı nasıl büsbütün kandırabildin?”

“Şans,” dedim “ve bilinçaltında yatan sinsilik sanırım. Yok, değil! O aptaldı sadece. Ama size şimdi gerçekten ihtiyacım var.”

“Gölgeler’e ulaşabilir miyiz sence?” dedi Deirdre. Muhatabı ben değildim.

“Evet,” dedi Random, “ama bundan yana değilim. Corwin’i Amber’de, Eric’in kellesini de bir sırga geçirilmiş görmek istiyorum. Bunları görmek şansımı az da olsa deneyeceğim. O yüzden Gölgeler’e geri dönmüyorum. İstiyorsan sen dönebilirsin. Hepiniz benim çelimsizin, palavracının teki olduğumu düşünüyorsunuz. Şimdi göreceğiz. Bu işi sonuna kadar götüreceğim.”

“Sağ ol, kardeşim,” dedim.

“Mehtabın altında kötü bir karşılaşma,” dedi Deirdre.

* Shakespeare, *Blir Yaz Gecesi Rüyası*. –yhn

“Hâlâ bir kazığa bağlı olabiliydin,” dedi Random, kız ise karşılık vermedi.

Orada biraz daha yattık ve üç adam kampa gelip çevreye bakındı. Sonra ikisi eğilip yeri kokladı.

Ardından da bulunduğumuz yöne baktılar.

“Weir,” diye fısıldadı Random, bize doğru gelirlerken.

Olanları gördüm ama sadece gölgelerinden. Dört ayak üzerine indiler ve ay ışığı, boz elbiseleriyle oyunlar oynadı. Derken izimizi sürenlerin altı parlak gözüyle karşılaştık.

Kurtların ilkini gümüş kılıcıma geçirdim; bir insan iniltisi duyuldu. Random tek darbede birinin kellesini uçurdu ve hayretler içinde, Deirdre’nın bir kurdu havaya kaldırıp hayvanın belkemiğini nazik bir çatırtıyla dizinin üzerinde kırdığına şahit oldum.

“Çabuk, kılıcın!” dedi Random, ben de onun ve Deirdre’nın kurbanlarını deştim. Daha fazla çığlık duyuldu.

“Elimizi çabuk tutsak iyi olur,” dedi Random. “Bu taraftan!” Biz de onu izledik.

Bitki örtüsünün içinde belki de bir saatlik sinsice ilerleyişin ardından, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Deirdre.

“Denize,” oldu Random’ın yanıtı.

“Neden?”

“Corwin’in anıları orada saklı.”

“Nerede? Nasıl?”

“Rebma’da elbette.”

“Orada seni öldürür, beynini de balıklara yem ederler.”

“Yolun tamamını gitmeyeceğim. Kıyıda işi devralıp kız kardeşinin kız kardeşiyle konuşman gerekecek.”

“Onun Desen’i tekrar denemesi için mi yani?”

“Evet.”

“Bu riskli.”

“Biliyorum. Dinle, Corwin,” dedi, “bana karşı son zaman-

larda fazlasıyla dürüst davrandın. Eğer şans eseri gerçek Corwin değilsen ölürsün. Gerçi o olmalısın. Başkası olamazsın. Hafızan olmasa da davranış biçimin. Hayır. Hayatım üzerine bahse girerim. Şansını değerlendir ve Desen diye anılan şeyi dene. Anılarını yerine getirme ihtimali var. Razi mısın?”

“Belki,” dedim, “ama Desen nedir?”

“Rebma hayalet şehirdir,” dedi hana. “Amber’in denizdeki yansımasıdır. İçinde, Amber’deki her şeyin bir karşılığı vardır, tıpkı aynalarda olduğu gibi. Llewella’nın halkı orayı mesken tutar ve Amber’deymiş gibi yaşarlar. Mazide kalmış birtakım kabahatlerim yüzünden benden nefret ediyorlar, bu yüzden seninle oraya gitmeyi göze alamam ama onlarla dürüstçe konuşur ve belki de amacını ima edersen, Rebma’nın Deseni’ni yürümene izin vereceklerini hissediyorum. Amber’dekinin tersi de olsa, etkisi aynı olmalıdır. Babamızın oğullarına Göl-geler içinde yürüme gücünü bahşeden odur.”

“Bu gücün bana ne faydası olacak?”

“Sana kim olduğunu hatırlatacaktır.”

“O zaman razıyım,” dedim.

“Adamım benim. Öyleyse güney doğrultusunda ilerlemeyi sürdüreceğiz. Merdivene varmamız birkaç gün alacak... Onunla gidecek misin, Deirdre?”

“Ağabeyim Corwin’le gideceğim.”

Bunu diyeceğini biliyordum ve hoşnut kalmıştım. Korkuyordum ama hoşnuttum.

O geceyi yürüyerek geçirdik. Üç grup silahlı askerden kaçındık ve sabah bir mağarada uyuduk.

5

Büyük denizin pembe siyah kumlarına ulaşmak için iki akşam geçirdik. Güneş batmadan önce küçük bir grubu başarılı şekilde atlatarak üçüncü günün sabahında kumsala vardık.

Faiella-bionin'in yerini, diğer tarafına çabucak geçebileceğimiz Rebma Merdiveni'ni, tam olarak saptamadan açıklığa çıkmaya gönülsüzdük.

Yükselen güneş, köpüklenip kabaran sulara milyarlarca parlak ışın gönderiyordu ve gözlerimiz onların dansıyla öylesine kamaşmıştı ki su yüzeyinin altını göremiyorduk. İki gündür su ve meyveyle besleniyorduk ve kurt gibi acıkmıştım. Ama beklenmedik kıvrımları ve mercan rengi, turuncu, pembe ve kırmızı yükseltileriyle geniş, eğimli, kaplan gibi çizgili kumsala; aniden ortaya çıkardığı deniz kabuğu, sürüklenmiş tahta ve cilalı küçük taşlara ve ötesinde bir yükselip bir alçalan, hafifçe şapırdayan, baştan aşağı altın sarısı, mavi ve koyu mor renkteki denize ve onun menekşe rengi şafak göğünün altında yaşam şarkısı meltemlerini birer kutsama misali üfürüşüne bakarken açlığım aklımdan çıktı gitti.

Yüzü şafağı gören dağ, Amber'i tüm zaman boyunca yavrusunu tutan ana gibi koruyan Kolvir, belki otuz beş kilometre solumuzda, kuzeydeydi ve güneş onu altına boyuyor, şehrin

üzerindeki yaşmağı gökkuşağına çeviriyordu. Random başını kaldırıp baktı, dişlerini gıcırdattı ve gözlerini kaçırdı. Belki ben de öyle yaptım.

Deirdre elime dokundu, başıyla işaret etti ve sahile paralel, kuzeye doğru yürümeye başladı. Random ve ben onu takip ettik. Belli ki bir nirengi noktası yakalamıştı. Hemen hemen beş yüz metre böyle ilerledik, derken yer hafifçe sarsılır gibi oldu.

“Toynak sesleri!” dedi Random, dişlerinin arasından.

“Bak!” dedi Deirdre. Başını geriye atmış, göğü işaret ediyordu.

Bakışlarım elini takip etti.

Üzerimizde bir şahin dönmekteydi.

“Daha ne kadar yolumuz var?” diye sordum.

“Şu taş yığını,” dedi ve aşağı yukarı yüz metre ileride, neredeyse iki buçuk metre yükseklikte, rüzgâr, kum ve suyla aşınmış, insan başı büyüklüğünde gri taşlardan oluşan tepesi kesik bir piramit gördüm.

Toynak sesleri kuvvetlendi ve bir borunun notaları duyuldu ama Julian’ınki değildi bu.

“Koşun!” dedi Random, biz de koştuk.

Ancak yirmi beş adım atmıştık ki şahin alçaldı. Random’a doğru daldı ama o kılıcını çekmişti ve hayvanı yaraladı. Şahin sonra dikkatini Deirdre’ya yöneltti.

Kılıcımı kınından çekip vurmaya denedim. Tüyler uçuştı. Hayvan yükseldi, tekrar daldı ve kılıcım bu sefer sert bir şeye vurdu – hayvan düştü sandım ama emin olamıyordum çünkü durup arkaya bakacak değildim. Toynak sesleri şimdi daha sürekli ve gürültülüydü, boru sesiye yanı başımızdaydı.

Taş yığınının ulaştık, Deirdre ona göre doğru açıyla döndü ve dosdoğru denizin yolunu tuttu. Ne yaptığını biliyor gibi duran biriyle tartışacak değildim. Onu takip ettim ve gözümün ucuyla atlıları gördüm.

Hâlâ uzaktaydılar ama sahil boyunca gök gürültüsü gibi yaklaşıyorlardı; köpekler havlıyor, horular ötüyordu. Random'la ben deli gibi koşup kız kardeşimizin ardından dalgalara atıldık.

Random, "Gitsem de ölüm, kalsam da," dediğinde belimize kadar sudaydık.

"Birisi eli kulağında," dedim, "diğeryse pazarlığa açık olabilir. Gidelim!"

Gittik. Denizin içindeki bir tür taş yüzeydeydik. Yürürken nasıl nefes alacağımızı bilmiyordum ama Deirdre bu konuda kaygılanmışa benzemiyordu, ben de kaygılanmamaya çalıştım.

Ama kaygılıydim.

Su başlarımızın üzerinde girdaplanıp hışırdadığında çok kaygılıydim. Buna rağmen Deirdre dümdüz yürüyüp aşağı iniyordu, ben de Random da onu takip ettik.

Her birkaç metrede bir basamaklar vardı. Muazzam bir merdivenden aşağı iniyorduk ve adı Faiella-bionin'di, biliyordum.

Bir adım daha atmakla su seviyesinin altına inecektim, Deirdre ise şimdiden oradaydı.

Ben de derin bir nefes alıp ileriye fırladım.

Basamaklar devam ediyordu ve ben de takip etmeyi sürdürdüm. Gövdemin nasıl olup da doğal olarak suda asılı kalmadığına şaşıyordum çünkü hâlâ dik duruyordum ve her bir adımım sanki doğal bir merdivendeymişçesine beni aşağı indiriyordu,

Gerçi hareketlerim şöyle böyle ağırlaşmıştı. Nefesimi daha fazla tutamaz hâle geldiğimde ne yapacağımı düşünmeye koyuldum.

Random'ın ve Deirdre'nın başları çevresinde hava kabarcıkları vardı. Ne yaptıklarını gözlemlemeye çalıştım ama

anlayamıyordum. Göğüsleri olağan biçimde inip kalkıyor gibiydi.

Yüzeyin üç metre kadar altına indiğimizde Random bana baktı, soluma geldi ve sesini duydum. Sanki kulağımı küvetin dibine dayamıştım ve her bir sözcüğü birinin küvete yandan indirdiği tekmeler gibiydi.

Bununla beraber anlaşıyorlardı,

“Köpekleri iz sürmeye ikna edebileceklerini sanmıyorum, atlar izlese bile,” dedi.

“Nasıl nefes alıyorsun?” demeye çalıştım ve ağzımdan çıkanları açık seçik işittim.

“Rahatla,” dedi hemen. “Eğer nefesini tutuyorsan salıver ve endişelenme. Merdivenden ayrılmadığın sürece nefes alabileceksin.”

“Bu nasıl olabilir?” dedim.

“Eğer başarırız anlayacaksınız,” dedi. Soğuğun ve yeşilliğin içinden gelen sesinin çınlar gibi bir tınısı vardı.

O âna kadar altı metre derinliğe inmiştik ve az bir miktar nefes verip belki bir saniye nefes almayı denedim.

Bu histe rahatsız edici bir şey yoktu, ben de süreyi uzattım. Daha fazla kabarcık çıkıyordu ama bunun ötesinde rahatsız edici hiçbir şey hissetmemiştim.

Önümüzdeki üç metre boyunca basınçta artış hissi olmadı ve inmekte olduğumuz merdiveni sanki yeşilimsi bir sisin ardından görüyordum. Aşağı, aşağı, daha da aşağı iniyordu. Dömdüz. Dosdoğru. Aşağıdan da bir tür ışık geliyordu.

“Eğer kemerli kapıyı geçebilirsek, güvende olacağız,” dedi kız kardeşim.

“Siz güvende olacaksınız,” diye düzeltti Random ve hangi eyleminin onun Rebma denen yerde hor görülmesine sebep olduğunu merak ettim.

“Eğer bu yolculuğu daha önce yapmamış atlara biniyorlar-

sa bizi yayan takip etmek zorunda kalacaklar,” dedi Random.
“O durumda başarabiliriz.”

“Öyleyse bizi izlemeyebilirler – durum buysa şayet,” dedi Deirdre.

Acele ettik.

O sırada yüzeyin belki on beş metre aşağısına inmiştik, su soğumuş ve epey kararmıştı ama önümüzde ve aşağıımızdaki ışıltı güçlenmişti ve on basamak sonra kaynağı seçebildim:

Sağda yükselen bir sütun ve tepesinde küremsi, parlayan bir şey vardı. Yaklaşık on beş adım sonra solda benzer bir oluşum görüldü. Onun ötesinde, sağda bir tane daha vardı ve böylece gidiyordu.

Bu şeyin yakınına geldiğimizde sular ısıdı ve merdivenin kendisi netleşti: Yer yer yeşil ve pembe çizgileri olan bir beyazdı. Mermeri andırıyordu ama suya rağmen kaygan değildi.

Genişliği neredeyse beş metreyi buluyordu ve iki yanında da aynı maddeden yapılmış tırabzanlar vardı.

Yürürken yanıımızdan balıklar geçti. Omzumun üzerinden baktığımda bir takip izine rastlayamadım.

Etraf daha da aydınlandı. İlk ışığın yanına geldik; sütunun üzerinde duran bir küre değildi. Olguyu biraz daha mantıklı kılabilmek için bu ayrıntıyı zihnim eklemiş olmalıydı. Bir ateşti görünüşe bakılırsa, yüksekliği yarım metre civarında, sanki koskoca bir meşalenin ucundaymışçasına dans ediyordu. Bu konuda daha sonra soru sormayı aklıma koydum ve –ifademi mazur görün– nefesimi yapmakta olduğumuz hızlı inişe sakladım.

Aydınlatılmış caddeye girip meşalelerin altısını daha geride bıraktığıımıza Random, “Peşimizdeler,” dedi ve tekrar geriye baktığımda dördü ata binmiş uzak figürlerin inmekte olduklarını gördüm. Suyun altında kakhaha savurup da kendini ısıtmek tuhaf bir his.

“Bırak gelsinler,” dedim ve kılıcımın kabzasına dokundum, “çünkü buraya kadar geldiğimiz için üzerimde bir güç hissediyorum!”

Yine de acele ettik. Sağımızda ve solumuzdaki sular mürekkep gibi kapkaraydı. Yalnızca çılgınca inmekte olduğumuz merdiven aydınlatılmıştı ve uzakta heybetli bir kemer gördüm.

Deirdre şimdi basamakları ikişer ikişer atlıyordu ve arkamızdaki atların toynaklarının *staccato* vuruşları yeri titretiyordu.

Merdiveni bir tırabzandan diğerine dolduran silahlı adamlar çok geride ve yukarıdaydılar. Ama dört atlı aradaki mesafeyi kapatmıştı. İleriye atılan Deirdre’yi takip ettik ve elimi kılıcımdan ayırmadım.

Üç, dört, beş. Tekrar geri dönüp atlıların hemen hemen on beş metre gerimizde olduğunu görmeden önce bu kadar sayıda ışık geçtik. Kemer önümüzde heyula gibi belirmişti, belki altmış metre uzaktaydı. Büyüktü, su mermeri gibi parlıyordu ve üzerine Tritonlar, su perileri, deniz kızları ve yunus kabartmaları oyulmuştu. Görünen o ki diğer tarafında da bekleyenler vardı.

“Neden buraya geldiğimizi merak ediyor olmalılar,” dedi Random.

“Eğer başaramazsak teoride kalacak,” diye yanıtladım aceleyle; fırlattığım bir diğer bakış, atlıların arayışını üç metre daha kapadıklarını açığa çıkarmıştı.

O vakit kılıcımı çektim. Kılıç meşalenin ışığında parladı. Random da aynısını yaptı.

Yirmi adım kadar sonra yeşilin içindeki nalların titreşimleri korkunçtu; kaçarken biçilmemek için döndük.

Neredeyse bize yetmişlerdi. Kapılar otuz metre arkamızdaydı ve dört atının hakkından gelemezsek bu mesafe yüz altmış kilometre de olabilirdi.

Bana yönelen adam kılıcını sallarken çömeldim. Sağında, az gerisinde bir başka binici daha vardı, ben de doğal olarak soluna, tırabzanın yakınına gittim. Adam kılıcı sağ elinde tuttuğu için çaprazlamasına vurması gerekiyordu.

Vurduğunda *quarte** ile savuşturdum ve çabucak karşı hamle yaptım.

Adam eyerinden öne sarkmıştı ve kılıcımın ucu boynunun sağ tarafına girdi.

Kızıl duman gibi bir kan dalgası görüldü ve yeşil ışıktaki girdaplandı. Çılgınca, keşke Van Gogh burada bulunsaydı da bunu görseydi, diye düşündüm.

At yoluna devam ederek geçip gitti, ben de ikinci binicinin arkasından saldırdım.

Darbeyi karşılamak için geri döndü, muvaffak oldu. Ama sudaki hızı ve vuruşumun gücü onu eyerinden alaşağı etmişti. Onu düşerken tekmeledim. Sürüklendi. Orada, üzerimde asılı dururken ona bir kez daha vurdum, yine savuşturdu ama bu hareket onu tırabzanın ötesine sürükledi. Suyun basıncı onu ezerken haykırdığını işittim. Sonra sessiz kaldı.

Dikkatimi bir at ve bir adamı öldürmüş, bir ikincisiyle yalın kılıç çarpışmakta olan Random'a verdim. Yanlarına gidene kadar adamı öldürmüş, kahkahalarla gülüyordu. Üzerlerinde kan dalgaları kabarmıştı ve aniden farkına vardım ki çılgın, üzgün ve kötü Vincent Van Gogh'u tanımıştım ve bunu resmedememiş olması gerçekten çok kötüydü.

Yaya askerler otuz metre kadar gerimizdeydiler, biz de dönüp kemerlere doğru yöneldik. Deirdre şimdiden kemerin altından geçmişti.

Koştuk ve başardık. Yanımızda bir sürü kılıklı kişi vardı ve askerler geri döndüler. Sonra kılıçlarımızı kınlarına soktuk ve Random, "Hapı yuttum," dedi ve bizi savunmak için bekleyen gruba katılmak üzere hareket ettik.

* Eskrimdeki sekiz temel savuşturma hareketinden biri. -yhn

Random'a derhal kılıcını teslim etmesi buyruldu, o da omuz silkip silahını verdi. Sonra iki adam gelip iki yanına, bir üçüncüsü de arkasına geçti ve merdivenden inmeye devam ettik.

O su dolu yerde tüm zaman kavramını yitirmiştim ama hedefimize varmadan önce bir saat on beş dakikayla bir buçuk saat arasında bir süre yürüdüğümüzü tahmin ettim.

Rebma'nın altın kapıları önümüze dikilmişti. Onların arasından geçtik. Şehre girdik.

Her şey yeşilimsi bir pusun ardından görülüyordu. Denenler oluşturacak şekilde kümelenmiş, birçoğu yüksek ve tümü kırılğan binalar vardı; gözlerimi delip zihnimi yırtıyor ve anımsanmayı istiyorlardı. Başarısız oldular, bazılarının tek meyvesi o artık alışılmış, yarı anımsanan ya da hiç anımsanmayana eşlik eden baş ağrısı oldu. Bu sokakları daha önce yürüdüğümü biliyordum oysa ya da buna çok benzeyenleri.

Gözetim altına alındığından beri Random tek laf etmemişti. Deirdre'nın tek konuşması kız kardeşimiz Llewella'ya ilişkin bilgi almak için olmuştu. Onun Rebma'da olduğu bildirilmişti.

Eşlikçilerimizi inceledim. Yeşil, mor ya da siyah saçlı adamlardı ve ela gözlü bir tanesi hariç hepsinin de gözleri yeşildi. Sadece pullu mayolar ve pelerinler giymişlerdi. Göğüslerinin üzerinden geçen çapraz kuşakları ve deniz kabuğu kemerlerinden sarkan kısa kılıçları vardı. Hepsinin vücudu kılsızdı.

Hiçbiri benimle konuşmadı, gerçi bazısı uzun uzun süzdü, bazısı da ters ters baktı. Silahımı üstümde taşımama göz yumulmuştu.

Şehirde, Faiella-bionin'dekinden daha sık aralıklarla dikilmiş sütun meşalelerinin aydınlattığı geniş bir caddeden geçirildik. Sekizgen, koyu renk camlı pencerelerin ardından

insanlar bizleri izlediler ve parlak karınlı balıklar yanımızdan yüzerek geçti. Bir köşeyi döndüğümüzde meltemi andıran soğuk bir akıntı hissettik, birkaç adım sonraysa rüzgâr gibi sıcak bir tanesi bunu takip etti.

Şehrin merkezindeki saraya getirilmiştik; elim belimdeki eldiveni nasıl biliyorsa, öylece biliyordum bunu. Amber'deki sarayın bir eşiydi fakat yeşille örtülmüştü ve duvarların hem içine hem de dışına tuhaf biçimde yerleştirilmiş aynalarla karmakarışık görünüyordu. Neredeyse anımsadığım camısı oda-daki tahtta bir kadın oturuyordu. Saçı yeşildi ama aralarına gümüş çizgiler düşmüştü ve gözleri yeşim taşından aylar gibi koskoca ve yuvarlaktı, kaşları zeytuni martıların kanatları gibi yükseliyordu. Ağzı, çenesi ufacıktı; yanakları yüksek, geniş ve yuvarlaktı. Alnına beyaz altından ince bir taç takmıştı ve boynunda billur bir gerdanlık vardı. Gerdanlığın ucunda; uçları da soluk yeşil olan tatlı, çıplak göğüslerinin arasında bir safir ışıldıyordu. Gümüş bir kemer ve pullu mavi bir şort giymişti. Sağ elinde pembe mercandan bir asa ve elinin her bir parmağında bir yüzük; yüzüklerin her birinde de farklı mavi taşlar vardı. Konuşurken gülümsemedi:

“Burada ne arıyorsunuz, Amber’in dışlanmışları?” diye sordu, peltek, yumuşak, akışkan bir şeyi andıran sesiyle.

Deirdre yanıtladı: “Asıl şehirde oturan prensin – Eric’in gazabından kaçıyoruz! Doğruyu söylemek gerekirse, onun düşüşünü tezgâhlamak niyetindeyiz. Kendisi burada seviliyorsa şayet mahvolduk ve kendimizi düşmanımızın ellerine teslim ettik demektir. Ama onun burada sevilmediğini hissediyorum. O yüzden senden yardım dilemeye geldik, nazik Moire...”

“Size Amber’e saldırmanız için asker vermeyeceğim,” diye karşılık verdi. “Bildığınız gibi, kargaşa benim diyarıma da yansıyacaktır.”

“Senden isteyeceğimiz bu değildi, sevgili Moire,” diye konuşmasını sürdürdü Deirdre, “yalnızca küçük bir şey, sana ya da tebaana zarar vermeden veya bedel ödetmeden ifa edilecek bir şey.”

“Söyle öyleyse! Çünkü bildiğiniz gibi, Eric burada en az solunda dikilen hain kadar az sevilir.” Bu sözyle birlikte ona içten ve arsızca bakışlarını dikmiş, dudaklarının kenarında küçük bir gülücük oynayan kardeşim Random’ı işaret etti.

Eğer Random yaptığı şeyin –artık bu her neyse– bedelini ne olursa olsun ödeyecekse, bunu gerçek bir Amber prensi gibi yapacağını görebiliyordum –tıpkı yıllar önce ölmüş üç ağabeyimizin de yaptığı gibi, diye anımsadım bir anda. Süreç boyunca onlarla alay ederek, ağzı kendi bedeninin kanıyla dolu da olsa kahkahalar atarak ödeyecekti borcunu ve ölürken geriye döndürülmesi mümkün olmayan ve muhakkak gerçekleşecek bir lanet okuyacaktı. Birdenbire fark etmiştim ki ben de bu güce sahiptim ve şartlar gerektirirse bunu kullanacaktım.

“Ricada bulunacağım şey,” dedi Deirdre, “sizinle burada ikamet eden Leydi Llewella’nın da kardeşi olan, ağabeyim Corwin için. Onun sizlere karşı kusur işlediğini sanmıyorum...”

“Bu doğru. Ama neden kendi adına konuşmuyor?”

“Sorunun bir kısmı da bu, Leydim. Konuşamıyor çünkü ne söyleyeceğini bilmiyor. Gölgeler’in arasında yaşadığı sırada vuku bulan bir kazada hafızasının çoğu yitip gitti. Buraya gelişinin nedeni hafızasını yeniden kazanmak, Amber’de Eric’e meydan okuyabilsin diye eski günlerin anılarını geri getirmek.”

Kirpiklerinin gölgesinden beni süzmekte olan tahttaki kadın, “Devam et,” dedi.

“Bu binanın bir yerinde,” dedi kız kardeşim, “pek az ziyaret edilen bir oda vardır. Bu odanın ise,” diye söze devam

etti, “zemininde, adına Desen dediğimiz şeyin bir eşi çizilidir, ateşli çizgilerle çevrenmiştir. Sadece Amber’in son hükümdarının bir oğlu ya da kızı bu Desen’i yürüyüp de sağ kalabilir ve bu, söz konusu şahsa Gölgeler’e hükmetme gücü kazandırır.” Burada Moire gözlerini birkaç kez kırptırdı ve onun, bu gücün bir kısmını Rebma adına kazanmak için halkından kaç kişiyi o yolda yürüttüğünü tahmine çalıştım. Elbette başarısız olmuştu. “Desen’i yürümek,” diye devam etti Deirdre, “sanıyoruz ki Corwin’e bir Amber prensi olarak hafızasını kazandıracaktır. Bunu yapmak için Amber’e gidemiyor ve bildiğim kadarıyla burası, Tir-na Nog’th haricinde Desen’in bir eşinin bulunduğu tek yer ki elbette Tir-na Nog’th’a bu zamanda gidemeyiz.”

Moire bakışını kız kardeşime çevirdi, Random’ın üzerinde dolaştırdı, sonra tekrar bana döndürdü.

“Corwin bu şeyi denemeye gönüllü mü?” diye sordu.

Eğildim.

“İstekliyim, leydim,” dedim, işte o zaman gülümsedi.

“Pekâlâ, size izin veriyorum. Ama ülkemin ötesinde güvenliğinizi garanti edemem.”

“Bu konuya gelince, majesteleri,” dedi Deirdre, “sizden hiçbir lütuf beklemiyoruz, ayrıldığımızda kendi başımızın çaresine bakacağız.”

“Random hariç,” dedi Moire, “kendisi oldukça güvende olacak.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Deirdre çünkü Random elbette bu koşullar altında kendi adına konuşamazdı.

“Hiç şüphesiz hatırlıyorsunuzdur ki,” dedi, “Prens Random bir seferinde ülkeme dost olarak geldi ve sonra kızım Morganthe’yle birlikte apar topar ayrıldı.”

“Bunu işitmiştim, Leydi Moire ama öykünün doğruluğundan ya da ne derece alçakça olduğundan haberdar değilim.”

“Doğrudur,” dedi ve, “ve kızım bir ay sonra bana geri döndü. İntiharı, oğlu Martin’i doğurmasından birkaç ay sonra gerçekleşti. Bu konuda ne diyeceksiniz, Prens Random?”

“Hiçbir şey,” dedi Random.

“Yaşı kemale erdiğinde,” dedi Moire, “Amber kanından olduğu için Martin, Desen’i yürümeye karar verdi. Halkımdan bunu başaran tek kişidir o. Ardından Gölgele’de yürüdü ve kendisini o günden beri görmedim. Bu konuda ne diyeceksiniz, Lord Random?”

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Random.

“Öyleyse seni cezalandıracağım,” diye devam etti Moire.

“Seçtiğim kadınla evlenecek ve diyarımda bir sene müddetince kalacak ya da canından olacaksın. Buna ne diyeceksin, Random?”

Random hiçbir şey söylemedi ama başıyla sertçe onayladı.

“Çok güzel,” dedi Moire. “Öyle olsun.”

Öyle de oldu.

Gücümüzü toplamak için, onun bize tahsis ettiği odalara çekildik. Sonradan odamın kapısında belirdi.

“Selam olsun, Moire,” dedim.

“Amberli Lord Corwin,” dedi bana, “sizinle tanışmayı hep istemişimdir.”

“Ben de sizinle,” diye palavra sıktım.

“Kahramanlıklarınız dillere destandır.”

“Teşekkür ederim ama en keyifli anılarımı güçlkle anımsıyorum.”

“Girebilir miyim?”

“Kesinlikle,” dedim ve yana çekildim.

Bana sunmuş olduğu güzelce döşenmiş süite girdi. Turuncu divanın ucuna ilişti.

“Desen’i ne zaman tecrübe etmek istersin?”

“Olabilirdigince abuk,” dedim ona.

Bunu kafasında tarttı, sonra konuştu: “Nerelerde bulundunuz, Gölgeler arasında?”

“Buradan çok uzaklarda,” dedim, “sevmeyi öğrendiğim bir yerde.”

“Bir Amber lordunun bu beceriye sahip olabilmesi garip.”

“Ne becerisi?”

“Sevebilmek,” diye yanıtladı.

“Belki de yanlış bir sözcük seçtim.”

“Bundan şüphedeirim,” dedi, “ünkü Corwin’in baladları gerçekten de yüreğin tellerine dokunur.”

“Leydim çok kibar.”

“Ama yanılmıyor,” diye yanıtladı.

“Bir ġün size bir balad sunacağım.”

“Gölgeler’de ikamet ederken ne yaptınız?”

“Sanıyorum ki profesyonel bir askerdim, hanımım. Ücretimi ödeyenin tarafında arpıştım. Bir yandan da birçok sevilen şarkıya söz ve beste yazdım.”

“Her ikisi de bana doğal ve mantıklı geliyor.”

“Rica ederim söyleyin, kardeşim Random’a ne olacak?”

“Tebaamdan Vialle adında bir kızla evlenecek. Vialle kördür ve türümüz arasında talibi yoktur.”

“Bunun,” dedim, “kız için en iyisi olduğundan emin misiniz?”

“Böylece kendine iyi bir mevki kazanacak,” dedi Moire,

“Random bir yıl sonra ayrılıp tekrar geri dönmeyecek olsa da. Çünkü hakkında ne söylenirse söylensin, o bir Amber prensi.”

“Ya kız onu sevecek olursa?”

“Birinin bunu yapabilmesi mümkün mü?”

“Kendimce onu severim, kardeşim olarak.”

“Bu, Amber’in oğullarından birinin böyle bir şeyi ilk kez telaffuz edişi ve bunu şairane mizacınıza yoruyorum.”

“Her neyse,” dedim, “bunun kız için en iyi şey olduğunda emin olun.”

“Bunu düşünüp taşındım,” dedi bana, “ve eminim, Random’ın çektireceği acı ne olursa olsun kendine gelecek ve onun ayrılışından sonra sarayında önde gelen leydilerden olacaktır.”

“Öyle olabilir,” dedim ve bakışlarımı kaçırdım, içime bir hüznün çöktüğünü hissettim – kız için elbette.

“Size ne diyebilirim?” dedim. “Belki de hayırlı bir şey yapıyorsunuz. Öyle olmasını umarım.” Elini avucuma alıp öptüm.

“Siz, Lord Corwin, destekleyebileceğim tek Amber prensisiniz,” dedi bana, “belki Benedict dışında. Son on iki yıldır kayıp o gerçi, kemiklerinin nerede olduğunu ancak Lir bilir. Yazık.”

“Bunu bilmiyordum,” dedim. “Hafızam öyle karışık ki. Lütfen tahammül gösterin. Benedict’i özleyeceğim, şayet öldüyse. O benim silah ustamdı ve tüm silahları öğretmişti bana. Ama nazikti de.”

“Sen de öylesin, Corwin,” dedi, elimi tutup beni kendine doğru çekerek.

“Hayır, aslında değilim,” diye yanıtladım divana, yanına otururken. Sonra bana, “Yemeğe kadar çok vaktimiz var,” dedi.

Sonra yumuşacık omzuyla bana yaslandı.

“Ne zaman yemek yiyeceğiz?” diye sordum.

“Ben ne zaman buyurursam,” dedi ve yüzünü bana tamamen döndü.

Ben de onu kendime çektim ve karnının yumuşaklığını gizleyen tokanın kilidini buldum. Aşağısında daha fazla yumuşaklık vardı ve kılları yeşildi.

Divanın üzerinde ona baladını sundum. Dudakları, sözler olmaksızın karşılık verdi.

Yemeğimizi yedikten sonra –suyun altında yemenin püf noktasını öğrenmiştim, eğer şartlar gerektirirse bilahare ayrıntısıyla açıklarım– kahverengi ve kırmızı ağlar ve iplerle süslenmiş yüksek mermer salondaki yerlerimizden kalktık, dar bir koridor boyunca ilerledik, sonra mutlak karanlık boyunca kıvrılan ve ışıldayan bir sarmal merdivenden aşağı, ta deniz tabanına kadar indik. Yirmi adım kadar sonra Random, “Kahretsin!” dedi ve adımını dışarı atıp merdiven boyunca yüzmeye başladı.

“Öylesi daha hızlıdır,” dedi Moire.

“Aşağıya kadar çok yol var,” dedi Amber’dekinin uzaklığını bilen Deirdre.

Böylece hepimiz merdiveni bırakıp karanlığın içinde ışıldayarak kıvrılan şeyin yanından aşağı yüzdük.

Dibe varmamız belki on dakika sürmüştür ama ayaklarımız tabana değdiğinde hiç sürüklenir gibi olmaksızın durduk. Etrafımızda, duvardaki oyuklara yerleştirilmiş birkaç zayıf ateşten gelen bir aydınlık vardı.

“Amber’in ikizinin içindeki okyanusun bu kısmı, başka yerlerdeki sulardan neden böylesine farklı?” diye sordum.

“Çünkü öyle,” dedi Deirdre ve bu keyfimi kaçırdı.

Muazzam bir mağaradaydık ve her yöne tüneller uzanıyordu. Birine doğru yürüdük.

Tünel boyunca çok uzun bir süre yürüdükten sonra kiminde kapı ya da parmaklık bulunan, kimindeyse bulunmayan ara geçitlere rastlamaya başladık. Bunların yedincisinde durduk. Arduaz gibi bir maddeden yapılmış, metal perçinli, benden iki misli yükseklikte koskoca bir kapıydı. O kapıya bakarken Tritonların boyuna dair bir şeyler hatırladım. Moire gülümsedi. Yalnızca bana doğru. Sonra kemerindeki halkadan büyük bir anahtar çıkarıp kilide soktu.

Gerçi anahtarı çeviremedi. Belki de çok uzun süredir kullanılmamıştı bu şey.

Random homurdandı, eli ileri uzandı, kadınınkini yana itti.

Anahtarı sağ eliyle tutup çevirdi.

Bir tıkırtı duyuldu.

Sonra kapıyı ayağıyla açtı ve içeri baktık.

Balo salonu büyüklüğünde bir odadaydı Desen. Zemin siyahı ve cam gibi pürüzsüz görünüyordu. Desen, zemindeydi.

Soğuk bir ateş gibi zayıfça titriyor, odayı her nasılsa hayal gibi gösteriyordu. Kudretin girift bir şekilde inşa edilmiş hâliydi, özünde eğrilerden oluşmuştu ama ortasına doğru birkaç düz hat da vardı. Bana şu kurşun kalemle (tükenmez kalem de olabilir) çizdiğiniz labirent oyunlarının olağanüstü karmaşıklıkta ve gerçek boyutlardaki bir versiyonu gibi geldi. Sanki neredeyse bir yerde “Buradan başlayınız” sözcüklerini görecektim. Eni otuz, boyu kırk beş metre kadardı.

Kafamda ziller çaldı ve derken zonklama başladı. Zihnim dokunuşu karşısında bir köşeye sinmişti. Ama eğer Amber’in bir prensi idiysem, o zaman kanımda, sinir sistemimde, genlerimde bir yerlerde bu desen bir şekilde kayıtlıydı ki doğru tepkiyi gösterebileyim, kahrolasica şeyi yürüyebileyim.

“Gerçekten de bir sigara olsa çok makbule geçerdi,” dedim ve kızlardan gereğinden fazla hızlı ve tiz bir kıkırdama geldi.

Random koluma girdi ve konuştu: “Bu çetin bir sınav ama imkânsız değil, öyle olsa biz burada olmazdık. Çok yavaş hareket et ve dikkatinin dağılmasına izin verme. Her adımınla yükselecek olan kıvılcım yağmuru seni telaşlandırmaz. Sana zarar vermez. Tüm süre boyunca hafif bir cereyan duyacaksın ve bir süre sonra kendini sarhoş hissedeceksin. Ama konsantrasyonunu sürdür ve unutma – yürümeye devam et!

Ne yaparsan yap durayım deme ve yoldan sapma, yoksa seni öldürebilir.” Konuşurken bir yandan da yürüdük. Sağdaki duvara yakın durup Desen’in uzaktaki ucuna doğru etrafından dolaştık.

Kızlar peşimizden geliyorlardı.

Random’ın kulağına fısıldadım.

“Onu senin için planladığı şeyden caydırmaya çalıştım. Şansım yaver gitmedi.”

“Böyle yapacağını düşünmüştüm,” dedi. “Canını sıkma. Bir yılı amuda kalkarak bile geçirebilirim, hem belki yeterince tiksindirici davranırsam erken gitmeme izin verirler.”

“Senin için düşündüğü kızın adı Vialle. O kör.”

“Muhteşem,” dedi. “Muhteşem bir şaka. Konuştuğumuz naipliği hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“O zaman kıza kibar davranıp bir yılı tamamlarsan cömert davranacağım.”

Hiçbir şey söylemedi.

Sonra kolumu sıktı.

“Demek Moire dostun ha?” diye kıkır kıkır güldü. “Nasıldı bari?”

“Anlaştık mı?” dedim ağır ağır.

“Anlaştık.”

Sonra odanın köşesine yakın, Desen’in başladığı yerde durduk. İleri doğru yürüdüm ve sağ ayağımı koymuş olduğum noktanın yakınından başlayan işlemeli alevlerin çizgisine baktım. Desen, odadaki tek ışık kaynağıydı. Çevremdeki su soğuktu.

İleriye doğru uzun bir adım attım ve sol ayağımı yolun üzerine koydum. Ayağımın dış hatları mavi beyaz kıvılcımlarla çizilmişti.

Sonra sağ ayağımı koydum ve Random’ın sözünü ettiği ceireyanı hissettim. Bir adım daha attım.

Bir çatırtı oldu ve saçlarımın dikeldiğini hissettim. Bir adım daha attım.

Desen beklenmedik şekilde kendi üzerine kıvrılmaya başladı. On adım daha attım ve belli bir direnç yükselir gibi oldu.

Sanki önümde, geçmek için gösterdiğim tüm çabayla beni geri iten bir maddeden yapılma siyah bir engel vardı.

Onunla savaştım. Aniden anımsadım, İlk Örtü'ydü bu.

Ötesine geçmek bir başarı olacaktı, gerçekten de Desen'in bir parçası olduğumu gösteren, iyi bir işaret. Ayağımı her kaldırış indirişim birdenbire müthiş bir çaba gerektirmeye başladı ve saçlarımdan kıvılcımlar fıskırdı.

Ateşli hatta konsantre oldum. Ağır ağır nefes alarak yürüdüm üzerinde.

Basınç ansızın hafifledi. Örtü, belirlediği kadar aniden ayrıldı önümde. Ötesine geçmiş ve bir şey elde etmiştim.

Kendimden bir parça kazanmıştım.

Auschwitz ölülerinin kâğıda dönmüş derilerini ve yumrulu, sopa gibi kemikleri gördüm. Nürnberg'de bulunmuş olduğumu anladım. Stephen Spender'ın sesinin "Vienna"yı okuduğunu duydum ve bir Brecht gala gecesinde Cesaret Ana'nın sahneyi kat edişini gördüm. Peenemunde, Vandenberg, Kennedy, Kazakistan'daki Kızıl Kum'dan roketlerin fırladıklarını gördüm ve ellerimle Çin Seddi'ne dokundum. Şarap ve bira içiyorduk, Shaxpur sarhoş olduğunu söylemiş ve kusmaya gitmişti. Uzak Batı Rezervasyonu'nun yeşil ormanlarına girdim ve bir günde üç kafa derisi yüzdüm. Uygun adım yürürken bir şarkı mırıldandım ve herkesin diline düştü, "Auprès de ma Blonde" oluverdi. Hatırlıyordum, hatırlıyordum... sakinlerinin adına Dünya dedikleri Gölge mekândaki yaşamımı. Üç adım daha ve elimde kanlı bir kılıç vardı, üç ölü adam ve sırtında Fransa'daki ihtilalden kaçtığım atı gördüm. Fazlasını, çok daha fazlasını, geriye—

Bir adım daha attım.

Geriye—

Ölülere. Dört bir yanımdaydılar. Berbat bir koku vardı – çürüyen etin kokusu– ve dövülerek öldürülen bir köpeğin ulumalarını duydum. Koskoca kara duman dalgaları göğü kapladı ve etrafımda buz gibi bir rüzgâr esip küçücük birkaç yağmur damlası getirdi. Boğazım kupkuruydu, ellerim titriyordu ve başım ateşler içindeydi. Her şeyi beni kavuran o ateşin arkasından görerek bir başıma sendeledim. Sokaklar çöple, ölü kedilerle, lazımlıklardan boşaltılmış pisliklerle doluydu. Bir çingırağın tıngırdayıp çınlamasıyla ölüleri taşıyan araba yanımdan gök gürültüsü gibi geçti, üzerime çamur ve soğuk su sıçrattı.

Ne kadar dolaştım bilmiyorum, sonra bir kadın kolumu yakaladı ve parmağında bir kafatası yüzüğü gördüm. Beni odasına götürdü ama orada parasız ve aklımın başımdan gitmiş olduğumu keşfetti. Parlak dudaklarındaki gülücüğü silen korku dolu bir bakış geçti boyalı yüzünden ve kadın kaçıp gitti, ben de yatağa yığıldım.

Daha sonra –ne kadar sonra olduğunu bilmiyorum– iri bir adam, kızın pezevengi geldi, yüzümü tokatladı ve beni çekerek ayağa kaldırdı. Sağ pazısını yakaladım ve sıkıca tuttundum.

Beni kapıya doğru yarı taşıdı, yarı çekeledi.

Beni dışarı, soğuğa atacağını anlayınca itiraz etmek için kavrayışımı sıkılaştırdım. Yarı tutarsız ricalar mırıldanarak, kalan tüm gücümle sıktım.

Sonra ter ve gözyaşlarımın arasından adamın ağzının ardına kadar açıldığını ve lekeli dişlerinin arasından bir feryat koyverdiğini gördüm.

Kolundaki kemik sıkıttığım yerden kırılmıştı.

Sol eliyle beni itip uzaklaştırdı ve dizlerinin üstüne düşüp ağladı. Yere oturdum, kafam bir anlığına toparlandı.

“Ben... burada... kalacağım,” dedim, “kendimi daha iyi hissedene kadar. Defol. Geri gelersen – seni öldürürüm.”

“Vebalısın sen!” diye haykırdı. “Yarın kemiklerini almaya gelecekler!” Sonra tükürdü, ayağa kalktı ve sendeleyerek çıktı.

Kapıya ulaşış sürgüledim. Sonra yatağa kadar süründüm ve uyudum.

Ertesi gün kemiklerimi almaya geldilerse hayal kırıklığına uğramışlardır. Çünkü belki on saat sonra, gecenin ortasında buz gibi bir terle uyandım ve ateşimin düştüğünü fark ettim. Zayıftım ama bir kez daha aklım başımdaydı.

Vebadan sağ kurtulduğumu fark ettim.

Dolapta bulduğum bir erkek pelerinini ve bir çekmecedен çıkan parayı aldım.

Sonra veba yılında Londra’nın ve gecenin içine yürüdüm, bir şey arayarak...

Kim olduğumu ya da orada ne yaptığımı bilmiyordum.

İşte böyle başlamıştı.

Şimdi Desen’in iyice içindeydim ve kıvılcımlar ayaklarımın etrafında sürekli diz boyu sıçıyorlardı. Yüzümün ne yöne dönük olduğunu; ya da Random, Deirdre ve Moire’in hangi tarafta durduğunu artık bilmiyordum. Akımlar üzerimden geçti ve sanki göz kürelerim titredi. Sonra yanaklarım iğ-nelendi, ensemde bir soğukluk baş gösterdi. Takırdamalarını engellemek için dişlerimi sımsıkı kenetledim.

Hafıza kaybıma sebep olan şey araba kazası değildi. Birinci Elizabeth’in hükümdarlığından beri hafızama tam anlamıyla sahip değildim. Flora bu yeni kazanın beni kendime getirdiğini farz etmiş olmalıydı. Durumumdan haberdardı. Aniden onun Gölge Dünya’da aslen beni gözetmek için bulunduğu düşüncesi geldi aklıma.

On altıncı yüzyıldan beri mi yani?

Bunu bilemezdim. Ama bulacaktım.

Hızlı hızlı altı adım daha attım, bir kavisin sonuna varıp düz bir hattın başlangıç noktasına geldim.

Üzerine ayağımı bastım ve attığım her adımla bana karşı bir başka engel yükselmeye başladı. İkinci Örtü'ydü bu.

Sağa bir dönüş vardı, sonra bir daha, bir daha.

Ben Amber'in bir prensiydim. Bu doğruydı. On beş erkek kardeş vardı ve bunlardan altısı ölmüştü. Sekiz kız kardeş vardı ve ikisi, belki de dördü ölmüştü. Vaktimizin çoğunu Gölge'lerde ya da kendi evrenlerimizde gezinerek geçirmiş-tik. Gölge'ye hükmetme gücüne sahip birinin kendi evrenini yaratıp yaratamayacağı biraz akademik kalan ama geçerli bir felsefi soruydu. Nihai yanıt ne olursa olsun, pratik bir açıdan bunu yapabiliyorduk.

Başka bir kavis başladı ve onunla birlikte yavaş yavaş ilerlerken sanki zamkta yürüyor gibiydim.

Bir, iki, üç, dört... Ateşli çizmelerimi kaldırıp tekrar indirdim.

Başım zonkluyor, kalbim sanki sarsılıp parçalarına ayrılıyordu.

Amber!

Ben Amber'i anımsarken gidiş bir kez daha ansızın kolaylaşmıştı.

Amber var olmuş ya da var olacak şehirlerin en büyüğüydü.

Ezelerde vardı, ebediyette de olacaktı ve tüm diğer şehirler, nerede olursa olsunlar mevcut tüm şehirler Amber'in bir döneminin yansımasından ibaretti. Amber, Amber, Amber... Seni anımsıyorum. Seni bir daha asla unutmayacağım. Gölge Dünya'da amaçsızca dolaştığım tüm o asırlar boyunca asla unutmadım da sanırım çünkü içimde bir yerlerde geceleri rüyalarım sık sık senin yeşil ve altın kulelerinin, göz alabildiğine uzanan teraslarının görüntüleriyle bölündü. Geniş yürü-

yüş yollarını hatırlıyorum, tarhlar dolusu altın rengi ve kırmızı çiçeklerini. Havanın tatlılığı geliyor aklıma ve mabetlerin, sarayların ve geçmişte ve şimdi sahip olduğun ve her zaman olacağın zevk bahçeleri. Amber, diğer tüm şehirlerin biçimlerini aldığı ölümsüz şehir, seni unutamam, şimdi bile. Açlıktan ölüirken yediğim yemeğin ve Moire'la sevişmemin hemen ardından duvarları içinde seni anımsadığım Rebma'nın Deseni'ndeki günü de unutamam ama hiçbir şey seni anımsamanın verdiği zevk ve aşkla kıyaslanamaz. Şimdi bile, Kaos Sarayları'nı düşünürken; bu öyküyü duyabilecek tek kişiye maksat tekrarlanabilsin, ben senin içinde öldükten sonra bile yaşasın diye anlatırken; şimdi bile seni sevgiyle anımsıyorum, ey hükmetmek üzere doğduğum şehir...

On adım daha derken helezon gibi dönen ateşten bir işlemeyle yüz yüze geldim. Yürümeye kalkıştım, terim akar akamaz sularda kayboluyordu.

Çok hileliydi, şeytani bir ustalık gerektiriyordu ve odadaki sular aniden büyük akıntılar hâlinde gelip beni Desen'den sürükleyip götürmekle tehdit edermiş gibi oldu. Onlara karşı koyup mücadeleye devam ettim. İçgüdüsel olarak biliyordum ki Desen'i tamamlamadan terk etmek ölümüm olabilirdi. Ne kadar yol geldim, ne kadar yolum kaldı diye görmek için gözlerimi önümde duran ışıklı yerlerden ayırmaya cesaret edemiyordum.

Akıntılar yatıştı ve hatıralarımın daha fazlası geri döndü,

Amber'in bir prensi olarak yaşantımın anıları... Hayır, onları sormak size düşmez; benim onlar; kimi kötü ve acımasız, diğerleriye belki soyluca – babam Oberon'un sancağı, yüzü sağa dönük şaha kalkmış beyaz tekboynuz, büyük Amber sarayında dalgalanırken geçirdiğim çocukluğuma uzanan anılar.

Random, Desen'i geçmeyi başarmıştı. Deirdre bile yapmış-

tı bunu. O yüzden ben, Corwin, karşıma çıkan ne olursa olsun yapacaktım.

Ateş helezonundan çıktım ve Büyük Kavis boyunca yürüdüm. Evreni şekillendiren güçler üzerime düştüler ve beni kendi şekillerine soktular.

Bununla birlikte yürüyüşü denemeye kalkan diğer kişilere göre bir avantajım vardı. Bunu daha önce yapmış olduğumu, dolayısıyla da başarabileceğimi biliyordum. Bu kara bulutlar gibi kaban ve sadece güçlerini ikiye katlamak üzere kaybolan anormal korkulara karşı bana yardımcı oldu. Desen'i yürüdüm ve her şeyi hatırladım, Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyıllardan önceki günlerimin hepsini ve birçoğu benim için özel ve değerli olan yerleri ve Amber haricinde, hepsinden çok sevdiğim Gölge'deki tek bir yeri anımsadım.

Üç kavis daha yürüdüm, düz bir hat ve bir dizi keskin yay. İçimde bir kez daha aslında hiç kaybetmediğim o şeyin suuruna sahip oldum: Gölgeler'e hükmetme gücü benimdi.

Başımı döndüren on dönüş daha, kısa bir başka yay, düz bir hat ve Son Örtü.

Kıpırdamak acı demekti. Her şey beni bir kenara atmaya çalışıyordu. Sular önce soğuktu, ardından kaynıyordu. Görünüşe bakılırsa beni sürekli itiyorlardı. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak çabaladım. Kıvılcımlar bu noktada bel hizamdaydı, sonra göğsüme, sonra omuzlarıma geldiler. Gözlerime giriyorlardı. Her yanıma sarmışlardı. Desen'in kendisini güçlkle görebiliyordum.

Sonra karanlıkla sonlanan kısa bir yay.

Bir, iki... son adımı atmak bir beton duvarın içinden geçmeye çalışmak gibiydi.

Başardım.

Sonra yavaşça döndüm ve arkaya, gelmiş olduğum yola baktım. Dizlerimin üzerine düşme lüksünü kendime tanı-

mayacaktım. Ben Amber'in bir prensiydim ve Tanrı aşkına, hiçbir şey beni akranlarımdan huzurunda küçük düşüremezdi. Desen bile!

Doğru olduğunu sandığım yöne tasasızca el salladım. Görülüp görülemediğimse ayrı bir konuydu, sonra orada bir an durdum ve düşündüm.

Artık Desen'in gücünü biliyordum. Desen boyunca geri yürümenin hiçbir faydası olmazdı.

Ama niye zahmete girecektim ki?

Kendi kart destem eksikti ama Desen'in gücü de işimi pekâlâ görürdü...

Beni bekliyorlardı: erkek kardeşim, kız kardeşim ve bacakları mermer sütunlardan farksız Moire.

Deirdre buradan sonra kendi başının çaresine bakabilirdi – hem zaten onun hayatını kurtarmıştık. Onu günbegün kollama zorunluluğu hissetmiyordum. Random, şayet ileri atılıp Desen'i yürüme, gücün bu dingin merkezine varıp belki de kaçma cesaretine sahip değilse, bir yıllığına burada takılıp kalacaktı. Moire'a gelince, onu tanımak hoştu ve onu da belki bir gün tekrar görürdüm, falan filan. Gözlerimi kapadım, başımı eğdim.

Gerçi bunu yapmadan önce, uçup giden bir gölge gördüm.

Random mı? Deniyor muydu? Her neyse, nereye gidiyor olduğumu bilemezdi. Hiç kimse bilemezdi.

Gözlerimi açtığımda aynı Desen'in ortasıdaydım ama tersti.

Üşüyordum ve ölesiye yorulmuştum ama Amber'deydim – asıl odadaydım, yola çıktığım bunun sadece bir görüntüsüydü. Desen'den kendimi Amber'de canımın istediği noktaya nakledebilirdim.

Bununla birlikte, geri dönmek sorun olacaktı.

Bu yüzden öylece durdum ve üzerimden sular süzülürken düşündüm.

Eğer Eric kraliyet süitine geçtiyse, onu orada bulabilirdim. Belki de taht odasında. Ama o zaman, kaçış noktasına ulaşmak için tekrar Desen'i yürümem gerekirdi.

Kendimi sarayda bildiğim bir gizlenme yerine naklettim. Tavana yakın gözetleme yarıklarından azıcık ışığın girdiği penceresiz bir odacıktı. Kapının sürgüsünü içeriden kapadım, duvarın yanındaki tahta bir sıranın tozunu sildim, üzerine pelerinimi serip kestirmek üzere uzandım. Eğer yukarıdan birisi el yordamıyla aşağıya inecek olsa, bana ulaşmadan çok önce duyardım.

Uyudum.

Bir süre sonra uyandım. Doğruludum, pelerininim tozunu silkeledim ve bir kez daha kuşandım. Sonra sarayın içinde merdiven gibi yükselen tahta basamakları çıkmaya koyuludum.

Duvardaki izler sayesinde nerede olduğunu biliyordum, üçüncü kattaydım.

Kendimi küçük bir iskelenin üzerine attım ve gözetleme deliğini aradım. Buldum ve baktım. Hiçbir şey yoktu. Kütüphane boştu. Böylece bölmeyi yana kaydırıp içeri girdim.

İçeride, kitapların bolluğu beni afallatmıştı. Bana hep böyle olur. Vitrinler dahil her şeyi gözden geçirdim, nihayet aile ziyafetlerine sebep olan her şeyi içeren kristal bir kutunun bulunduğu yere ilerledim – ailemize özel bir şakadır bu. İçinde aile kartlarından dört deste vardı ve onları kullanmamın önüne geçebilecek alarmı harekete geçirmeden bir tanesini almanın yollarını aramaya giriştim.

Belki on dakika sonra doğru kutuyu açmayı becerdim. Çok maharet istiyordu. Sonra, deste elimde, düşünmek maksadıyla rahat bir koltuğa kuruludum.

Kartlar tıpkı Flora'nınkiler gibiydi, hepimizi büyüteç altında tutuyordu ve dokunduğumda soğuktu. Bunun da sebebini biliyordum artık.

Böylece kartları kardım ve uygun şekilde açtım önüme. Sonra onları okudum, tüm aile için kötü şeyler gördüm ve hepsini yine bir araya getirdim.

Biri dışında.

Kardeşim Bleys'i resmeden kart.

Diğerlerini kutusuna koydum ve kemerime yerleştirdim.

Sonra Bleys'i düşündüm.

Tam o sırada kütüphanenin koca kapısının kilidinden bir tıkırtı geldi. Ne yapabiliirdim? Kılıcımı kınında gevşetip bekledim. Yine de masanın ardında eğildim.

Baktığımda gelenin Dik adında bir adam olduğunu gördüm, temizliğe geldiği aşikârdı çünkü kül tablalarını ve çöp kutularını boşaltmaya, rafların tozunu almaya başlamıştı.

Keşfedilmek alçaltıcı olacağından kendimi gösterdim.

Doğrudum ve, "Merhaba, Dik. Hatırladın mı beni?" dedim.

Rengi üç ton beyazladı, kaçmak üzere fırlar gibi oldu ve, "Elbette Lordum. Nasıl unutabilirim ki?" dedi.

"Geçen bunca zamanın ardından bunun olabileceğini düşünmüştüm."

"Asla, Lord Corwin," diye yanıt verdi.

"Sanırım resmi onay olmaksızın burada bulunuyorum ve burnumu yasadışı araştırmalara sokmuş durumdayım," dedim, "ama beni gördüğünü söylediğinde Eric bundan hoşlanmazsa ona lütfen sadece haklarımı kullandığımı ve onunla bizzat görüşeceğimi söyle – hem de yakında."

"Yapacağım, lordum," dedi önümde eğilerek.

"Gel yanıma ve benimle otur biraz, dostum Dik ve sana daha fazlasını anlatayim."

O da oturdu, ben de.

"Bir zamanlar," dedim bu yaşlı çehreye hitap ederek, "Tamamıyla gittiğim ve Amber'i ilebet terk ettiğim düşünül-

müştü. Ama hâlâ yaşadığım ve tüm akli melekelerime sahip olduğum için, korkarım Eric'in Amber tahtı üzerindeki iddiasına itiraz etmek mecburiyetindeyim. Bu basitçe halledilecek bir konu değil gerçi çünkü o ilk doğan değil, eğer ortada bir başkası olsaydı Eric'in yaygın destek göreceğinden de kuşkuluyum. Bunlar ve birçoğu kişisel olan diğer sebepler yüzünden ona meydan okumak üzereyim. Bunu nasıl ya da hangi gerekçeyle yapacağıma henüz karar vermedim ama Tanrı aşkına, muhalefeti hak ediyor! Ona söyle bunu. Eğer beni bulmak isterse, ona Gölgele'i mesken tuttuğumu ama bu sefer bunların öncekilerden farklı Gölgele olduğunu söyle. Bunla neyi kastettiğimi bilebilir. Kolayca yok edilmeyeceğim çünkü kendimi en az onun burada yaptığı kadar iyi koruyacağım. Cehennemden ebediyete dek onun yakasını bırakmayacağım ve birimiz ölene dek pes etmeyeceğim. Buna ne diyorsun, yaşlı uşak?"

Elimi eline alıp öptü.

"Sana selam olsun, ey Corwin, Amber'in Lordu," dedi, gözünde yaşlarla.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak aralandı ve ardına dek açıldı.

Eric içeriye girdi.

"Merhaba," dedim ayağa kalkıp sesime en iğrencinden bir çınlama katarak. "Seni oyunun bu kadar başında görmeyi beklemiyordum. Amber'de her şey yolunda mı?"

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi büyüdü, sesi insanların iğneleyicilik diye adlandırdığı, aklıma daha iyi bir sözcük gelmiyordu, şeyle kalınlaştı ve şöyle cevap verdi:

"Her şeyi soruyorsan, iyidir, Corwin. Ne var ki diğer meseleler kötü gidiyor."

"Yazık," dedim, "peki nasıl düzeltereğiz?"

"Bir yolunu biliyorum," dedi ve sonra Dik'e ters ters baktı,

o da derhal odayı terk edip kapıyı ardından kapadı. Kapının sınıksıkı kapandığını duydum.

Eric kılıcını kınında gevşetti.

“Tahtı istiyorsun,” dedi.

“Hepimiz istemiyor muyuz?” dedim ona.

“Sanırım öyle,” dedi iç çekerek. “Başa geçenin başı ağrımış muhabbeti var ya, doğru gerçekten. Bu budalaca mevki için neden böylesine uğraşmaya meyillisiniz bilmiyorum. Ama unutmamalısın ki seni iki kez bozguna uğrattım ve son seferinde bir Gölge diyarında merhamet gösterip hayatını bağışladım.”

“O kadar merhametli değildi,” dedim. “Biliyorsun ki beni oraya vebadan öleyim diye bıraktın. Hem hatırladığım kadarıyla ilk seferinde neredeyse berabere kalmıştık.”

“Öyleyse bu artık ikimiz arasında, Corwin,” dedi. “Senin büyüğünüm ve senden iyiyim. Eğer beni silahlarda sınamak istiyorsan, gereğince kuşanmış görüyorum kendimi. Öldür beni, böylece belki de taht sana kalır. Dene bir. Başarabileceğini sanmıyorum gerçi ama hak talebinden şimdi kurtulmak istiyorum. O yüzden gel bana. Bakalım Gölge Dünya’da neler öğrenmişsin.”

Bir an sonra kılıçlarımız ellerimizdeydi.

Masanın etrafını döndüm.

“Ne kadar da cüretkârsın böyle,” dedim ona. “Seni diğerlerinden daha iyi ve yönetmeye daha yaraşır kılan ne?”

“Tahtı doldurabildiğim gerçeği,” diye yanıtladı. “Dene ve al.”

Öyle yaptım.

Kafasına doğru bir darbe denedim, savuşturdu. Ben de onun kalbimi hedef alan *riposte* hamlesini çeldim ve bileğine kesme vurdum.

Bunu bertaraf etti ve küçük bir tabureyi tekmeleyip aramı-

za düşürdü. Suratına çarpmasını umarak tabureyi sağ ayağımla fırlattım ama iskaladım ve yine bana saldırdı.

Ben onun darbesini savuşturdum, o da benimkini. Sonra hamle ettim ve savuşturuldum; o bana hamle etti ve tekrar savuşturdum.

Fransa'da öğrendiğim, bir vuruş, yanıltmacalı bir *quarte*, yanıltmacalı bir *sixte* ve bileğe doğru sapan bir hamleyi içeren çok süslü bir saldırıyı denedim.

Onu yaraladım ve kan aktı.

"Ah, lanetli birader!" dedi gerileyerek. "Raporlara bakılırsa Random da sana eşlik ediyormuş."

"Doğru," dedim. "Birden fazla kardeş sana karşı birleştik."

Tekrar hamle edip beni geriletti ve birdenbire, tüm çabama karşın onun hâlâ benden daha usta olduğunu hissettim.

Belki de şimdiye dek karşılaştığım en iyi kılıç ustasıydı. Ansızın onu yenemeyeceğim hissine kapıldım, çılgınca darbeleri savuşturuyordu ve onun üzerime gelişi gibi ağır ağır geri çekiliyordum. İkimiz de piyasadaki en büyük kılıç ustalarınca asırlar boyu eğitilmiştik. Ustalardan yaşayan en büyüğünün biraderimiz Benedict olduğunu biliyordum ve burada olmadığı için öyle ya da böyle yardım edemeyecekti. Bu yüzden çalışma masasından bir şeyler alıp sol elimle Eric'e savurdum.

Fakat fırlattığım her şeyden kurtulup tüm gücüyle üstüme geldi; daireler çizerek soluna geçtim ama kılıcının ucunu gözümden uzak tutamıyordum. Korkuyordum. Adam muhteşemdi. Ondan bu kadar nefret etmeseydim oturur performansını alkışlardım.

Gerilemeyi sürdürdüm, korku ve kavrayış çöktü üzerime: Onu yenemeyeceğimi biliyordum. İş kılıca geldiğinde benden daha iyiydi. Buna lanet okudum ama yolunu bulup atlatamıyordum. Üç karmaşık hücum daha denedim ve her seferinde

bozguna uğratıldım. Her saldırımı savuşturup hücumları karşısında gerilememi sağladı.

Şimdi sakın ola ki yanlış anlamayın. Ben acayip iyiyim. Sadece o daha iyi gözüküyordu.

Sonra dışarıdaki koridordan koşuşma ve bağırış çağırış sesleri geldi. Eric'in adamları geliyordu ve işimi Eric bitirmezse onların bitireceğine şüphem yoktu – belki de bir arhaleti okuyla.

Sağ bileğinden kan damlıyordu. Bileğinin gücü hala yerindeydi ama başka şartlar altında, sırf savunma taktiği uygulayarak, bilek yarası sayesinde onu yorabileceğimi, belki de yavaşlamaya başladığında gardını aşabileceğimi biliyordum.

Sessizce bir küfür savurdum ve bana güldü.

“Buraya gelmekle aptallık ettin,” dedi.

Ne yapmakta olduğumu anladığında iş isten geçmişti artık. (Arkamdaki kapıya doğru geri geri gidiyordum. Tehlikeydi. Kendime geri çekilecek yer bırakmıyordum ama mutlak ölümden daha iyiydi.)

Sol elimle sürgüyü indirmeyi başardım. Büyük, ağır bir kaptıydı ve artık içeri girebilmeleri için onu kırmaları gerekiyordu. Bu bana birkaç dakika daha kazandırdı, bir de tam sürgüyü indirirken kısmen çelebildiğim bir darbeyeyle sol omuzuma aldığım bir yara. Kılıç tutan kolum sağlamdı.

İyi bir görünüm sergilemek için tebessüm ettim.

“Belki de sen buraya gelmekle aptallık ettin,” dedim. “Far-
kindasın, yavaşlıyorsun.” Ve sert, hızlı, acımasız bir saldırı denedim.

Saldırıyı savuşturdu ama bunu yaparken iki adım geriledi.

“Yara seni etkiliyor,” diye de ekledim. “Kolun zayıflıyor. Gücünün akıp gittiğini hissedebiliyorsun—”

“Kapa çeneni!” dedi ve damarına bastığımı hissettim. Bunun şans yüzde mi artırdığına hükmettim ve onu yapabildi-

gimce sert bir şekilde geriye sürdüm. Uzun süre bu tempoda hareket edemeyeceğimi anladım.

Ama Eric bunu fark etmemişti.

Korkunun tohumlarını ekmiştim ve ani saldırımın önünde geriliyordu.

Kapıya şiddetle vuruluyordu ama nasılsa bir süre bunu dert etmem gerekmeyecekti.

“Senin işini bitireceğim, Eric,” dedim. “Eskiye göre daha dayanıklıyım ve senin de vaktin geldi, birader.”

Korkunun gözlerinde belirdiğini ve yüzüne yayıldığını gördüm; dövüşme tarzı da buna ayak uydurdu. Hücumumdan kaçarak büsbütün savunma ağırlıklı bir dövüşe başladı. Numara yapmadığından da eminim. Blöfümü yuttuğunu hissetmiştim çünkü Eric her zaman benden iyi olmuştu. Peki ya ben de kısmen psikolojik etki altındaysam? Ya Eric’in de büyüüp kök salmasına katkıda bulunduğu bu tavır yüzünden neredeyse kaybettiysen?

Ya başından beri blöf yapıyordusam? Belki ben de o kadar iyiydim. Tuhaf bir güven duygusuyla daha önce kullanmış olduğum saldırıyı denedim ve başarıya ulaşarak kolunda bir diğer kırmızı çizgi daha bıraktım.

“Çok aptalcaydı, Eric,” dedim, “aynı oyuna iki kez gelmek.” Büyük bir sandalyenin etrafından dönerek geriledi. Bir süre sandalyenin üzerinden kılıç salladık.

Kapının dövülmesi sona ermiş ve sağa sola emir yağdıran sesler kesilmişti.

“Balta getirmeye gittiler,” diye soludu Eric. “Göz açıp kapayıncaya kadar burada olurlar.”

Gülücüğümü yüzümden düşürmemeye kararlıydım. Hiç istifimi bozmadan, “Birkaç dakika daha sürer,” dedim, “bu iş nihayete erdirmek için yeter de artar bile. Gardımı bile güçbe-
la alıyorsun ve kanın akıp duruyor – bir baksana!”

“Kapa çeneni!”

“Onlar kapıyı kırıp da içeri girene kadar Amber’de yalnızca bir prens kalmış olacak ve o da sen olmayacaksın.”

Derken sol koluyla bir raftaki kitapları savurdu, kitaplar bana çarpıp etrafıma düştüler.

Bununla beraber, fırsatı saldırmak için kullanmadı. Sol eline küçük bir tabure alıp odanın diğer ucuna koşturdu.

Sırtını bir köşeye verip kılıcını ve tabureyi önüne doğru tuttu.

Dışarıdaki koridordan telaşlı ayak sesleri duyuldu ve baltalar kapıda çınlamaya başladı.

“Ne duruyorsun, gelsene!” dedi. “Dene de bitir işimi şimdi!”

“Korkuyorsun,” dedim.

Kahkahayla güldü.

“Teorik bir mesele bu,” diye yanıtladı. “Beni kapı kırılmadan önce öldüremezsin, o zaman da senin için her şey bitmiş olur.”

Hak vermek zorundaydım. O düzeneikle her hamleyi savuşturabilirdi, en azından birkaç dakika için.

Odayı hızla katedip karşı duvara vardım.

Odaya girerken kullandığım bölmeyi açtım.

“Pekâlâ,” dedim, “görünüşe bakılırsa yaşayacaksın – bir süre daha. Şansın varmış. Bir dahaki sefere yardımına koşan olmayacak.”

Tükürdü ve bana birkaç geleneksel, fena lakapla hitap etti, hatta ben bölmenin içine eğilip arkamdan kapatırken tabureyi yere bırakıp müstehcen bir hareket bile yaptı.

Bir çatırtı sesi geldi ve kapatmakta olduğum bölmenin bana bakan tarafında yirmi santimlik bir çelik ışıldadı. Kılıcını fırlatmıştı. Eğer geri dönmeyi seçersem onun için riskli olacaktı.

Ama bunu yapmayacağımı biliyordu çünkü seslere bakılırsa kapının düşmesi yakındı.

Daha önce uyumuş olduğum yere doğru tahta basamakları elimden geldiğince çabuk indim. Bir yandan da gelişen kılıç kullanma becerimi düşünüp duruyordum. Dövüşün ilk başında, beni daha önce yenmiş bu adamın karşısında huşu içinde kalmıştım. Ama şimdi, aklım çelinmişti. Belki de Gölge Dünya'da geçen onca asır boşuna değildi. Belki de bu süre boyunca gerçekten iyiye gitmiştim. Şimdi silahlarda Eric'e denk olabileceğimi hissediyordum. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Tekrar karşılaşacak olursak, ki karşılaşacağımızdan zerre kadar şüphe duymuyordum ve dışarıdan müdahale olmazsa – kimbilir. Bu ihtimalin üzerinde duracaktım.

Bugünkü karşılaşma onu korkutmuştu. Bundan emindim. Bir dahaki sefere elinin yavaşlamasına, gerekli duraklamayı sağlamaya sebep olabilirdi.

Son dört buçuk metrede kendimi bırakıp aşağı atladım, yere değerken dizlerimi büktüm. İmdada yetişenlerden, deyim yerindeyse, burun farkı öndeydim ama bu avantajı değerlendirip kaçabilirdim.

Çünkü kartlarım belimdeydi.

Bleys'in kartını çektim ve ona diktim gözlerimi. Omzum acıyordu ama üzerime soğuk çökerken unuttum bunu.

Amber'den ayrılıp dosdoğru Gölge'ye gitmenin iki yolu vardı...

Birisi bu amaçla nadiren kullanılan Desen'di. Diğeriyse Koz Kartlarıydı, bir erkek kardeşe güvenebilirsene tabii.

Bleys'i kafamda tarttım. Ona az çok güvenebilirdim. Kardeşimdi ama başı beladaydı ve ona yardımım dokunabilirdi.

Ona uzun uzun baktım: ateşten taçlı, baştan aşağı kırmızı ve turuncu giymiş, sağ elinde bir kılıç, solundaysa bir şarap kadehi. Mavi gözlerinde şeytan dans ediyor, sakalı alevler

içinde yanıyordu ve aniden fark ettim ki kılıcının üzerindeki işlemede Desen'in bir kısmı parlamaktaydı. Yüzükleri göz alıyordu. Hareket eder gibi oldu.

Baglantı, dondurucu bir rüzgâr gibi geldi.

Kartın üzerindeki figür şimdi gerçek boyutlardaydı ve pozisyon değiştirip Bleys'in halihazırda durduğu şekle gelmişti. Gözleri tam olarak üzerime odaklanmadan dudakları hareket etti.

Dudakları, "Kimdir o?" dedi ve sözcükleri duydum.

"Corwin," dedim ve artık kadeh tutmayan elini ileri uzattı.

"Öyleyse gel bana, eğer istersen."

Uzandım ve parmaklarımız buluştu. Bir adım attım.

Kart hâlâ sol elimdeydi ama Bleys ve ben bir uçuşumun üzerinde duruyorduk; bir yanımızda derin bir yarık, diğer yanımızdaysa yüksek bir kale vardı. Üzerimizdeki gök alev rengiydi.

"Merhaba, Bleys," dedim kartı belime, diğerlerinin yanına yerleştirerek. "Yardıma için teşekkürler."

Aniden kendimi meşalsiz hissettim ve sol omzumdan hâlâ kan aktığını fark ettim.

"Yaralısın!" dedi bir kolunu omzuma sararak. Başımın onaylamaya çalıştım ama yapamadan bayıldım.

O gece ilerleyen saatlerde kalede koskoca bir koltuğa yayılıp viski içtim. Sigara tütürüp şişeyi elden ele geçirdik, söyledik.

"Demek gerçekten Amber'deydin?"

"Evet, bu doğru."

"Ayrıca Eric'i düelloda yaraladın?"

"Evet."

"Kahretsin. Keşke onu öldürseydin!" Sonra bir düşündü.

"Şey, belki de öldürmediğin iyi olmuş. O zaman tahta sen çıkardın. Eric'e karşı, sana karşı olduğundan daha fazla şansım olabilir. Bilemiyorum. Planın nedir?"

Tamamen dürüst olmaya karar verdim.

“Hepimiz tahtı istiyoruz,” dedim, “o yüzden yalana dolana hiç lüzum yok. Seni bu yüzden öldürmeye kalkışacak değilim –bu aptalca olurdu– öte yandan, sırf konukseverliğinden istifade ettiğim için de hak talebimi geri çekecek değilim. Ransom da tahtı isterdi ama olayın epey dışında artık.

“Bir süredir hiç kimse Benedict’ten haber almamış. Gérard ve Caine kendileri talepte bulunmak yerine Eric’i destekler görünüyorlar. Julian için de aynısı geçerli. Geriye Brand ve kız kardeşlerimiz kalıyor. Brand’in bugünlerde ne halt karıştırdığını bilmiyorum ama biliyorum ki Deirdre güçsüz, o ve Llewella Rebma’da bir şeyler toplamadıkları sürece. Flora ise Eric’in piyonu. Fiona’nın da neler çevirdiğini bilmiyorum.”

“Geriye ikimiz kalıyoruz,” dedi Bleys, içkilerimizi tazelerken. “Evet, haklısın, kimin kafasından ne geçiyor bilemem fakat güçlerimizi kıyaslayabilirim ve sanırım en iyi durumda olan benim. Banâ gelmekle yerinde bir tercih yaptın. Beni desteklersen sana bir naiplik veririm.

“Eksik olma,” dedim. “Göreceğiz.”

Viskilerimizi yudumladık.

“Yapacak başka ne var?” diye sordu. Bu sorunun önemli olduğunu fark ettim.

“Amber’i kuşatmak üzere kendime bir ordu toplayabilirim,” dedim ona.

“Ordun Gölgeler’in neresinde bulunuyor?”

“Doğaldır ki bu benim bileceğim iş,” dedim. “Senin yoluna çıkacağımı sanmıyorum. Hükümdarlara gelince: Seni, kendimi, Gérard’ı ya da –eğer hâlâ hayattaysa– Benedict’i tahtta görmek isterim.”

“Tercihen kendini elbette.”

“Elbette.”

“O zaman birbirimizi anlıyoruz. Bu yüzden beraber çalışabiliriz diye düşünüyorum, şimdilik.”

“Ben de,” diye kabul ettim, “yoksa kendimi senin ellerine teslim etmezdim.”

Sakallarının arasında bir gülümseme oluştu.

“Denize düşmüştün,” dedi, “ben de yılandım.”

“Doğru,” diye onayladım.

“Keşke Benedict burada olsaydı. Keşke Gérard kendini satmasaydı.”

“Keşke, keşke,” dedim ona. “Bir elde keşkeler, diğerindeyse bir şeyler yapmak var. İki yumruğumuzu da sıkalım, bakalım hangisi gerçekleşecek.”

“İyi söyledin,” dedi.

Bir süre sessizlikte sigaralarımızı içtik.

“Sana ne kadar güvenebilirim?” diye sordu.

“Benim sana güvenebileceğim kadar.”

“O zaman bir anlaşma yapalım. Doğrusu şu ki nice yıldır seni ölü addetmiştim. Kritik bir zamanda ortaya çıkıp kendi talebinde direteceğini öngörememişim. Ama buradasın ve hepsi bu işte. Bir ittifaka varalım, güçlerimizi birleştirelim ve Amber’i kuşatalım. Hangimiz sağ kalırsak zirveye o ulaşır. Eğer ikimiz de sağ kalırsak –lanet olsun!– canımız ne zaman istese düello yapabiliriz!”

Kafamda evirip çevirdim. Bulabileceğim en iyi anlaşma gibi geliyordu kulağa.

Bunun üzerine, “Gece yatarken düşünmek isterim. Fikrimi sana sabah söylerim, olur mu?” dedim.

“Tamam.”

İçkilerimizi bitirdik ve eski günleri yâd etmeye giriştik. Omzum azıcık sızlıyordu ama viski ve Bleys’in tedarik ettiği merhem iyi gelmişti. Bir süre sonra, neredeyse fazlasıyla duygusallaştığımız.

Düşünüyorum da hayat bizi ayrı yollara soktukça kardeşlik hissetmeden kardeş olmak ne tuhaf. Tanrım! Ay gökten

kaybolmuştu ama biz daha konuşmaktan bıkmamıştık. Sonra sağlam omzuma bir şaplak vurdu ve içtiklerinin tesirini hissetmeye başladığını ve yarın bir uşağın bana kahvaltı getireceğini söyledi. Başımla onayladım, kucaklaştık ve yatmaya gitti.

Sonra pencereye yürüdüm; gözetleme yerinden yangın derinliklerini görebiliyordum.

Aşağıdaki kamp ateşleri yıldızlar gibi yanıyordu. Binlercesi vardı. Bleys'in büyük bir güç topladığını görebiliyordum ve kıskanmıştım. Diğer yandan, iyi bir şeydi bu. Eğer Eric'i yerinden edebilecek birisi varsa, o da belki Bleys'ti. Amber'de başa geçmesi kötü bir şey olmayacaktı; yalnızca tercihim kendimden yanaydı.

Biraz daha izledim ve ateşlerin arasında tuhaf şekillerin oynadığını gördüm. Bunun ne menem bir ordu olduğunu merak ettim.

Öyle ya da böyle, benim sahip olduğumdan kalabalıktı.

Masaya kadar gittim ve kendime son bir içki doldurdum.

Ama yuvarlamadan önce, bir meşale yaktım. Işığında, çaldığım desteyi çıkardım.

Önüme yaydım ve Eric'i resmeden karta rastladım. Onu masanın ortasına koyup diğerlerini kutusuna kaldırdım.

Bir süre sonra resim hayat buldu; Eric'i yatak kıyafetleriyle gördüm ve "Kimdir o?" sözlerini duydum. Kolu sargılıydı.

"Benim," dedim, "Corwin. Nasılsın?"

O zaman sövüp saydı, ben de ona kahkahalarla güldüm. Bu tehlikeli bir oyundu, belki viskinin de payı vardı. Ama devam ettim: "İçimden geldi de, sana keyfimin yerinde olduğunu bildireyim dedim. Bir de ağrıyan baştan bahsederken haklı olduğunu bildirmek istedim. Gerçi omuzlarının üzerinde çok durmayacak ya. O yüzden neşelen, birader! Benim Amber'e geldiğim gün, senin ölüm günüdür! Haberin olsun dedim çünkü o gün pek uzak değil."

“Gel o zaman,” dedi bana, “ölümün zarafetten yoksun olacak.”

Gözleri üzerimde odaklandı, o anda birbirimize çok yakındık.

Ona nanik yaptım ve elimin ayasını kartın üzerinden geçirdim.

Bu telefonu suratına kapamak gibiydi ve Eric’i de diğerlerinin yanına koyup desteyi kardım.

Yine de uyumak üzereyken, bir Bleys’in aşağıdaki dar geçide yerleşmiş askerlerini, bir de Eric’in savunmasını düşündüm.

Kolay olmayacaktı.

6

Diyarın adı Avernus'tu ve içtimadaki askerler tümüyle insan değillerdi. Ertesi sabah Bleys'in peşi sıra yürüyüp onları teftiş ettim. Hepsinin de boyu iki metre on santim civarındaydı, kıpkırmızı tenleri, seyrek tüyleri, kedi gibi gözleri, el ve ayaklarında altışar parmakları vardı. İpek kadar hafif görünen ama başka bir şeyden dokunmuş, çoğunlukla mavi ya da külrengi elbiseler kuşanmışlardı. Her biri ucu kancalı iki kısa kılıç taşıyordu. Kulakları sivri, sayıca bol olan parmakları sivri tırnaklıydı.

İklim sıcak, renkler şaşırtıcıydı ve herkes bizi tanrı sanıyordu.

Dininde bize benzeyen ve başları belada olan tanrı kardeşlerin yer aldığı bir mekân bulmuştu Bleys. Her zamanki gibi, bu mitosta da kötü bir ağabey iktidarı ele geçirip iyi kardeşlere zulmetmeye çalışıyordu. Tabii ki inananların hayatta kalan iyi kardeşlerin yanında savaşacakları bir Kıyamet efsanesi de mevcuttu.

Sol kolumu siyah bir askıya almış, ölmek üzere olanları gözden geçiriyordum.

Bir askerin önünde durup başımı kaldırdım ve ona, "Eric kimdir, bilir misin?" diye sordum.

“Şer Tanrısı,” diye yanıtladı.

Başımla onayladım ve. “Çok güzel,” deyip yoluma devam ettim.

Bleys kendine özel kurşun askercikler yapmıştı.

“Ordun kaç kişi?” diye sordum ona.

“Elli bin civarında,” diye yanıtladı.

“Her şeyini feda etmek üzere olanları selamlıyorum,” dedim ona. “Amber’i elli bin adamla alamazsın, hepsini Kolvir’in eteklerine sapasağlam getirsen bile – kaldı ki zaten getiremezsin. Ölümsüz şehre karşı ellerinde oyuncak kılıçlarıyla bu zavallı piç kurularını göndermenin fikri bile aptalca.”

“Biliyorum,” dedi, “ama elimdekilerin hepsi bu değil.”

“Çok daha fazlasına ihtiyacın olacak.”

“Öyleyse üç donanma kulağa nasıl geliyor... Caine ve Gérard’ın toplam donanmalarının yarısı büyüklüğünde?”

“Yine de yetmez,” dedim, “daha işin başındasın.”

“Biliyorum. Orduyu hâlâ büyütüyorum,” dedi.

“Eh, çok daha fazlasını bulsak iyi ederiz. Eric, Amber’de oturup Gölge’de yürüdüğümüz sırada bizi katledecektir.

“Sağ kalanlar nihayet Kolvir’in dibine vardıklarında büyük kısmını oracıkta yok edecek. Sonra Amber’e tırmanış gerçekleşecek. Şehre ulaştığımızda geriye kaç yüz kişi kalacak sanıyorsun? Eric’in zahmetsizce, beş dakikada ortadan kaldırabileceği kadar. Eğer elindekinin en iyisi buysa, Bleys birader, bu yolculuk hakkında yanlış düşüncelere kapılmışım demektir.”

“Eric taç giyme töreninin üç ay içinde yapılacağını açıkladı,” dedi. “Güçlerimi o güne kadar üçe katlayabilirim – en az üçe. Amber’e karşı yürüyecek çeyrek milyon Gölge askerine sahip olabilirim. Bunun gibi başka dünyalar da var ve onlara da gireceğim. Kendime öyle bir kutsal haçlı ordusu kuracağım ki Amber’in karşısına daha önce hiç böylesi çıkmamış olacak.”

“Eric de savunmasını sağlamlaştırmak için aynı vakte sahip. Bilemiyorum, Bleys... bu neredeyse bir intihar saldırısı. Buraya geldiğimde işin içyüzünü biliyordum...”

“Peki ya sen yanında ne getirdin?” diye sordu. “Hiçbir şey! Bir zamanlar askerlere kumanda ettiğin rivayet edilirdi. Neredeler hani?”

Ona sırtımı döndüm.

“Artık yoklar,” dedim. “Bundan eminim.”

“Kendi Gölgeler’inden birinin Gölgesini bulamaz mısın?”

“Buna kalkışmak istemiyorum,” dedim. “Üzgünüm.”

“O zaman bana ne faydan var senin?”

“Gideceğim,” dedim, “eğer tüm aklındaki buysa ve beni aslında sırf etrafta daha çok ceset olsun diye istediysen.”

“Bekle!” diye haykırdı. “Düşünmeden konuştum. Hiçbir şey olmasa bile öğütlerinden yoksun kalmayı istemem. Benimle kal, lütfen. Senden özür bile dileyceğim.”

“Bu gereksiz,” dedim, özür dilemenin Amber’in bir prensi için ne anlama geldiğini bilerek. “Kalıyorum. Sanırım sana yardım edebilirim.”

“Güzel!” dedi ve sağlam omzuma bir şaplak indirdi.

“Ayrıca sana daha fazla asker getireceğim,” diye de ekledim, “korkmayasın hiç.”

Öyle de yaptım.

Gölgeler arasında yürüdüm ve esmer, sivri dişli ve pençeli kılıklı bir yaratık ırkı buldum, nispeten insanımsı ve aklınıza gelen herhangi bir lise birinci sınıf öğrencisi kadar akıllıydılar. Hiç üstünüze alınmayın çocuklar ama kastettiğim şey sadık, kendini adanmış ve dürüst oldukları, aynı zamanda da ben ve kardeşim gibi piçler tarafından da kolayca yoldan çıkarıldıklarıdır. Kendimi gözde DJ’lerinizden herhangi biri gibi hissediyordum.

Neredeyse yüz bin kadarı silahlanacak derecede tapıyordu bize.

Bleys etkilenmişti ve çenesini kapadı. Bir hafta sonra omzum iyileşmişti. İki ay sonra çeyrek milyona, hatta daha fazlasına ulaşmıştık.

“Corwin, Corwin! Hâlâ Corwin’liğini gösteriyorsun!” dedi ve birer içki daha aldık.

Ama kendimi pek iyi hissetmiyordum. Bu askerlerin büyük kısmının kaderinde ölmek yazılıydı. Bunun başlıca sorumlusu da bendim. Gölge ve Madde arasındaki farkı bilme rağmen biraz pişmanlık duyuyordum. Bununla birlikte, her ölüm gerçek bir ölüm olacaktı, bunu da biliyordum.

Bazı geceleri oyun kartlarını düşünmekle geçirdim. Flora’nın destesinde eksik olan kartlar benimkinde mevcuttu.

Bunlardan biri Amber’in resmiydi ve beni şehre geri götürebileceğini biliyordum. Diğerleriyse ölü veya kayıp akrabalarımızın resimleriydi. Bir tanesi de babamıza aitti, onu hemen geçtim. O gitmişti.

Her bir suratı ne çıkar sağlayabileceğimi düşünerek uzun uzadıya inceledim. Birkaç kez fal açtım, her seferinde de aynı kart en üstte geldi.

Onun adı Caine idi.

Siyahlı yeşilli satenler giymiş, üzerinden geriye yeşil kuştüylerinin sarktığı üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Kemerinde zümrüt kakmalı bir hançer vardı. Esmerdi.

“Caine,” dedim.

Bir süre sonra bir karşılık geldi.

“Kimdir o?” diye sordu.

“Corwin,” dedim.

“Corwin! Şaka mı bu?”

“Hayır.”

“Ne istiyorsun?”

“Neyin var?”

“Bunu biliyorsun,” dedi ve gözleri kımlıdanıp üzerimde durdu ama ben hançerine yakın duran elini izliyordum.

“Neredesin?”

“Bleys’in yanında.”

“Kısa zaman önce Amber’de ortaya çıktığın söyleniyordu ve ben de Eric’in kolundaki sargıları merak edip duruyordum.”

“Sorumlusuna bakıyorsun,” dedim. “Fiyatın nedir?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dobra dobra konuşalım, lafı dolaştırmayalım. Sence Bleys ve ben Eric’i yenebilir miyiz?”

“Hayır, o yüzden Eric’in tarafındayım ya. Donanmamı da satmayacağım, eğer peşinde olduğun şey buysa – ki bu olduğunu zannediyorum.”

Gülümsedim.

“Zeki biraderim,” diye yanıtladım. “Pekâlâ, seninle konuşmak güzeldi. Amber’de görüşürüz – belki.”

Elimi kıpırdattım, bağırdı.

“Bekle!”

“Neden?”

“Daha teklifini bile bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun,” dedim. “Tahmin ettin ve ilgilenmedin.”

“Bunu söylemedim. Sadece adaletin hangi tarafta olduğunu biliyorum.”

“Gücün demek istiyorsun herhalde.”

“Tamam, gücün. Ne teklif ediyorsun?”

Aşağı yukarı bir saat konuştuk ve bu sürenin sonunda kuzey deniz yolları Bleys’in her an takviye beklemekte olan üç hayalet filosuna açıldı.

“Eğer başarısızlığa uğrarsan, Amber’de üç kişi kellesinden olacak,” dedi.

“Ama gerçekten böyle olacağını düşünmüyorsun, değil mi?” diye sual ettim.

“Hayır, çok geçmeden tahta senin ya da Bleys’in çıkacağını düşünüyorum. Kazanana hizmet etmek beni tatmin edecek-

tir. Şu bahsettiğin naiplik iyi olur. Yine de hâlâ ücretin bir kısmı olarak Random'ın kafasını isterdim.”

“Pazarlık yok,” dedim. “Ya duyduğun gibi kabullen ya da unut.”

“Kabul ediyorum,” dedi.

Gülümsedim, elimi ayasını resmin üzerine koydum ve Caine ortadan kayboldu.

Gérard meselesini yarına bırakacaktım. Caine beni tüketmişti.

Yatağa devrildim ve uyudum.

Gérard, durumu öğrendiğinde bize yol vermeyi kabul etti.

En başta ben sorduğum için çünkü Eric'in kötünün iyisi olduğunu düşünmüştü.

Kafa kesmek söz konusu olmadığı sürece her talebine söz vererek anlaşmayı hemen bağladım.

Sonra askerleri bir kez daha teftiş ettim ve onlara Amber'den biraz daha bahsettim.

Ne tuhaftır ki iri kırmızı adamlarla, küçük kıllı olanlar kardeş gibi anlaşıyorlardı.

Bu acıydı ve doğrudu.

Bizler onların tanrılarıydık, hepsi buydu.

Kan rengi büyük bir okyanusa yelken açmış filoyu gördüm. Düşündüm. Geçtikleri Gölge diyarlarda birçoğu kaybolacaktı.

Avernus askerlerini ve adına Ri'ik denilen yerden topladığım orduyu düşündüm. Onların görevi Dünya'ya ve Amber'e yürümekti.

Kartlarımı karıştırdım ve açtım. Adı Benedict olanı aldım.

Uzunca bir süre onu aradım ama soğuktan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra Brand'in kartını aldım. Yine uzunca bir süre sadece soğuk vardı.

Derken bir haykırış geldi. Korkunç, azap dolu bir şeydi.

"Bana yardım et!" diyordu çılgık.

"Nasıl yapabilirim?" diye sordum.

"Kimdir o?" diye sordu ve bedeninin acı içinde kıvrandığını gördüm.

"Corwin."

"Beni kurtar bu yerden, Corwin birader! Karşılığında dile benden ne dersen!"

"Neredesin?"

"Ben—"

Ardından zihnimin kavramayı reddettiği şeylerden oluşan bir girdap ve sanki azap içindeymişçesine kopan ve sessizlikle sonlanan bir diğer feryat geldi.

Sonra tekrar soğukluk.

Kendimi titrer vaziyette buldum. Sebebini bilmiyordum.

Sigara yaktım ve kartları garnizondaki odamda, masamın üzerinde düştükleri yerde bırakıp geceyi düşünmek üzere pencereye gittim.

Yıldızlar ufacak ve pusluydu. Hiç tanıdık takımyıldız yoktu. Küçük bir mavi ay karanlığın içinden çabucak battı. Gece beklenmedik, buz gibi bir ayazla gelmişti, sımsıkı sarıldım pelerinime. Geçmiş, Rusya'ya yaptığımız ve felaketle sonuçlanan ilerleyişin yaşandığı kışı düşündüm. Tanrılar! Neredeyse donarak ölüyordum. Hepsi nereye çıkıyordu bunların?

Amber tahtına elbette.

Çünkü onun uğruna her şeyi göze almaya değerci.

Peki ya Brand? Neredeydi o? Etrafında neler dönüyordu ve ona bunu kim yapmıştı?

Yanıtlar? Hiç yok.

Dışarıya, göğe bakıp alçalmakta olan mavi diski izledim. Tüm manzarada kaçırdığım bir şey var mıydı, anlamadığım bir etken?

Yanıt yok.

Elimde küçük bir bardak içkiyle, gene masanın başına geçtim.

Desteyi parmaklarımla yokladım ve babamın kartını buldum.

Oberon, Amber'in Lordu, yeşil ve altın renkleriyle karşımda duruyordu. Uzun, geniş, kalın, siyah sakalına ve saçına ak düşmüş. Altın yuvasında yeşil taşlı yüzükler ve altın renkli bir kılıç. Bir zamanlar Amber'in ölümsüz hükümdarını tahtından hiç kimsenin indiremeyeceğini düşünmüştüm. Neler olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ama gitmişti. Babam nasıl yüzleşmişti sonucuyla?

Gözlerimi dikip baktım ve konsantre oldum.

Hiçbir şey, hiçbir şey—

Bir şey?

Bir şey.

Zayıf da olsa, cevaben bir hareket oldu ve karttaki figür kendi içine çöküp büzüşerek bir zamanlar olduğu kişinin gölgesine dönüştü.

“Baba?” dedim.

Ses yok.

“Baba?”

“Evet...” Çok belirsiz ve uzaktan, bir deniz kabuğunun içinden geliyormuşçasına, tekdüze bir uğultuya gömülmüş.

“Neredesin? Neler oldu?”

“Ben...” Uzun bir duraksama.

“Evet? Ben Corwin, oğlun. Amber’de neler gelip geçti ki yoksun?”

“Benim zamanım,” dedi, sesi daha da uzaktan gelerek.

“Yani tacından ve tahtından feragat mi ettin? Biraderlerimden hiçbirini bana hikâyeyi anlatmadı ve onlara soracak kadar güvenmiyorum. Tek bildiğim tahtın, kapanın elinde kalacak görüldüğü. Eric şehrin başında ve Julian Arden Ormanı’nı gözetiyor. Caine ve Gérard denizlerden sorumlu. Bleys meydan okuyacak ve ben de onun müttefikiyim. Bu konuda arzun nedir?”

“Soran sadece sensin,” diye soludu. “Evet...”

“Evet’ ne?”

“Evet, onlara – meydan oku...”

“Ya sen? Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Bana yardım işlemez artık. Tahtı ele geçir...”

“Ben mi? Yoksa Bleys ve ben mi?”

“Sen!” dedi.

“Evet?”

“Destegimi aldın... Tahtı ele geçir ve elini çabuk tut!”

“Neden, baba?”

“Anlatmaya nefesim yok... Ele geçir!”

Sonra o da gitti.

Demek babam hayattaydı. İlginçti bu. Şimdi ne yapmalıydı?

İçkimi yudumladım ve konu üzerinde kafa yordum.

Bir yerlerde hâlâ yaşıyordu ve Amber’in kralıydı. Neden terk etmişti Amber’i? Nereye gitmişti? Ne tür, hangi, kaç? Falan, filan.

Kimbilir. Ben değil. O yüzden söyleyecek başka bir şey yoktu şimdilik.

Öte yandan...

Aklımdan çıkaramıyordum. Bilmenizi isterim ki babamla yıldızlarımız asla barışmamıştır. Ondan, Random ya da diğerlerinin bazılarının yaptığı gibi nefret etmezdim. Ama hiç şüphesiz ona bilhassa düşkün olmam için de bir sebep yoktu. O büyüktü, güçlüydü ve her zaman orada olmuştu. Bildiğimiz

kadarıyla, aynı zamanda Amber tarihinin de büyük kısmını teşkil ediyordu ve Amber'in tarihi sayısız bin yıllarca geriye gider, sayma zahmetine değmez. Bu durumda ne yapardınız?

Beni sorarsanız, içkimi bitirip yattım.

Ertesi sabah Bleys'in kurmaylarıyla bir toplantıya katıldım. Her biri kabaca filonun dörtte birine kumanda eden dört amirali, bir yığın da karacı subayı vardı. Toplantıdaysa büyük ve kırmızı ya da küçük ve kıllı olmak üzere toplam otuz civarı omzu kalabalık mevcuttu.

Toplantı aşağı yukarı dört saat sürdü, sonra yemek molası verdik. Üç gün sonra harekete geçmemiz kararlaştırılmıştı. Amber'e giden yolu ancak Amber kanından biri açabileceği için filoya ben amiral gemisinden önderlik edecektim. Bleys de piyadelerini Gölge diyarları üzerinden geçirecekti.

Bundan rahatsız olmuşum ve ben ortaya çıkıp yardım etmeseydim ne yapacağını sordum. Buna iki yanıt aldım: İlk olarak, eğer tek başına yapmak zorunda olsaydı, donanmayı Amber'e kadar kendisi komuta edip onları karadan büyük bir uzaklıkta bırakacak, ardından tek bir gemiyle Avernus'a dönerek piyadelerini belirlenmiş bir tarihteki randevuya götürcekti; ikinci yanıtta özellikle içinden bir kardeşinin çıkıp yardıma geleceği bir Gölge aramış olduğuydu.

Bu ikincisini duyduğumda içime biraz şüphe düştü fakat gerçekten kendim olduğumu biliyordum. İlki hafiften uygulanamazlık kokuyordu çünkü donanma karadan işaret alamayacak kadar uzak olacaktı ve bu kadar kalabalık bir ordunun başına gelebilecek talihsizlikler göz önünde bulundurulursa buluşma tarihini kaçırma şansı, Bleys'in genel planına umut bağlamayı yüreklendirmeyecek kadar büyüktü.

Ama hep onun parlak bir taktisyen olduğunu düşünmüştümdür ve kendi çizdiği, Amber'i ve etrafını gösteren hari-

talari ortaya serip de üzerinde uygulanacak taktikleri açıkladığında onun neredeyse kurnazlıkta bir eşi daha olmayan gerçek bir Amber prensi olduğunu anladım.

Tek sorun, hiç tartışmasız daha üstün konuma sahip bir başka Amber prensiyle karşı karşıya olmamızdı. Kaygılarım yok değildi, ne var ki taç giyme töreni yaklaşırken önümüzdeki tek yol bu gibi görünüyordu, böylece yolculuğu sonuna kadar götürmekte karar kıldım. Eğer kaybedersek işimiz bitirdi ama Bleys mevcut tehditlerin en büyüğüydü ve bende olmayan, işe yarayabilir bir zaman çizelgesine sahipti.

Böylece Avernus diye anılan yerde yürüdüm; sisli vadi ve yarlarını, tüten kraterlerini, çılgın gökyüzündeki parlak, pırl pırl güneşini, buz gibi gecelerini ve sımsıcak gündüzlerini, bol miktardaki taşını, kamyonlar dolusu kara kumunu, küçüklüğüne karşın acımasız ve zehirli hayvanlarını ve iğnesiz kaktüsleri andıran büyük, mor bitkilerini inceleyip durdum. İkinci günün öğle vakti denize nazır bir yarda, kümelenmiş al bulutlardan bir kulenin altında dururken tüm bunlara karşın bu mekânı oldukça çok sevdiğime ve eğer oğulları tanrıların savaşında yok olacaksa, onları bir gün bir şarkıyla ölümsüzleştirmeye karar verdim.

Korktuğum şeye karşı zihnimde bu küçük avantajla dayanmaya katıldım ve komutayı ele aldım. Eğer başarırız, ölümsüzler sarayında ebediyen anılacaklardı.

Rehber ve yolu açandım. Dünyalar benim olmuştu.

Böylece ertesi sabah denize açıldık. Her şeye öncü gemiden kumanda ettim. Filomuzu bir fırtınaya yönelttim, çıktığımızda hedefimizin çok daha yakınındaydık. Muazzam bir burgaçtan geçirdim, bu çok lehimize sonuçlandı. Yönümüzü sık bir kayalığa çevirdim, suyun rengi sonradan koyulaşıp Amber'inkine yakın bir hâle geldi. Demek nasıl yapılacağını hâlâ biliyordum. Zamanda ve mekânda kaderimizi etkileyebiliyordum. Bizi eve götürebilirdim. Kendi evime yani.

Yeşil kuşların gakladığı ve ağaçlarda yeşil maymunların meyve misali asılı durduğu yabancı adalardan geçirdim filoyu, hayvanlar bazen konuşmaya benzer anlamsız sesler çıkarıyor, sonra da denize, hiç şüphesiz bize nişanladıkları taşları fırlatıyorlardı.

Filoyu açık denizlere götürdüm, sonra burnu kıyı doğrultusuna çevirdim.

Bleys artık dünyaların ovalarında ilerliyordu ordusuyla. Eric'in hazırladığı savunma ne olursa olsun, bir şekilde onları geçeceğini biliyordum. Kartlar vasıtasıyla onunla bağlantıda kaldım ve yol boyunca göğüs gerdikleri güçlükleri öğrendim. Mesela kentaurlarla yapılan meydan savaşında on bin ölü, dehşet salan boyuttaki bir zelzelede beş bin kayıp. Kampları silip süpüren bir hortumda bin beş yüz ölü, tanımadığım bir mekânın cangıllarından geçerken tepelerinde uçan tuhaf, vızıldayan şeylerin attığı napalmden bin dokuz yüz ölü veya kayıp. Kendilerine vaat edilen cenneti andıran bir yerde orduyu terk eden altı bin kişi, mantar şekilli bir bulutun yanı başlarında parlayıp göğe bir kule misali yükseldiği kumlu düzlükte anlaşılmaz biçimde kaybolan beş yüz kişi. Aniden üzerlerine saldıran ve ateş açan paletli askeri araçların bulunduğu vadide altı bin sekiz yüz kayıp, hastalanıp ayrılan sekiz yüz kişi, sel baskınında iki yüz ölü, kendi aralarındaki düellolarda ölen elli dört kişi, zehirli yerel bitkileri yiyip can veren üç yüz kişi, çılgınca koşan bufalo benzeri bir hayvan sürüsünün ayakları altında ezilen bin kişi, çadır yangınında yetmiş üç kişi, suya kapılıp giden bin beş yüz ve mavi tepelerden kopup gelen rüzgârın öldürdüğü iki bin kişi.

Bu sürede yalnızca yüz seksen altı gemi kaybettiğime seviniyordum.

Uyumak, şansım varsa rüya görmek... Evet, işin burasında bir pürüz vardı. Eric bizi santim santim, saat saat öldürüyordu.

Planladığı taç giyme töreni yalnızca birkaç hafta uzaktaydı ve ona karşı yürüdüğümüzü biliyor olmalıydı çünkü öldükçe ölüyorduk.

Gölgeler'de yalnızca bir Amber prensinin yürüyebileceği yazılıdır aslında ama bu yollarda canının istediği kadar kişiye önderlik edebilir ya da yol gösterebilir. Askerlerimize rehberlik ediyor ve onları ölümlerine götürüyorduk ama Gölge hakkında şunu söylemeliyim: Bir Gölge vardır, bir de Madde; her şeyin temeli de budur. Madde'den yapılmış tek şey, asıl Dünya'da da asıl şehir olan ve her şeyi içeren Amber'dir. Gölge'den mamul şeylerse sınırsızdır. Her olasılık, aslın bir Gölgesi olarak bir yerlerde mevcuttur. Amber, mevcudiyetiyle her yöne gölgesini düşürmüştür. Bunun ötesindekileri kim söyleyebilir? Gölge, Amber'den Kaos'a kadar uzanır ve içinde her şey mümkündür. Gölge'yi katetmenin sadece üç yolu vardır ve hepsi de zordur.

Eğer birisi kraliyet kanından bir prens ya da prenses ise, kendisi ilerledikçe çevresini tam arzu ettiği şekle gelinceye kadar değişmeye zorlayarak Gölgeler'i katedebilir, istediği yerde durabilir. İşte bu durumda o Gölge diyar aile efradından biri burnunu sokmadığı sürece dilediğini yapmak üzere o kişiye aittir. Böyle bir mekânda asırlar boyunca ikamet etmişim.

İkinci yol ise Hat Ustası Dworkin tarafından, kraliyet ailesinin üyeleri arasında iletişimi kolaylaştırmak amacıyla bizim suretimizde yaratılmış olan kartlardır. O, mekânın ve perspektifin hiçbir şey ifade etmediği kadim bir sanatçıydı. İsteyene, kardeşleri nerede olursa olsun bağlantı kurma imkânı veren Koz Kartlarını yaratan oydu. İçimde, bu kartların yaratıcıları olan kişinin tam rızası haricinde kullanıldığına dair bir his vardı.

Üçüncüsü, yine Dworkin tarafından çizilmiş ve yalnızca

ailemizin bireyleri tarafından yürünebilen Desen'di. Desen üzerinde yürüyen kart sistemine deyim yerindeyse üye eder ve ona bir Gölge'den diğerine yürüme gücü verirdi.

Kartlar ve Desen hızlı bir ulaşım sağlarken diğer yol, yani yürümek ise oldukça zordu.

Random'ın beni asıl dünyaya ulaştırırken ne yaptığını biliyordum. Arabayla giderken, belleğinden Amber'e dair hatıralarını eklemeyi sürdürmüş ve uymayanları çıkarmıştı. Her şey karşılığını bulduğunda, vardığımızı anlamıştı. Gerçek bir hile sayılmazdı çünkü bilgiye sahip olan herhangi bir kişi kendi Amber'ine ulaşabilirdi. Şimdi bile, Bleys ve ben her birimizin hüküm sürdüğü, tüm zaman ve sonsuzluğu hükümdar olarak geçirdiğimiz Gölge Amber'ler bulabilirdik. Ama bu, bizim için aynı olmazdı. Çünkü hiçbirinde doğduğumuz ve tüm diğer şehirlerin şekillerini borçlu oldukları Amber olmazdı.

Bu yüzden, Amber'i istila etmek için en zorlu yolu seçiyorduk, Gölgeler'den yürümeyi. Bunu bilen ve güce sahip olan herkes önümüze engeller dikebilirdi. Eric böyle yapmıştı ve ölürken onlarla yüzleşiyorduk. Nereye varacaktı bunun sonu? Hiç kimse bilmiyordu.

Ama Eric kral ilan edilecek olursa, bu her yere yansıyacak ve gölgelerini düşürecekti.

Sağ kalan tüm erkek kardeşler, yani bizlerden; Amber'in prenslerinden her biri, kendi basit yordamınca bu mevkii elde etmenin, ardından da Gölgeler'i diledikleri gibi düşmeye bırakmanın en iyi yol olduğunu düşünüyordu.

Denizde ilerlerken hayalet filoların, Gérard'ın gemilerinin –şu veya bu dünyanın Uçan Hollandalılarının– yanından geçip onları geride bıraktık. Yaklaştığımızı anladım. Onları nirengi noktası olarak kullandım.

Seferin sekizinci gününde Amber'in yakınındaydık. Fırına işte o zaman çıktı.

Deniz kapkara kesildi, üzerimizde bulutlar toplandı ve takip eden durgunlukta yelkenler söndü. Güneş –devasa ve mavi– yüzünü gizledi. Eric'in bizi nihayet bulduğunu anladım.

Derken rüzgârlar yükseldi ve binmekte olduğum gemiyi –tabiri hoş görürseniz– bir güzel benzetti.

Ozanların söylediği ya da söylemiş olduğu gibi: Borayla savrulmuş, fırtınayla hırpalanmıştık. İlk dalgalar vururken bağırsaklarım gevşeyip suyla doldu. Bir devin avucundaki zarlar gibi oradan oraya savruluyorduk. Denizin sularıyla gökyüzünden yağan yağmur arasında kalmıştık. Gök siyaha dönmüştü ve çan iplerini andıran şimşeklerle karışık bir sulusepken bastırmıştı, bu ipler çekildikçe gök gürültüsü duyuluyordu. Kalıbımı basarım, herkes haykırdı. Ben de haykırdığımı biliyorum. Başiboş bırakılmış dümeni yakalamak için bir o yana bir diğerine yatan güvertede tutunarak ilerledim. Kendimi kayışlarla bağladım ve dümene sarıldım. Fırtınayı Amber'den Eric salıvermişti, buna şüphe yoktu.

Bir, iki, üç, dört; dinme belirtisi yoktu. Sonra beş saat.

Kaç adam kaybetmiştik? Bana sormayın.

Sonra bir çınlama ve tıngırtı duydum, derken Bleys'i sanki uzun, gri bir tünelin diğer ucunda gördüm.

“Sorun nedir?” diye sordu. “Sana ulaşmaya çalışıp duruyorum.”

“Hayat beklenmedik değişikliklerle dolu,” diye yanıtladım.

“Biz de şu anda onlardan birini atlatmakla uğraşıyoruz.”

“Fırtına mı?” dedi.

“O tatlı kıçının üzerine bahse girebilirsin. Tüm fırtınaların büyükbabası. Sanırım iskele yönünde bir canavar görüyorum. Eğer azıcık beyni varsa dibe dalar... Daldı bile.”

“Bizim de başımıza bir tane geldi,” dedi Bleys bana.

“Canavar mı fırtına mı?”

“Fırtına,” dedi. “İki yüz ölü.”

“İnancını kaybetme,” dedim, “dişini sık ve benimle daha sonra konuş. Tamam mı?”

Başıyla onayladı, arkasında şimşekler görölüyordu.

“Eric sayımızı öğrenmiş,” diye de ekledi bağlantıyı kesmeden evvel.

Kabullenmek zorundaydım.

Fırtına yatışana kadar üç saat daha geçti ve çok daha sonra öğrendim ki donanmanın yarısını kaybetmiştik, benim gemimde de –amiral gemisinde– mürettebattan yüz yirmi kişi kayıptı. Sert bir yağmurdu yağan.

Bir şekilde Rebma’nın üzerindeki denize ulaştık.

Kartlarımı çıkardım ve Random’inkini önümde tuttum.

Kiminle konuştuğunu anlar anlamaz ilk lafı, “Geri dön,” oldu; ona sebebini sordum.

“Çünkü Llewella’ya göre Eric sizi şimdi ezip geçebilir. Tedbiri elden bırakıncaya kadar beklemenizi ve sonra saldırmasını salık veriyor – sözgelimi bir sene sonra.”

Başımı iki yana salladım.

“Üzgünüm,” dedim. “Yapamam. Buraya kadar gelmek bize çok kayba mal oldu. Bu artık ‘ya şimdi ya da hiç’ meselesi.”

Yüzünde, “Söylemedi deme,” gibi bir ifadeyle omuz silkti.

“Neden peki?” diye sordum ona.

“Esas sebebi, Eric’in bu civardaki hava durumunu kontrol edebildiğini henüz öğrenmiş olmam,” dedi.

“Yine de şansımızı denemek zorundayız.”

Tekrar omuz silkti.

“Söylemedi deme.”

“Geldiğimizi bildiği kesin mi?”

“Ne sandın onu? Embesil falan mı?”

“Hayır.”

“Öyleyse biliyordur. Eğer ben Rebma’da tahmin edebildiysem, o Amber’de muhakkak biliyordur – Gölge’nin dalgalanmasından tahmin ettim bunu.”

“Ne yazık ki,” dedim, “bu seferle ilgili bazı kaygılarım var ama bu Bleys’in gösterisi.”

“Sen aradan sıvış, baltanın tadına o baksın.”

“Üzgünüm ama bu riski göze alamam. Kazanabilir de. Ben donanmayı getiriyorum.”

“Caine’le, Gérard’la konuştun mu?”

“Evet.”

“O zaman denizde bir şansınız olduğunu düşünüyor olmalısın. Ama dinle beni, Eric Kıyamet Mücevheri’ni kontrol etmenin bir yolunu bulmuş. Bu sonuca sarayda mücevherin eşi hakkında yapılan dedikodulardan vardım. Onu buradaki hava durumunu kontrol etmek için kullanabiliyor. Burası kesin. Başka neler yapabileceğini Tanrı bilir.”

“Yazık,” dedim, “Katlanmaya mecburuz. Birkaç fırtınanın moralimizi bozmasına göz yumamayız.”

“Corwin, itiraf ediyorum. Üç gün önce Eric’le konuştum.”

“Neden?”

“Benden bir ricada bulundu. Can sıkıntısından kabul ettim. Savunmalarını tüm ayrıntılarına girerek anlattı.”

“Çünkü Julian’dan birlikte olduğumuzu öğrenmiş. Anlatıklarının bana ulaşacağından emin.”

“Belki,” dedi. “Ama bu onun söylediklerini değiştirmiyor.”

“Hayır,” diye onayladım.

“O zaman bırak Bleys kendi savaşını versin,” dedi bana. “Eric’i daha sonra vurabilirsin.”

“Amber’de taç giymek üzere.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama bir prens olarak krala saldırmak kolaydır, değil mi? Sen onu yerinden edebildiğin sürece hangi unvanı aldığı ne fark eder? O hâlâ bildiğin Eric olacak.”

“Doğru,” dedim, “ama söz verdim.”

“O zaman sözünden dön.”

“Korkarım bunu yapamam.”

“Öyleyse delisin, Charlie.”

“Belki de.”

“Her neyse, yine de iyi şanslar.”

“Sağ ol.”

“Görüşürüz.”

Hepsi bu kadardı ve beni tedirgin etmişti.

Bir tuzağa mı gidiyordum?

Eric aptal değildi. Belki de gerçek bir ölüm gösterisi tezgâhlamıştı. Nihayetinde omuz silkip küpeşteye yaslandım; kartlar bir kez daha kemerimdeydi.

Şerefli ve insanı kimsesiz bırakan bir şeydir Amber’in bir prensi olmak; güven duygusundan yoksun bırakır adamı. Çok da meraklısı değildim hani ama buradaydım işte. İçinden henüz sıyrıldığımız fırtınaya hükmeden Eric’ti elbette. Bu, Random’ın bana söylediği gibi, onun Amber’de hava koşullarına söz geçiriyor olmasına da uygun düşüyordu.

Bunun üzerine ben de bir şey denedim.

Yönümüzü karlara gömülmüş bir Amber’e çevirdim. Hayal edebildiğim en korkunç tipiydi bu.

Oraya, okyanusun ortasına koskoca kar taneleri yağmaya haşladı.

Elinden geliyorsa, gayet basit bir Gölge numarasını durdursundu bakalım.

Durdurdu.

Yarım saat içinde tipi yatışmıştı. Amber’i etkilemek hemen hemen mümkün değildi – ve orası gerçekten de tek şehirdi. Rotadan sapmak istemiyordum, bu yüzden her şeyi olurluna bıraktım. Demek Eric, Amber’deki hava koşullarının efendisiydi.

Elden ne gelirdi?

Yelken açtık elbette. Dosdoğru ölümün ağzına...

Ne diyebilirim ki?

İkinci fırtına ilkinden de kötüydü ama dümeni elden bırakmadım. Fırtına elektrik yüklüydü ve sırf donanmanın üzerine odaklanmıştı. Bizi birbirimizden ayırdı. Bu, kırk gemiye daha mal oldu.

Başına neler geldiğini öğrenmek için Bleys'i aramaya koryordum.

"İki yüz bin civarında asker kaldı," dedi. "Sel baskını." Ben de ona Random'ın söylediklerini aktardım.

"İnanırım," dedi. "Ama buna bel bağlamayalım. Hava muhalefeti olsun olmasın, Eric'i yeneceğiz."

"Umarım."

Sigara yakıp pruvadan sarktım.

Amber az sonra görüş alanına girecek olmalıydı. Artık Gölge'nin yolunu yordamını ve oraya yürüyerek nasıl ulaşacağını biliyordum.

Ama herkesin endişeleri vardı.

Asla mükemmel bir gün olmayacaktı gerçi.

Böylece yola devam ettik; karanlık ani bir dalga gibi çöktü üzerimize ve fırtınaların en kötüsü vurdu bizi.

Fırtınanın kara kamçı darbelerinden sakınmayı başardık ama korkmuştum. Tümüyle gerçekte, kuzey sularındaydık. Caine sözüne sadık kalırsa, her şey güllük gülistanlıktı. Eğer bizi satacaksa, bunun için mükemmel bir pozisyondaydı.

Bu yüzden onun bizi sattığını farz ettim. Neden olmasın? Geldiğini görünce filoyu –geri kalan yetmiş üç gemiyi– çarpışmaya hazırladım. Kartlar onu anahtar kişi olarak gösterdiklerinde ya yalan söylemişlerdi ya da fazlasıyla doğru çıkmışlardı.

Öncü gemi, yönünü benim gemime doğru çevirdi ve biz de onu karşılamak üzere ileri çıktık. Vira ettik ve yan yana

birbirimizi süzdük. Koz Kartlarıyla da iletişim kurabilirdik ama Caine bunu tercih etmemiştir ve güçlü konumda olan oydu. Bu sebeple, aile adabı iletişim yolunu onun seçmesini gerektiriyordu. Sözlerinin kaydedilmesini istediği barizdi çünkü bize megafonla seslenmişti:

“Corwin! Filonun kumandasını karşı koymaksızın teslim et! Gemilerim sizinkilerden sayıca fazla! Geçip gidemezsiniz!”

Dalgaların karşısından ona uzun uzun baktım ve kendi megafonumu götürdüm dudaklarıma.

“Peki anlamamıza ne oldu?” diye sordum.

“Boş ve geçersiz,” dedi. “Güçlerin Amber’e zarar veremeyecek kadar zayıf, o yüzden teslim ol da hayatlar kurtulsun.”

Sol omzumun üzerinden güneşe baktım.

“Rica ederim dinle beni, Caine birader,” dedim ona, “ve bana şu iyiliği bahşet: Güneş gökte yükselinceye dek kaptanlarıma danışmama izin ver.”

“Pekâlâ,” diye yanıtladı hiç duraksamaksızın. “İçinde bulundukları konumun farkındadırlar, hiç şüphesiz.”

Bunun üzerine arkamı döndüm ve geminin burnunu çevirip donanmanın ana kısmına yönelmesini emrettim.

Kaçmaya yeltenecek olursam Caine beni Gölgeler’de takip edecek ve gemileri birer birer yok edecekti. Barut asıl Dünya’da ateş almazdı ama şayet çok uzaklaşırsak sonumuzu getirmek üzere o da kullanılacaktı. Caine bir miktar barut bulabilirdi, bu imkân dahilindeydi çünkü. Ben ayrılacak olursam donanma Gölge denizlerinde bensiz dolaşamaz ve burada, asıl sularda kolay lokma olurdu. Demek ki ne yaparsam yapayım mürettebat ya ölecek ya da esir düşecekti.

Random haklı çıkmıştı.

Bleys’in Koz Kartı’nı çektim ve o hareketleninceye kadar konsantre oldum.

“Evet?” dedi heyecanlı bir sesle. Etrafında verilen savaşın gürültüsünü neredeyse duyabiliyordum.

“Başımız helada,” dedim. “Yetmiş üç gemi geçmeyi başardı ve Caine bizi öğlene kadar teslim olmaya çağırırdı.”

“Gözü çıkasınca!” dedi Bleys. “Ben senin kadar ilerleyemedim. Şu anda bir çarpışmanın ortasındayız. Muazzam bir süvari bölüğü bizi lime lime ediyor. O yüzden sana gerektiği gibi öğüt veremiyorum. Kendi sorunlarımla meşgulüm. Nasıl uygun görüyorsan öyle yap. Yine saldırıyorlar!” Bağlantı kesilmişti.

Gérard’ın kartını çıkardım ve bağlantı kurmaya çalıştım.

Konuştüğümüzda, onun arkasında bir kıyı şeridi görür gibiydim. Görünüşe bakılırsa burayı tanıyordum. Tahminim eğer doğruysa, güney sularındaydı. Konuşmamızı tekrar hatırlamak istemiyorum. Ondan Caine’e karşı bana yardım edip edemeyeceğini ve bunu yapıp yapmayacağını sordum.

“Sadece geçişine izin vermeyi kabul etmiştim,” dedi. “O yüzden güneye çekildim. İstesem bile vaktinde yetişemem. Kardeşimizi öldürmenize yardım etmeyi kabul etmemiştim.”

Ben daha yanıt veremedim gitmişti. Haklıydı tabii.

Bana bir fırsat vermeyi kabullenmişti, benim adıma savaşmayı değil.

Bana ne kalıyordu o zaman?

Sigara yaktım. Güverteyi arşınladım. Artık sabah değildi. Sis çoktan çözülmüştü, güneş omuzlarımı ısıtıyordu. Çok yakında öğlen olacaktı. Belki iki saat sonra.

Parmaklarımla kartları yokladım, desteyi elimde tarttım. Onların vasıtasıyla Eric ya da Caine ile bir irade mücadelesine girişebilirdim. Bu güç ve hatta hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığım diğerleri mevcuttu kartlarda. Kartlar; büyücü, rahip veya psikiyatrist olan –hikâyeler bu noktada çelişiyordu– vahşi görünümlü kambur, çılgın ressam Dworkin

Barimen tarafından Oberon'un emri üzerine tasarlanmıştı. Dworkin kendi başına getirdiği feci bir akıbetten habam tarafından kurtarıldığı uzak bir Gölge'den gelmişti. Ayrıntılar bilinmiyordu ama o günden beri tahtaları biraz eksikti. Yine de büyük bir sanatçıydı ve tuhaf bir güce sahip olduğu inkâr edilemez bir gerçektir. Asırlar önce kartları yaratıp Amber'deki Desen'i çizdikten sonra ortadan kaybolmuştu. Sık sık başına ne geldiğini tahmin etmeye çalışırdık ama görünen o ki hiç kimse Dworkin'in nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de habam, sırları sır olarak kalsın diye icabına hakmıştı onun.

Caine bu türden bir saldırıya karşı hazırlıklı olacaktı ve onu tutabilecek olmama karşın, bozguna uğratamayacaktım. Başarsam bile hiç şüphesiz kaptanları saldırı emrini almış olacaktı.

Eric'in her şeye karşı hazır olduğu kesindi ama yapacak başka bir şey kalmazsa, pekâlâ bunu da göze alabilirdim. Ruhumdan başka kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Sonra Amber'in resmedildiği kart vardı. Onunla kendimi Amber'e götürüp bir suikasta kalkışabilirdim ama sanırım bunu başaracak kadar yaşama ihtimalim milyonda birdi.

Çarpışarak ölmeye razıydım ama bunca adamın da benimle birlikte ölmesi anlamsızdı. Desen üzerindeki gücüne rağmen, belki de kanım bozuktum benim. Gerçek bir Amber prensinin böyle kuruntuları olmazdı. Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyılların beni değiştirdiğine, belki yumuşattığına; kardeşlerimden farklı kılan bir şeyler yaptığına hükmettim.

Filoyu teslim edip kendimi Amber'e nakletmeye ve Eric'i son bir düelloya çağırmaya karar verdim. Kabul etmesi aptallık olacaktı. Kahretsin, ne yapayım – başka çarem kalmamıştı.

Emirlerimi subaylarıma bildirmek üzere döndüm. Ansızın üzerime bir güç hücum etti ve konuşmadan öylece kalakaldım.

Baglantıyı hissettim ve sonunda sıkılı dişlerimin arasından “Kim o?” diye mırıldanmayı başardım. Yanıt yoktu ama bur-gulu bir şey zihnimi yavaşça deliyordu; onunla orada boğuş-tum.

Bir süre geçip de uzun bir mücadele olmadan pes etmeye-ceğimi gördüğünde, rüzgârda Eric’in sesini duydum:

“Nasıl gidiyor, birader?” diye sordu.

“Kötü,” dedim veya sadece düşündüm. Kıkır kıkır güldü, gerçi sesi mücadelemizin gerektirdiği çabadan ötürü gergin geliyordu.

“Çok kötü,” dedi bana. “Eğer geri dönüp beni desteklemiş olsaydın seni el üstünde tutardım. Artık çok geç elbette. Şim-di ancak seni ve Bleys’i perişan ettiğimde neşelenebileceğim.”

Hemen karşılık vermedim ama ona karşı var gücümle sa-vaştım. Gücümün karşısında hafifçe gerilediyse de beni oldu-gum yerde tutmakta muvaffak oldu.

İkimizden biri dikkatini bir an olsun başka yere yöneltme-ye cûret edecek olsaydı fiziksel temasa geçebilirdik ya da bi-rimiz zihinsel düzlemde üste çıkabilirdi. Şimdi onu sarayında net şekilde görebiliyordum. Hangimiz böyle hareket yaparsa, diğerrinin hükmü altına girecekti.

Böylece birbirimize kötü kötü bakmayı sürdürdük ve içe-riden savaştık. Evet, bana saldırmakla sorunlarımdan birini çözmüştü. Sol elinde Koz Kartımı tutuyordu, kaşları çatılıydı. Tutunacak bir yer aradıysam da bulamadım. İnsanlar benimle konuşuyorlardı ama sırtım küpeşteye yaslı dururken ne de-diklerini işitemiyordum.

Saat kaç olmuştu?

Mücadelenin başlamasıyla birlikte tüm zaman kavramını yitirmiştim. İki saat geçmiş olabilir miydi? Öyle miydi? Emin olamıyordum.

“Tasalı düşüncelerini hissediyorum,” dedi Eric. “Evet, Ca-

ine ile birlikte hareket ediyoruz. Barış görüşmenizin hemen ardından benimle temasa geçti. Donanman tahrip edilir ve çürümek için Rebma'ya gönderilirken seni burada böylece tutabilirim. Adamların balıklara yem olacak.”

“Bekle,” dedim ona. “Onlar suçsuz. Bley's'le ben onları kandırdık ve bizi haklı sanıyorlar. Ölümle hiçbir amaca hizmet etmeyecek. Gemileri teslim etmeye hazırlanıyordum.”

“O zaman elini çabuk tutsaydın,” diye yanıtladı, “çünkü artık çok geç. Seni serbest bırakmadan emirlerimi iptal etmek üzere Caine'i çağıracağım ve seni bıraktığım anda da ya fiziksel saldırıyla yüz yüze kalır ya da zihinsel hâkimiyetin altına girerim. Zihinlerimiz birbirine çok yakın.”

“Ya bunu yapmayacağıma dair söz versem?”

“Işın ucunda bir krallık varsa herkes tövbekeş olabilir,” dedi Eric.

“Düşüncemi okuyamıyor musun? Onu zihnimde hissedemiyor musun? Sözümü tutacağım!”

“Enayi yerine koyduğun bu adamlara karşı garip bir merhamet duyduğunu hissediyorum ve böyle bir bağlılığa neyin yol açmış olabileceğini bilemiyorum ama hayır. Sen de biliyorsun. Şu anda samimi olsan bile –ki olabilirsin– fırsat belirlir belirmez çok cezbedici olacaktır. Kendin de biliyorsun. Bunu göze alamam.”

Biliyordum. Amber, kanımızda cayır cayır yanıyordu.

“Kılıç kullanmadaki becerin hatırı sayılır ölçüde gelişmiş,” diye yorumda bulundu. “Sürgünün sana bu bakımdan faydası dokunduğunu görüyorum. Şimdi, çoktan ölmüş olması muhtemel Benedict haricinde, dengim olmaya en yakın kişi sensin.”

“Kendini pohpohlayıp durma,” dedim. “Seni yenebileceğimi biliyorum. Aslını istersen—”

“Hiç zahmet etme. Seninle bu vakitten sonra düello yap-

mayacağım,” dedi ve zihnimde ısıt ısıt yanan düşünceyi okuyup gülümsedi.

“Bana destek vermeni dilerdim,” dedi. “Sen diğerlerinden çok daha fazla yarardın işime. Julian’ın yüzüne tüküreyim. Caine ödleğin teki. Gérard ise güçlü ama aptal.”

Söyleyebileceğim tek iyi sözü söylemeye karar verdim.

“Bak,” dedim. “Buraya benimle birlikte gelmesi için Random’ın aklını çeldim. Bu fikre sıcak bakmıyordu. Sanırım ona sormuş olsaydın seni desteklerdi.”

“O piç kurusu mu?” dedi. “Boşaltması için lazımlığımı bile emanet etmezdim ona. Bir gün benimkinden pirana çıkıverirdi. Sağ ol, eksik kalsın. Şu anki tavsiyen olmasaydı onu affedebilirdim. Ona kardeşim deyip bağırma basmam hoşuna giderdi, değil mi? Ama hayır! Hemen onu savunmaya kalkıyorsun. Bu, onun hiç şüphesiz sana belli ettiği gerçek tutumunu gizlemek için. Merhamet mahkemesinde Random’ın adını unutalım!

Burnuma duman kokusu geldi ve metale vuran metal sesini işittim. Bu, Caine’in üzerimize çöktüğü ve işini görmekte olduğu anlamına geliyordu.

“Güzel,” dedi Eric, bu düşünceyi zihnimden kapıp.

“Durdur onları! Lütfen! Adamlarımın bu kadar fazlasına karşı hiç şansı yok!”

“Teslim olsaydın bile...” Sözünü yarıda kesti ve bir küfür savurdu. O anda düşüncesini yakaladım. Onların hayatı karışığında teslim olmamı isteyebilir, ardından Caine’i kıyıma devam ettirebilirdi. Bunu yapmaktan zevk alırdı ama bu sözleri ağzından öfkeyle kaçırmıştı.

Onun sinirlenmesi karşısında kıkırdadım.

“Yakında elime düşeceksin, öyle ya da böyle,” dedi. “Amiral gemisi ele geçirilir geçirilmez.”

“O zamana kadar,” dedim, “bunu dene!” Sonra zihninde

bir delik açıp ona sahip olduğum her şeyle vurdum, tüm kînimle yaraladım onu. Acısını hissettim ve bu beni daha da güçlü kıldı.

Sürgünde geçirdiğim tüm o yıllar için, en azından bunun bedelini ödetmek için kırbaçladım onu. Beni vebaya terk ettiği için akıl sağlığının duvarlarını dövdüm intikam peşinde. Benim aldığım hasarın karşılığında bir derece ıstırap bulması- nı isteyerek araba kazası için vurdum ona.

Kontrolü kaybetmeye başladı, benim de çılgınlığım arttı. Onu ısrarla, azar azar sıkıştırdım, üzerimdeki etkisi gevşeme- ye başladı.

Nihayet, “Seni şeytan!” diye feryat etti ve tuttuğu kartın üzerini örtmek için elini hareket ettirdi.

Bağlantı kesilmişti, orada durmuş, tir tir titriyordum.

Başarmıştım. İrade mücadelesinde onu mağlup etmiştim. Artık bire bir muharebenin hiçbir çeşidinde zorba ağabeyim- den korkmayacaktım. Güçlüydüm ondan.

Birkaç derin nefes aldım ve belirecek yeni bir zihinsel saldırının soğuk ânına karşı hazırlıklı, dik durdum. Gerçi saldırının Eric’ten gelmeyeceğini biliyordum. Gazabımdan korktuğunu sezmiştim.

Etrafıma bakındım ve çarpışmayı gördüm. Şimdiden gü- verteye kan dökülmüştü. Yanımıza bir gemi yanaşmış, bize bordalıyordu. Bir diğer gemi de öbür taraftan aynı manevrayı deniyordu. Bir ok kulağımın dibinden vınlayarak geçti.

Kılıcımı çekip arbedeye daldım.

O gün kaç kişinin canına kıydım, bilmiyorum. On iki ya da on üçten sonra saymayı bıraktım. Gerçi sırf o çarpışma- da öldürdüklerimiz bu sayının iki katından fazlaydı. Bir Amber Prensi’nin doğasından gelen, bir Mercedes’i kaldırmama izin veren güç o gün hizmetimdeydi, bu yüzden adamları tek elimle kaldırıp küpeşteden öteye fırlatabiliyordum.

Bordalayan iki gemideki herkesi kılıçtan geçirip gemilerin ambar kapaklarını açtık ve onları Random'ın katliamı görüp neşelenebileceği Rebma'ya gönderdik. Savaşta mürettebatının yarısı ölmüş, ben de sayısız çizik ve yara almıştım ama hiçbirisi ciddi değildi. Kardeş bir geminin yardımına koşup Caine'in akıncı gemilerinden birini daha denizin dibine yolladık.

Kurtardığımız gemiden sağ kalanlar da amiral gemisine çıktılar. Mürettebatım bir kez daha tamamlandı.

"Kan!" diye haykırdım. "Bugün bana kan ve intikam bahşedin cengâverlerim ki Amber'de ilelebet hatırlanasınız!"

Tek bir kişiymişçesine silahlarını havaya kaldırıp, "Kan!" diye bağıldılar. Kan litreler – hayır, nehirler dolusu aktı o gün. Caine'in akıncı gemilerinden ikisini daha yok edip donanmamızdan sağ kalanlarla sayımızı tamamladık. Altıncıya gelirken ana direğe tırmandım ve çabucak bir sayım yaptım.

Düşmanın üçte biri kadardık. Filomdan geriye kırk beş ile elli beş gemi kalmış görünüyordu. Altıncıyı hallettik, yedinciyle sekizinciye aramamıza gerek kalmadı. Onlar bize geldiler. Onları da batırdık ama mürettebatımı yine yarıya indiren o vuruşmada birkaç yara aldım. Sol omzumda ve sağ uyluğumda derin kesikler vardı, sağ kalçamdaki çizik canımı acı-tıyordu.

O gemiler de dibi boylarken üzerimize ikisi daha yöneldi.

Kaçtık, gemilerimden kendi mücadelesinden henüz galip çıkmış bir tanesi bize müttefik oldu. Mürettebatı bir kez daha birleştirdik; bu sefer sancağı, kötü hâlde su almakta olan ve yana yatmaya başlayan gemimden diğer gemiye aktardık.

Nefes alacak vaktimiz yoktu, bir diğer gemi yaklaşmış ve adamlar bordalamaya yeltenmişti.

Askerlerim yorgundu ve ben de öyle hissetmeye başlıyordum. Şansımız vardı ki diğer geminin tayfası da çok iyi du-

rumda değildi. Caine'in ikinci gemisi yardıma gelmeden evvel gemiyi ele geçirmiş, bordalamış ve sancağı yine taşımıştık. Bu geminin vaziyeti daha bile iyiydi.

Sıradaki gemiyi de hallettik. İyi bir gemi ve kırk adamla, soluk soluğa kalmıştım.

Artık görünürde yardımımıza gelecek hiç kimse yoktu.

Sağlam kalan gemilerimin hepsi Caine'inkilerden en az biriyle meşguldü. Bir kalyon bize yönelmişti; kaçtık.

Bu şekilde belki yirmi dakika kazandık. Gölge'ye yol almayı denedim ama Amber'in bu kadar yakınında, zor ve yavaş iş-tir bunu yapmak. Buraya kadar gelmek, buradan ayrılmaktan çok daha kolaydır. Çünkü Amber merkezdir, odaktır. Eğer bir on dakikam daha olsa başarabilirdim.

Yoktu ama.

Gemi vira edip bize yaklaşırken, uzaktan bir başkasının daha yönünü bize çevirdiğini gördüm. Eric'in renklerinin ve tekboynuzun altında, siyahlı yeşilli sancak taşıyordu. Caine'in gemisiydi bu. Son darbe indirilirken orada olmak istiyordu.

İlk geminin icabına baktık ve Caine geldiğinde daha geminin ambar kapaklarını açacak fırsat bulamamıştık. Kanla kaplı güvertede, çevremde bir düzine askerle duruyordum

Caine gemisinin pruasına yürüdü ve teslim olmam için çağrıda bulundu.

"Eğer bunu yaparsam adamlarımın hayatlarını bağışlayacak mısın?" diye sordum ona.

"Evet," dedi. "Eğer bağışlamazsam kendim de tayfamdan bir iki kişiyi kaybederim ki buna hiç lüzum yok."

"Bir prens olarak söz veriyor musun?"

Bir an için düşündü, sonra başıyla onayladı.

"Pekâlâ," dedi. "Adamların silahlarını bıraksın ve bordanıza geldiğimde benim gemime çıksınlar."

Kılıcımı kınına soktum ve başımla çevremdekilere işaret verdim.

“İyi çarpıştınız ve sizi bu yüzden seviyorum,” dedim. “Ama burada biz kaybettik.” Konuşurken pelerinimle ellerimi kuruladım ve özenle sildim, sanat eserlerini lekelemekten nefret ederim çünkü. “Silahlarınızı bırakın ve bilin ki bugünkü yiğitliğiniz katiyen unutulmayacaktır. Bir gün, Amber sarayı önünde sizlere övgüler düzeceğim.”

Adamlarım, dokuz iri kırmızı ve sağ kalan üç kılı, silahlarını bırakırken ağlıyorlardı.

“Şehir uğruna mücadelemizi tümünden yitirdik sanmayın sakın. Yalnızca bir çarpışmayı kaybettik ve savaş bir her yerde hâlâ sürmekte. Kardeşim Bleys şu anda dahi yolları yararak Amber’e ilerliyor. Caine benim karada Bleys’e katılmak üzere gittiğimi gördüğünde hayatlarınızı bağışlayacaktır çünkü Amber’e ulaşmak için kendisine yalan yemin edildiğini bilmeyecek. Sizleri de beraberimde götürmeyeceğim için üzgünüm.”

Bu lafımla birlikte desteden Bleys’in Koz Kartı’nı çektim ve diğer gemiden görülmeyecek şekilde alçakta, önümde tuttum.

Caine yanaşırken o soğuk mu soğuk yüzeyin altında bir kıpırdanış vardı.

“Kim o?” diye sordu Bleys.

“Corwin,” dedim. “Ne vaziyettesin?”

“Savaşı kazandık ama çok asker kaybettik. Şimdi yeniden yürüyüşe geçmeden önce dinleniyoruz. Senin durumun nasıl?”

“Sanırım Caine’in donanmasının neredeyse yarısını yok ettik ama günün galibi o. Şimdi gemime çıkmak üzere. Beni kaçırsan buradan.”

Elini uzattı, ona dokundum ve kollarına yığıldım.

“Bu bir alışkanlık olmaya başlıyor,” diye mırıldandım ve onun da başından yaralanmış olduğunu gördüm. Sol eli sargılıydı. “Bir kılıcı ters ucundan yakalamak zorunda kaldım,” diye belirtti, gözlerimin takıldığını görünce. “Acıyor.”

Soluğumu tuttum ve çadırına yürüdük. Orada bana bir şişe şarap açıp peynir, ekmek ve kurutulmuş et ikram etti. Hâlâ yığınla sigarası vardı ve bir sıhhiye eri yaralarımı tımar ederken ben de bir tane tüttürdüm.

Ardında hâlâ yüz seksen bin civarında piyade vardı. Bir dorukta durduğum sırada etrafıma akşam çökerken sanki bitimsiz asırlar ve miller boyunca uzanan, şimdiye kadar içinde bulunduğum tüm kamplara bakıyordum. Amber’in lordları gibi olmayan, kısacık bir ömür sürüp toza dönüşen ve birçoğu dünyanın savaş meydanlarında sonlarına kavuşmak zorunda olan insanlar için gözlerime aniden yaşlar dolduğunu hissettim.

Bleys’in çadırına döndüm ve şişenin dibini bulduk.

O gece kötü bir fırtına çıktı. Şafak dünyaya gümüşle rüşvet vermeye çabalarken bile dinmemişti ve o günkü yürüyüş boyunca da sürdü.

Ağır adımlarla yürümek ve yağmur yemek çok moral bozucu bir şey, hele de soğuksa. İçinde yürüyerek asırlar geçirmiş de olsam, çamurdan öyle nefret ederim ki!

Yağmursuz bir gölge yolu aradık ama yaptıklarımızın hiçbirini fayda etmedi.

Amber'e yürüyebilirdik ama bunu elbiselerimiz üstümüze yapışmış hâlde, gök gürültüsü davul çalarken ve şimşeklerin aydınlığı sırtımızdayken yapmak zorunda kalacaktık.

Ertesi gece ısı düştü ve sabahleyin kaskatı kesilmiş sancakların arasından, kar taneleriyle dolu gri göğün altındaki bembeyaz dünyaya baktım. Nefesim buhar hâlinde arkamda kalıyordu.

Kılımlar hariç, askerler bu şartlara gafil avlanmışlardı. Donmalarını engellemek için hepsini derhal harekete geçirdik. Büyük kırmızı adamlar acı çekiyordu. Onları çok sıcak bir dünyaydı.

O gece kaplan, kutup ayısı ve kurt saldırısına uğradık. Bleys'in öldürdüğü kaplanın boyu, kuyruğunun ucundan burnuna kadar yaklaşık dört buçuk metreydi.

Gecenin geç saatlerine kadar yürüdük; buzlar çözülmeye başladı. Bleys askerleri soğuk Gölgeler'den çıkarmak için uğraştı. Amber'in Koz Kartı, orada ılık ve kuru bir sonbahar hüküm sürdüğünü gösteriyordu ve asıl Dünya'ya yaklaşıyorduk.

İkinci gecenin yarısında erimiş kar, sulusepken, soğuk ve sıcak yağmurlar atlatarak kuru bir dünyaya eriştik.

O vakit üç kat güvenlik kordonu içinde kamp yapma emri verildi. Askerlerin bitkin durumu göz önüne alınırsa, hâlimiz saldırıya uğramaya müsaitti. Ama askerler ayakta sallanıyordular ve daha fazla ilerlemeye zorlanamazlardı.

Saldırı birkaç saat sonra geldi ve sağ kalanların verdiği eşkâle bakılırsa başını Julian çekiyordu.

Kampların en korunaksız olanlarına, asıl gövdenin çevresindekilere komando saldırıları düzenliyordu. Yapanın Julian olduğunu daha önceden öğrenseydim onu hareketsiz bırakmak için Koz Kartı'nı kullanırdım ama sadece iş isten geçtikten sonra öğrenebilirdim.

Bastıran anı kışta belki iki bin adam yitirmiştik, Julian'ın kaç kişinin hakkından geldiğini ise henüz bilmiyordum.

Askerlerin morali bozulmaya başlıyordu gibiydi ama ilerleme emri verdiğimizde itaat ettiler.

Ertesi gün sürekli pusularla geçti. Bizimki kadar büyük bir grubun Julian'ın kanatlarımıza yönelttiği sinir bozucu akınlarla uğraşacak kadar yolundan sapmasına izin verilemezdi. Adamlarından birkaçını yakaladık ama gerektiği kadar çoğunu değil – her on adamımıza karşı, belki bir adam.

Öğle vakti kıyı şeridine paralel giden vadiyi kat ediyorduk. Arden Ormanı kuzeyde ve solumuzdaydı. Amber ise dosdoğru önümüzde. Serin meltem, toprağın ve üzerinde yetişen güzelliklerin kokusuyla doluydu. Birkaç yaprak döküldü. Amber on üç kilometre mesafedeydi ve ancak ufkun üzerindeki bir ışıltıdan ibaretti.

Akşam, bulutların toplandı ve çok hafif bir yağmurla birlikte gökten şimşek yağmaya başladı. Ardından fırtına dindi ve her şeyi kurutmak üzere güneş çıktı.

Bir süre sonra duman kokusu aldık.

Yine bir süre sonra dört bir yanıımızdan göge doğru kanat çırttığını gördük onun.

Derken ateşten levhalar kabarıp düşmeye başladılar. O çattırlı, sürekli ayak sesleriyle üstümüze geliyorlardı ve onlar yaklaştıkça ısıyı hissetmeye başladık; safların epey gerisinde bir yerlerde panik başladı. Çıgıllıklar geldi ve asker sıraları kabarıp öne yüklendi.

Koşmaya başladık.

Üzerimize kül yağıyordu şimdi ve duman daha da kesifleşmişti. Tabana kuvvet koştuk fakat ateşler daha da yaklaştı. Biz koştukça muntazam, fışkıran bir gök gürültüsü kanat çırpıp sıcaklık bizi dalga dalga dövüyor, üzerimizden geçiyordu. Çok geçmeden tam yanıımızdaydılar, ağaclar kabardı, yapraklar döküldü ve ince ağacların bazıları sallanmaya başladı. Önümüzde göz alabildiğine ateşten bir yoldu uzanıyordu.

Daha hızlı koştuk çünkü birazdan her şey daha kötü olacaktı.

Yanılmamıştık.

Yolumuza koca ağaclar devrilmeye başladı. Üzerlerinden sıçradık, etraflarından döndük. Nihayet bir patıkaya çıktık.

Isı boğucu bir hâl almıştı ve nefesimiz ciğerlerimizde ağırlaşmıştı. Geyikler, kurtlar, tilkiler ve tavşanlar yanıımızdan ok gibi geçtiler, doğal düşmanlarının varlığını görmezden gelip bizimle kaçtılar. Dumanların üzerindeki gök, haykıran kuşlarla kaplıydı. Pislikleri fark edilmeksizin aramıza düştü.

Arden Ormanı kadar saygıdeğer bu kadim ağacları yakmak benim gözümde neredeyse kutsal şeylere karşı hürmetsizlik gibiydi. Ama Eric, Amber'deki prensti ve yakında kral olacaktı. Ben de olsam yakardım sanırım.

Kaşlarım ve saçım alazlanmıştı. Boğazım baca gibiydi. Bu saldırı bize kaç kişiye mal olacaktı? Merak ettim.

Amber'le aramızda yüz kilometre boyunca ormanlık bir vadi uzanıyordu ve arkamızda, ormanın sonuna kadar elli kilometre daha vardı.

“Bleys!” diye soludum. “Dört beş kilometre ileride yol çattalanıyor! Sağdaki kol, denize dökülen Oisen Nehri'ne daha yakın! Sanırım tek şansımız bu! Tüm Garnath Vadisi yana-cak! Tek umudumuz suya ulaşmak!”

Başıyla doğruladı.

Koştuk ama alevler bizi geçti.

Dumanı tüten elbisemizdeki alevlere vurarak, gözümüzden külleri silerek, ağzımızdakileri tükürerek, yalazlar yerleştiğinde saçlarımızı ellerimizle söndürerek çatala ulaştık.

“Yalnızca yarım kilometre daha,” dedim.

Düşen dallar bana birkaç defa isabet etmişti. Tenimin açıkta kalan her yeri ve elbiselerin altında kalanların da büyük kısmı felaket bir yanma hissiyle zonkluyordu. Yanan çimenlerin arasından koştuk, uzunca bir yokuştan aşağı indik ve yolun sonuna ulaştığımızda suyu gördük. Mümkün olabileceğini sanmasak da hızımız arttı. Suya atladık ve soğuk ıslaklığın bizi kucaklamasına izin verdik.

Bleys ve ben akıntının müsaade ettiğince yakın yüzmeye çalıştık ve Oisen'in dönemeçli gidişatı boyunca sürüklendik. Üzerimizdeki ağaçların iç içe geçmiş dalları ateşten bir katedralin sütunları gibiydi. Dallar kırılıp döküldükçe yakınlıklarına bağlı olarak sırtüstü dönüp yüzmemiz ya da derinlere dalmamız gerekiyordu. Etrafımızdaki sular kararmış ve tıslayan döküntülerle doluydu, arkamızda sağ kalan askerlerimizin kafaları ise suda yüzen bir dizi hindistancevizi gibiydi.

Sular karanlık ve soğuktu, yaralarımız sızlamaya başlamıştı, titriyorduk ve dişlerimiz birbirine vuruyordu.

Birkaç mil sonra yanan ormanı geride bırakıp denize açılan alçak, düz ve ağaçsız yere ulaştık. Julian'ın okçularıyla beklemesi için mükemmel bir yer olacağını düşündüm. Bu fikrimi Bleys'e de açtım, o da hemfikir oldu ama bu konuda yapabileceğimiz çok bir şey olmadığını düşünüyordu. Kabul etmek zorundaydım.

Dört bir yanımızda ağaçlar yanıyordu; yüzdük, sürüklenedik.

Korkularım vücut bulmadan ve ilk ok sağanağı üzerimize inene kadar saatler geçmiş gibiydi ama muhtemelen daha az olmuştu.

Daldım, uzunca süre sualtında yüzdüm. Akıntıyla birlikte gittiğim için tekrar yüzeye çıkmam gerekmeden evvel nehir boyunca epey mesafe katettim.

Yukarı çıkınca etrafıma daha fazla ok düştü.

Bu ölümcül çileyi daha ne kadar çekeceğimizi ancak tanrılar bilirdi, benimse daha fazla etrafta dolanıp öğrenmeye niyetim yoktu.

Nefes alıp bir kez daha daldım.

Dibe değdim, taşların arasında yolumu buldum.

Elimden geldiğince ilerledim, sonra yükselirken nefesimi verip nehrin sağ kıyısına döndüm.

Su yüzüne çıktım, soludum, etrafı kolaçan etmekle vakit yitirmeden derin bir nefes alıp bir daha daldım.

Çiğerlerim patlayana dek yüzdüm, sonra tekrar yukarı çıktım.

Bu sefer şansım yaver gitmedi. Bir ok pazımı deldi. Dalmayı ve dibe vurduğumda okun gövdesini kırmayı başarabildim. Sonra okun başını çıkardım ve ayaklarımla kurbağa gibi tek-meler atıp sağ elimi kürek gibi kullanarak yola devam ettim. Bir dahaki sefere kolay lokma olacağımın farkındaydım.

Bu yüzden kendimi göz kürelerimde kırmızı şimşekler ça-

kıncaya, siyahlık kafama sızıncaya kadar zorladım. Aşağıda üç dakika kalmış olmalıyım.

Bu defaki çıkışında hiçbir şey olmadı, ben de suda yürüyüp soludum.

Nehrin sol kıyısına yaklaştım ve saçaklı bitkilere tutundum.

Etrafıma bakındım. Bu noktada ağaçlar seyrek ve yangın bu kadar uzağa gelmemişti. Nehrin iki kıyısı da boş görünüyordu ama nehir de öyleydi. Bir tek benim sağ kalmış olmam mümkün müydü? Olası gözüküyordu. Sonuçta son seferde yola epey kalabalık çıkmıştık.

Yorgunluktan ölüyordum, bütün bedenim acı ve ağrıyla kaplıydı. Tenimin her bir santimi yanmış gibiydi ama sular öylesine soğuktu ki titriyordum ve muhtemelen mosmor kesilmiştim. Şayet yaşamak istiyorsam nehri yakında terk etmem gerekecekti. Sualtında birkaç keşif seferi yapmayı becerebileceğimi hissettim ve koruyucu derinliklerden ayrılmadan önce şansımı denemekte karar kıldım.

Her nasılsa dört tur daha atmayı becerdim ve bir beşinciye denersem sağ çıkamayacağımı hissettim. Bu sebeple bir kayaya tutunup nefeslendim, sonra kıyıya emekledim.

Sırtüstü yatıp etrafı kolaçan ettim. Yöreyi tanı mıyordum, alevler de henüz buraya varmamıştı. Sağımda gür bir çalı kümesi bulup nefeslendim, sonra kıyıya emekledim, ona doğru süründüm, sürünerek içine yüzüstü düştüm ve uyudum.

Uyandığımda, keşke uyanmasaydım dedim. Her yerim ağrıyordu ve hastaydım. Orada, aklını yarı yarıya kaçırmış hâlde saatlerce yattım ve nihayet sendeleyerek nehre dönmeyi ve kana kana su içmeyi başarabildim. Ardından çalıhğa geri dönüp biraz daha uyudum.

Bilincim bir kez daha geri döndüğünde hâlâ canım yanıyordu ama bir nebze daha kuvvetliydim. Nehre geri döndüm

ve buz gibi Koz Kartım sayesinde Bleys'in hâlâ hayatta olduğunu öğrendim.

"Neredesin?" diye sordu bağlantıyı kurduğumda.

"Biliyorsam ne olayım," diye yanıtladım. "Herhangi bir yerde olduğum için şanslıyım. Ama denize yakınım. Dalgaları duyuyorum ve kokuyu tanıyorum."

"Nehrin yakınlarında mısın?"

"Evet."

"Hangi kıyısı?"

"Yüzünü denize dönersen sol. Kuzeyde."

"Öyleyse yerinde kal," dedi bana, "seni bulmaya birilerini göndereceğim. Şu anda güçlerimizi topluyorum. Daha şimdiden iki bini geçtik, Julian yakınımıza gelemeyecektir. Her geçen dakika sudan birkaç kişi daha çıkıyor."

"Pekâlâ," dedim, hepsi buydu.

Yerimde kaldım. Bunu yaparken de uyudum.

Onların çalıların arasında kendilerine yol açtıklarını duyum ve telaşa kapıldım. Birkaç eğrelti yaprağını aralayıp dışarı baktım.

Koca kırmızı adamlardan üçüydü.

Bunun üzerine üstüme başıma çekidüzen verdim, giysilerimi silkeledim, saçlarımı düzelttim, dik durup sallandım, birkaç derin nefes aldım ve, "Buradayım," diye bildirdim.

Söyler söylemez aralarından ikisi kılıçları ellerinde dona kaldılar.

Ama sonra kendilerini toparlayıp gülümsediler, bana saygılarını sundular ve kampa geri götürdüler. Belki iki mil uzaktaydı. Kimseye yaslanmadan gidebildim.

Bleys göründü ve, "Artık üç bini geçtik," dedi. Sonra bir kez daha benimle ilgilenmesi için bir sıhhiye subayı çağırdı.

Gece boyunca rahatsız edilmedik, o gece ve ertesi gün askerlerimizin geri kalanları da sudan çıktılar.

O zamana dek sayımız belki de beş bini bulmuştu. Uzakta Amber'i görebiliyorduk.

Bir gece daha uyuduk ve ertesi sabah yola düştük.

Öğlen olmadan hemen hemen on beş mil katetmiştik. Kıyı boyunca yürüyorduk ve hiçbir yerde Julian'dan iz yoktu.

Yanıklarımın sebep olduğu acı dinmeye yüz tutmuştu. Uluğumda sorun yoktu ama omzumun ve kolunun acısından ölecek gibiydim hâlâ.

Yürümeye devam ettik; kısa süre sonra Amber'in kırk mil uzağındaydık. Hava sakindi, solumuzda kalan orman ıssız, kararmış bir harabeydi. Yangın vadideki ağaçların çoğunu yok etmişti, bu yüzden bir kez olsun lehimize olan bir şeyler vardı.

Julian da bir başkası da bizi pusuya düşüremezdi. Geldiklerini bir mil öteden görebilirdik. Güneş batmadan bir on beş kilometre daha yol aldık ve kıyıya kamp kurduk.

Ertesi gün Eric'in taç giyme töreninin yaklaştığını anımsadım ve bunu Bleys'e hatırlattım. Gün kavramını neredeyse yitirmiştik ama birkaç günümüz daha kaldığının farkına vardık.

Öğlene kadar hızlıca yürüyüp sonra dinlendik. O sırada Kolvir'in eteklerinden kırk kilometre uzaktaydık. Alacakaranlık çöktüğünde bu mesafe on beş kilometreydi.

Yola devam ettik. Gece yarısına kadar yürüyüp bir kez daha mola verdik. O sıralar kendimi bir kez daha canlı hissetmeye başlıyordum. Kılıcımla birkaç darbe denedim; neredeyse başarabiliyordum. Ertesi gün daha da iyi hissettim kendimi.

Kolvir'in eteklerine gelinceye kadar yürüdük, bizi orada Julian'ın kuvvetlerinin tamamı karşıladı; Caine'in filosundan geriye kalan ve şimdi piyadelere dönüşmüş askerler de onlara katılmıştı.

Bleys orada durup Robert E. Lee'nin Chancellorsville'de* söylediklerine benzer bir şeyler söyledi, biz de bunları yuttuk.

Julian'ın üzerimize fırlatabildiği her şey tükendiğinde ancak üç bin adamımız kalmıştı. Julian kaçmıştı elbette.

Ama biz kazanmıştık. O gece kutlama vardı. Kazanmıştık.

Çok korkuyordum ve korktuğumu Bleys'e bildirdim. Kolvir'e karşı üç bin adam.

Ben filoyu kaybetmiştim, Bleys de piyadelerinin yüzde doksan sekizini. Bunları sevinilecek şeyler gibi görmüyordum.

Bundan hoşlanmamıştım.

Ama ertesi gün tırmanışa geçtik. İki adamın yan yana gitmesine izin veren bir merdiven vardı. Bu çok geçmeden daralacak, bizi tek sıra yol almaya zorlayacaktı.

Kolvir'e otuz metre tırmandık, sonra elli, yetmiş.

Derken denizden bir fırtına esti, sınıksız tutunduk ve rüzgârla kırbaçlandık.

Akabinde birkaç yüz adamımız eksildi.

Mücadele etmeyi sürdürdük, bu sırada yağmur yağdı. Yol dikleşti, kayganlaştı.

Kolvir'in zirvesine giden yolun çeyreğinde, sıralar hâlinde aşağı inen silahlı askerlerle karşılaştık. Bu sıralardan ilki öncü kuvvetlerimizin liderleriyle kılıç tokuşturdu ve iki adam aşağı düştü. İki adım kazandık, derken bir diğer adam daha aşağı indi.

Bu, bir saatten fazla böyle devam etti. O sırada yolun üçte birini katetmiştik ve önümüzdeki sıra Bleys'e ve bana doğru azalıyordu. Büyük kırmızı savaşçılarımızın Eric'in askerlerinden daha güçlü olması iyiydi. Silahların sesi geliyor, bir çığlık duyuluyor, yanımızdan bir adam geçiyordu. Bazen kırmızı renkli, bazen tüylü ama daha çok Eric'in renklerini kuşanmış oluyordu.

* Amerikan İç Savaşı'nda önemli bir muharebe. -yhn

Her bir adımında çarpışarak yolun yarısına ulaştık. Tepeye vardığımızda Rehma'da yansıması bulunan geniş merdiven orada olacaktı ve bizleri Amber'in doğu girişi olan Büyük Kemer'e ulaştıracaktı.

Öncü kuvvetten geriye ancak elli kişi kalmıştı. Sonra kırk, otuz, yirmi...

Artık yolun neredeyse üçte ikisini tırmanmıştık; merdivenler Kolvir'in cephesinde bir o yana bir bu yana zikzaklar çiziyordu. Doğudaki merdivenin kullanıldığı nadirdir. Neredeyse bir süstür bunlar. İlk planımız artık kömürleşmiş vadiyi geçip bir daire çizmek, tırmanmak ve dağların üzerindeki batı yolunu tutup Amber'e arkadan girmekti. Yangın ve Julian her şeyi altüst etmişti. Yukarıya çıkıp dağın etrafından dönmeyi asla başaramazdık. Şimdi seçenekler dosdoğru saldırı ya da hiçbir şeydi. Hiçbir şey şıkkını seçmeyecektik.

Eric'in savaşçılarından üçü daha düştü ve dört adım ilerledik. Sonra en öndeki adamımız da aşağıya olan uzun yolculuğa çıktı ve bir adım geriledik.

Denizden esen meltem keskin ve serindi, dağın eteğinde kuşlar toplanmaya başlamıştı. Güneş bulutların arasından yüzünü gösterdi, ordularıyla meşgul olduğumuz için Eric'in hava durumuyla oynamayı bir kenara bıraktığı barizdi.

Altı adım kazandık ve bir adam kaybettik.

Tuhaf, hüzünlü ve vahşiceydi...

Bleys önümde duruyordu ve az sonra onun sırası gelecekti. Eğer ölürse, ardından benimki.

Öncü kuvvetten geriye altı kişi kalmıştı.

On adım...

Sonra beş kişi kaldı.

İlerlemek için sakince bastırdık; arkamızdaki basamaklarda göz alabildiğince kan vardı. Neresindeydi bilemiyorum ama bundan çıkarılacak bir ders vardı.

Beşinci adamımız düşmeden önce dört kişiyi öldürdü, böylece bizi bir başka zik ya da zaka getirdi, hangisiyse artık.

Önde ve yukarıdaki üçüncü adamımız her elinde bir kılıçla dövüşüyordu. Kutsal bir savaşta çarpıştığından da iyiydi hani çünkü her darbesinin ardında katıksız bir şevk vardı. Ölmeden önce üç kişinin icabına baktı.

Sıradaki ya onun kadar azimli değildi ya da kılıç kullanmayı iyi bilmiyordu. Hemen aşağıya düştü, geriye iki kişi kaldı.

Bleys üzeri süslemeli uzun kılıcını çekti, kılıcın ağzı güneşte ışıldadı.

“Az sonra, kardeşim,” dedi, “bir prense karşı neler yapabileceklerini göreceğiz.”

“Umarım yalnızca birine karşı olur,” diye karşılık verdim, Bleys güldü.

Nihayet sıra Bleys’e geldiğinde yolun dörtte üçünü katetmiştik sanırım.

İleri atıldı, karşısına çıkan ilk adamı yerinden etti. Kılıcının ucu ikinci adamın gırtlığını buldu, düz kenarını bir üçüncü adamın kafasına yanlama indirip onu da aşağı uçurdu. Dördüncüyle bir anlığına kılıç çattı ve onu da öldürüverdi.

Seyreder ve ilerlerken kılıcım elimdeydi.

Bleys iyiydi, hatta hatırladığımdan bile iyi. Kasırğa gibi ilerliyordu ve kılıcı saçtığı ışıkla capcanlı gözüküyordu. Önünde dökülüyorlardı – hem de nasıl dökülmek, dostlarım! Bleys hakkında ne denirse densin, o gün adını temize çıkardı ve payesini hak etti. Ne kadar dayanabileceğini merak ediyordum.

Sol elinde düşmanla göğüs göğse geldiğinde merhametsiz bir beceriyle kullandığı bir hançer vardı. On birinci kurbanının gırtlığında bıraktı onu.

Karşımıza dikilen sıranın sonunu göremiyordum. Kuyruğun en tepedeki sahanlıktan başladığına karar verdim. Sıranın bana gelmeyeceğini umuyordum. Neredeyse inanmıştım buna.

Yanımdan üç adam daha düşüverdi, böylece küçük bir sahanlığa ve dönemece geldik. Bleys sahanlığı temizleyip tırmanışa geçti. Yarım saat boyunca onu izledim, adamlar da öldükçe öldüler. Arkamdaki adamların huşu dolu mırıltılarını işitebiliyordum. Neredeyse Bleys'in zirveye çıkabileceğini düşünür olmuştum.

Akla gelen her numaraya başvuruyordu. Peleriniyle kılıçları ve gözleri örtüyordu. Cengâverlere çelme takıyordu. Bileklerini yakalayıp olanca gücüyle büküyordu.

Bir diğer sahanlığa çıktık. Artık elbisesinin yenine biraz kan bulaşmıştı ama gülücüğü yüzünden hiç eksilmiyordu, öldürdüğü savaşçıların arkasındakiler korkudan kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti. Bunun da ona katkısı oluyordu. Belki onun boşluğunu doldurmak üzere hazır bekleyişim de askerlerin korkularını artırıyor, onları yavaşlatıyor, sinirlerini geriyordu. Sonra öğrendiğime göre, deniz muharebesi onların da kulağına gitmişti.

Bleys sonraki sahanlığa kadar çarpıştı, orayı temizledi, döndü ve tırmanmaya koyuldu. O zaman o noktaya kadar gelebileceğini düşünmemiştim. Kendimin buraya kadar gelebileceğini de. Benedict, Gneheshli Ay süvarilerini Arden'in üzerindeki geçitte durdurduğundan beri gördüğüm en akıl almaz dayanıklılık ve kılıç gösterisiydi.

Gerçi yorulmaya başlamıştı, bunu da görebiliyordum. Keşke ona rahat bir nefes aldırmanın, yerine biraz geçmenin bir yolu olsaydı.

Ama yoktu. Böylece her bir darbenin onun son darbesi olacağından korkarak ilerledim.

Zayıfladığını biliyordum. O noktada zirveden otuz metre mesafedeydik.

Aniden onun adına bir üzüntü hissettim. Kardeşimdi o benim ve bana iyi davranmıştı. O an başarabileceğini düşün-

düğünü sanmıyorum, yine de mücadeleyi elden bırakmıyor... sonuç olarak bana tahta giden yolda bir fırsat veriyordu.

Üç adamın daha canını aldı ama her seferinde kılıcı biraz daha ağır hareket etmişti. Dördüncüyü yenmeden önce, belki beş dakika kılıç çattılar. Bir sonrakinin sonuncu olacağından emindim.

Ama öyle olmadı.

O adamı öldürürken kılıcımı sol elime aktardım. sağımla da hançerimi çekip fırlattım.

Sıradaki adamın boğazına sapına kadar gömüldü.

Bleys iki basamak birden sıçrayıp önündeki adamın diz arasındaki kırımları kesti ve onu aşağı yuvarladı.

Peşinden kılıcını yukarı kaldırarak bir arkadaki savaşçının midesini deşti.

Boşluğu doldurmak, arkasında hazır ve sınıksız durmak için telaş ettim. Henüz bana ihtiyacı yoktu gerçi.

Yeni bir enerji patlamasıyla iki kişinin daha icabına bakın. Bir hançer daha istedim ve sıranın bir yerinden bana uzatıldı.

Bleys bir kez daha iyice yavaşlayana kadar bekledim ve hançeri dövüşmekte olduğu adam üzerinde kullandım.

Hançer döne döne ilerlerken adam hamlesini yapıyordu: sivri kısım değil, sap isabet etti. Yine de adamın kafasına çarpmıştı ve Bleys omzundan iterek adamı aşağı düşürdü. Ama sıradaki adam ileriye sıçradı ve kendisi de şişlenmesine rağmen kılıcını Bleys'in omzuna vurdu. İkisi birden kenardan aşağı düştüler.

Bir refleksle, neredeyse ne yaptığımı bile bilmeden, ama işi yaptıktan sonra sebebini açıklayabildiğiniz o saliselik kararlardan biriyle sol elimi kemerime götürdüm, kart destemi çıkardım, -kaslarımla algılarım öyle çabuk tepki verdi ki- uçuşumun kenarında bir anlığına asılı kalan Bleys'e doğru fırlattım ve, "Yakala şunu, seni aptal!" diye bağurdım.

Yakaladı.

Gelen darbeyi savuşturup ileri hamle ederken ne olduğunu görecektim olmadı.

Ardından Kolvir yolculuğumuzun son etabı başladı.

Bu işi başardığımı ve askerlerim beni desteklemek üzere sahanlığa gelirken soluk soluğa kalmış olduğumu söylesem yeter.

Güçlerimizi birleştirdik ve ileri atıldık.

Büyük Kemer'e ulaşmamız bir saat sürdü.

Kemer'in altından geçip Amber'e girdik.

Eric her neredeyse, bahse varım ki buraya kadar ulaşacağımızı aklına bile getirmemişti.

Bleys nerelerdeydi? Aşağı düşmeden Koz Kartı çekip kullanacak fırsatı bulabilmiş miydi? Sanırım asla bilemeyecektim.

En başından beri her şeyi hafife almıştık. Şimdi sayıca azdık ve geriye tutunabildiğimiz kadar çarpışmak kalıyordu. Neden Bleys'e Koz Kartlarımı fırlatmak gibi aptalca bir hareket yapmıştım ki? Onun destesi olmadığını biliyordum ve, belki Gölge Dünya'da geçen yıllarımın getirdiği şartlanmayla, beni bu tepkiye sevk eden de bunu bilmek olmuştum. Ama işler sarpa sararsa kaçmak için onları kullanabilirdim.

İşler sarpa sardı.

Gece yarısına kadar çarpıştık, o saate kadar yalnızca küçük bir grup kalmıştık.

Amber'in birkaç kilometre içinde, saraydan hâlâ uzaktayken dört bir yanıma sarıldı. Savunma taktiğiyle dövüşüyor, teker teker ölüyorduk. Ezici üstünlük onlardaydı.

Llewella ya da Deirdre bana sığınma hakkı verebilirdi. Neden yapmıştım bunu?

Bir adam daha öldürdüm ve bu soruyu aklımdan çıkardım.

Güneş battı ve karanlık doldurdu göğü. Sayımız birkaç

yüze inmişti ve hâlâ sarayın yakınında değildik.

Sonra Eric'i gördüm ve bağıra çağıra emirler yağdırdığını duydum. Ah, ona bir ulaşabilseydim!

Ama yapamazdım.

Bana şu âna dek hizmette kusur etmemiş askerlerimden geri kalanların hayatını kurtarmak için teslim olabilirdim belki.

Ama ne teslim olunabilecek biri vardı ne de teslim çağrısında bulunan. Eric bağırısam bile duymazdı. Uzakta bir yerlere adamlarını yönlendiriyordu.

Böylece çarpıştık ve yüz adama kadar indik.

Lafı dolandırmayayım.

Benim haricimde herkesi öldürdüler.

Bana ağ ve ucu kör oklar fırlattılar.

En sonunda kafama sopayla vurdular, dizimin ardına vurup beni yere devirdiler ve birdenbire her şey silindi – bana yapışan, ne olursa olsun bir türlü bırakmak bilmeyen bir kâbus dışında.

Kaybetmiştik.

Amber'in ta derinliklerinde, bu kadar ilerleyebildiğime bin pişman, bir zindanda açtım gözümü.

Hâlâ yaşıyor olmam Eric'in benimle ilgili planları olduğuna işaretti. İşkence tezgâhları ve askılar, ateşler ve kerpetenler geldi gözümün önüne. Nemli samanın üzerinde yatıp beni bekleyen aşağılamaları düşündüm.

Ne kadar yatmıştım bilinçsizce? Bilmiyordum.

İntihar etmemin bir yolu var mı diye hücreyi araştırdım. Bu amaca hizmet edebilecek hiçbir şey bulamadım.

Tüm yaralarım güneş gibi yanıyordu, çok bitkindim.

Yattım ve bir kez daha uyudum.

Uyandığımda hâlâ hiç kimse yoktu. Ne rüşvetle ayartılabilecek ne de işkence edecek biri.

Yiyecek de yoktu.

Pelerinime sarınıp oracıkta yattım ve Greenwood'da uyanıp iğne yapılmasını reddettiğimden bu yana başıma gelen her şeyi bir bir düşündüm. Belki de iğneyi yapsalar daha hayırlı olacaktı.

Çaresizliğin ne olduğunu öğrendim.

Eric çok geçmeden Amber'de taç giyecek, kral ilan edilecekti. Belki bu olmuştu bile.

Uyku öylesine tatlı, ben de öylesine yorgundum ki!

Dinlenip yaralarımı unutmak için elime geçen ilk gerçek fırsattı.

Hücre kapkaranlık, pis kokulu ve rutubetliydi.

8

Kaç kez uyanıp tekrar uyuduğumu bilmiyorum. İki seferinde kapının yanına bırakılmış tepside et, ekmek ve su buldum.

İkisinde de tepsiyi silip süpürdüm. Hücrem neredeyse zifiri karanlıktı ve çok soğuktu. Orada bekledim, bekledim.

Sonra beni almaya geldiler.

Kapı savrularak açıldı ve içeri zayıf bir ışık girdi. Adım çağrılırken ışığa bakıp gözlerimi kırıştırdım.

Dışarıdaki koridor silahlı adamlarla dolup taşıyordu, bu yüzden bir şey yapmaya kalkışacak değildim.

Çenemdeki hafifçe uzamış sakalı sıvazladım ve götürdükleri yere gittim.

Uzun bir yürüyüşten sonra döner merdivenin bulunduğu salona geldik ve tırmanmaya başladık. Yürürken hiç soru sormadım, hiç kimse de bana bilgi vermeyi teklif etmedi.

Yukarı çıktığımızda sarayın iç kısmına götürüldüm. Beni sıcacık, temiz bir odaya sokup soyunmamı emrettiler, itaat ettim. Sonra buğusu tüten sıcak su dolu bir küvete girdim, bir hizmetçi gelip beni fırçaladı, tıraş etti, saçımı kısalttı.

Kurduğumda, siyahlı gümüşlü yeni elbiseler verildi.

Onları kuşandım, omuzuma tokası gümüşten bir gül olan kara bir pelerin örtüldü.

“Hazırsın,” dedi nöbetçi çavuş. “Bu yoldan.” Ben onu izledim, nöbetçiler de beni izlediler.

Sarayın arka kısımlarına götürüldüm. Orada bir demirci ellerime kelepçe, ayaklarıma pranga vurdu. Zincirler kıramayacağım kadar kalındı. Ayak diretseydim beni bayılıta kadar döveceklerini, sonucun da aynı olacağını biliyordum. Dövülerek bayıltılmaya hiç meraklı değildim, bu yüzden sesimi çıkarmadım.

Sonra nöbetçilerden birkaçı zincirleri tutup beni sarayın ön kısmına götürdü. Etrafımı saran ihtişamda gözüm yoktu. Tutsaktım. Yakında ya ölecek ya da işkence gergisinde olacaktım. Şu an elimden hiçbir şey gelmezdi. Pencereden attığım kısacık bakış bana akşamın erken saatleri olduğunu gösterdi. Çocukken oynadığımız odalardan geçtim, nostaljiye hiç yer yoktu.

Uzun bir koridordan geçirildim, ardından büyük ziyafet salonuna girdik.

Her yer masayla, masalar da büyük kısmını tanıdığım insanlarla doluydu.

Amber’in tüm kaliteli tuvaletleri ve elbiseleri çevremdeki soyluların üzerinde ışıldıyordu ve daha hiç kimse başlamasına rağmen, masalara yiyecekler getirilmişti. Meşalelerin yanıyor, müzik duyuluyordu.

Tanıdığım yüzler gördüm, mesela Flora’nınkini ve birkaç da yabancı yüz. İşte, asırlardan beridir görmediğim ozan Lord Rein oradaydı – evet, onu ben şövalye ilan etmiştim. Bakışım üzerine düşünce gözlerini benden kaçırdı.

Ortakda koca masanın en uç kısmına götürüldüm ve oturtuldu.

Nöbetçiler gitmeyip arkamda kaldılar. Zincirlerimin uçlarını zemine yeni çakılmış olan halkalara geçirdiler. Masanın başındaki koltuk hâlâ sahibini bekliyordu.

Sağımdaki kadını tanımıyordum ama solumda Julian vardı. Onu görmezlikten gelip gözlerimi hafiften sarışın hanımefendiye diktim.

“İyi akşamlar,” dedim. “Tanıştığımızı sanmıyorum. Adım Corwin.”

Kız destek almak için sağındaki iriyarı, kızıl saçlı, çilli adama baktı. Adam başını diğer yana çevirip bir anda sağındaki kadınla ateşli bir sohbete gömüldü.

“Benimle konuşmanın bir sakıncası yok, gerçekten,” dedim. “Bulaşıcı değildir.”

Hafifçe gülümsemeyi başardı ve konuştu: “Ben Carmel. Nasılsınız, Prens Corwin?”

“Ne kadar da hoş bir isim,” diye yanıtladım, “ben de gayet iyiyim. Senin gibi tatlı bir kızın ne işi var burada?”

Kız önündeki suyu çabucak yudumladı.

“Corwin,” dedi Julian, haddinden fazla yüksek bir sesle. “Sanırım hanımefendi seni çirkin ve mide bulandırıcı buluyor.”

“Bu akşam sana söylediği bu muydu?” desem de Julian’ın yüzü kızarmadı. Bembeyaz kesildi.

“Bu kadarı yeter.”

O anda gerindim ve zincirlerimi kasten şakırdattım. Yaratığı etkinin haricinde, zincirlerin ne kadar hareket payı bıraktığını da görmüştüm. Pek fazla değildi elbette. Eric ihtiyatlı davranmıştı.

“Biraz yakınımaya gel de itirazını kulağıma fısılda, kardeşim,” dedim.

Ama bunu yapmadı.

Son oturan ben olduğum için zamanın yaklaştığını biliyordum. Sonra vakit geldi.

Altı borazandan beş nota duyuldu ve Eric salona girdi.

Herkes ayağa kalktı.

Ben hariç.

Nöbetçilerin zincirleri çekiştirerek beni ayağa kaldırmaları ve öyle tutmaları gerekti.

Eric gülümsedi ve sağımda kalan merdivenden aşağı indi. Ermin kaftanın altından kendi renklerini güçlkle görebiliyordum.

Masanın başına yürüdü ve sandalyesinin önünde durdu. Bir hizmetkâr gelip arkasında yerini aldı, şarapçı yamakları da kadehleri doldurdular.

Tüm kadehler dolduğunda kendininkini kaldırdı.

“Sonsuza dek yaşayan Amber’de,” dedi, “sizler de sonsuza dek yaşayınız.” Herkes kadehini kaldırdı.

Ben hariç.

“Kaldır kadehini!” dedi Julian.

“Al da bir yerine sok!” dedim.

Sokmadı elbette, yalnızca ters ters baktı. Ama hemen öne eğilip kadehimi aldım.

Aramızda birkaç yüz insan vardı ama sesim uzaklara taşındı. Ben, “Masanın ucunda oturan Eric’in şerefine!” derken onun da gözleri üzerimdeydi.

Julian kadehini yere boşaltırken hiç kimse bana dokunmadı. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar, ben elime vurulup kadeh düşürülmeden önce içkinin epey kısmını yutmayı becerdim ama.

Sonra Eric yerine oturdu, soylular onu takip ettiler, benim de iskemleye düşmem için zincirlerim salıverildi.

Servis başladı. Aç olduğum için diğerleri kadar, hatta çoğundan daha iyi yedim.

Kesintisiz müzik vardı ve yemek iki saatten fazla sürdü. Bu süre boyunca kimse bana tek laf etmedi, ben de konuşmadım. Ama mevcudiyetim hissediliyordu ve bizim masamız diğerlerine nazaran sessizdi.

Caine masanın diğer ucundaydı. Eric’in hemen sağında. Julian’ın gözden düşüğüne hükmetmiştim. Random ve De-

irdre ortada yoktu. Tanıdığım birçok soylu oradaydı, bazıları-
nı bir zamanlar dost saymıştım ama hiçbir bakışlarım karşı-
lık vermedi.

O anda Eric'in Amber'de kral olması için küçük bir forma-
litenin icap ettiğini anladım.

Bunun da olması çok sürmedi.

Yemeğin ardından konuşma yapılmadı. Sadece Eric ayağa
kalktı.

Borazanlar gene parıldadı, havaya kulakları tırmalayan bir
ses yayıldı.

Sonra Amber'in taht odasına giden yol boyunca bir resmi-
geçit töreni yapıldı.

Sırada ne olduğunu biliyordum.

Eric tahtın önünde durdu ve herkes eğildi.

Ben hariç yani, gerçi öyle ya da böyle ben de diz çökmeye
mecbur bırakıldım.

Bugün onun taç giyme günüydü.

Sessizlik hâkimdi. Sonra Caine üzerinde tacın, Amber ta-
cının olduğu minderi getirdi. Diz çöktü ve tacı sunar pozis-
yonda donup kaldı.

Sonra zincirli vaziyette ayağa kaldırıldım ve öne doğru
sürüklendim. Neler olacağını biliyordum. Birdenbire kafama
dank etti ve mücadeleye başladım. Ama dayak yedim ve tahta
çıkan basamakların dibinde dizlerimin üstüne çökmeye zor-
landım.

Müzik hafifçe yükseldi –“Greensleeves”ti çalan– ve arka-
lardan bir yerden Julian, “Amber'de yeni bir kralın taçlandı-
rılışına şahit olun,” dedi. Sonra bana fısıldadı: “Tacı al, Eric'e
uzat. Kendi kendini taçlandıracak.”

Caine'in tuttuğu fesrengi minder üzerinde duran Amber
tacına baktım. Gümüşten dövülmüştü ve her biri değerli bir
taşla süslenmiş yedi sivri ucu vardı. Zümrüt kakmalıydı ve
şakağa denk gelen kısımlarında birer yakut bulunuyordu.

Babamı bu tacın altında gördüğüm zamanları düşünerek kıpırdamadım.

Sadece, "Hayır." dedim ve sol yanağıma bir darbe indigini hissettim.

"Onu alıp Eric'e uzat," diye tekrarladı.

Ona vurmaya çalıştım ama zincirlerim sımsıkı çekilmişti.

Bana tekrar vurdular.

Tacın uzun ve sivri uçlarına baktım.

"Pekâlâ." dedim sonunda ve taca uzandım.

Onu bir an için iki elimle tuttum, sonra kendi başıma yerleştirdim ve, "Kendimi, Corwin'i Amber kralı ilan ediyorum!" diye duyurdum.

Taç hemen başımdan alındı ve mindere kondu. Sırtıma birkaç darbe indi. Salondan bir uğultu geldi.

"Şimdi onu al ve tekrar dene," dedi Julian. "Alıp Eric'e ver."

Bir darbe daha geldi.

Gömleğimdeki ıslaklığı hissederek, "Tamam," dedim.

Bu sefer Eric'in bir gözünü çıkarmasını umarak fırlattım tacı.

Sağ eliyle yakaladı ve dövülüşümü gülümseyerek izledi.

"Teşekkürler," dedi. "Şimdi burada hazır bulunanlar ve Gölgeler'de dinleyenler, hepiniz duyun beni. Bugün tacı ve tahtı devralıyorum. Amber'in kraliyet asası elimde. Tahtı dürüşçe kazandım ve kan hakkımla elimde tutuyorum."

"Yalancı!" diye bağırdım ve bir el kapandı ağzıma.

"Kendimi, Birinci Eric'i, Amber Kralı ilan ediyorum."

"Kralımız çok yaşa!" diye bağırdı soylular üç kez.

Sonra Eric bana doğru eğilip fısıldadı: "Gözlerinin görüp görebileceği en güzel manzaraya tanık oldun... Nöbetçiler! Corwin'i demirciye götürün. Gözleri dağlanıp oyulsun. Bugünün manzarası gördüğü son şey olsun! Sonra onu Amber'in

altındaki en derin zindanın karanlığına atın, orada adı unutulsun!”

Tükürdüm ve dövüldüm.

Yolun her adımında dövüştüysem de salondan dışarı çıkarıldım. Ben giderken hiç kimse dönüp bakmadı ve hatırladığım son şey, tahtına oturmuş Amber soylularını kutsayan ve gülümseyen Eric idi.

Bana yapılmasını söylediği şey yapıldı. Şansım varmış ki bitmeden önce bayılmışım.

Mutlak bir karanlığın içinde ve başımda korkunç acılarla uyandığımda aradan ne kadar zaman geçtiğine ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Laneti belki o zaman okumuştum, belki de akkor kesilmiş miller suratıma yaklaştığında. Hatırlamıyorum. Ama biliyordum ki Eric o tahtta huzur nedir bilmeyecekti çünkü bir Amber prensinin olanca gazabıyla okuduğu lanet daima etkilidir.

Hücremin mutlak karanlığında saman döşeği pençeledim; gözlerimden tek damla yaş akmadı. En korkuncu da buydu. Bir süre sonra –ne kadar uzun olduğunu sadece ben ve siz tanrılar bilirsiniz– uyku tekrar bastırdı.

Uyandığımda acı hâlâ oradaydı. Ayağa kalktım. Hücremin boyutlarını ölçtüm. Eni dört, boyu beş adımdı. Yerde bir tuvalet deliği, köşede de içi saman dolu bir döşek vardı. Kapının alt kısmında küçük bir bölme, altında da içinde bir lokma bayat ekmek ve su bulunan bir tepsi duruyordu. Yedim ve içtim, ne var ki güç kazanmamıştım.

Başım çok ağrıyordu ve içimde huzurdan eser yoktu.

Olabildiğince çok uyudum ve kimse beni görmeye gelmedi. Uyandım, odada volta attım, yemek var mı diye el yordamıyla yokladım, bulduğum zaman da yedim. Olabildiğince çok uyudum.

Yedi uyku sonra göz çukurlarımdaki acı kaybolmuştu. Amber'de kral olan ağabeyimden nefret ediyordum. Beni öldürmüş olsa daha iyiydi.

Halkın tepkisini merak ediyor ancak tahmin edemiyordum.

Karanlık Amber'e kadar uzandığında Eric'in pişman olacağını biliyordum. Bundan emindim ve bu içimi rahatlatıyordu.

Karanlıkta geçen günlerim böyle başladı. Günlerin geçişini ölçmem için bir yol yoktu. Gözlerim olsa bile bu yerde geceyi gündüzden ayıramazdım.

Zaman beni göz ardı edip bildiğince aktı. Bu konuyu düşününce ter bastığı ve titrediğim oluyordu. Aylardır mı buradayım? Sadece saatlerdir mi? Haftalardır mı? Yoksa yıllar mı geçmişti?

Zamana ilişkin her şeyi unutmuştum. Uyudum, volta attım, (ayaklarımı tam olarak nereye koyacağımı ve ne zaman döneceğimi biliyordum) yaptıklarımı ve yapmadıklarımı düşündüm. Bazen bağdaş kurup oturuyor, ağır ağır ve derinden nefes alıyor, zihnimi boşaltıp elimden geldiğince öyle tutmaya çalışıyordum. Bunun – hiçbir şey düşünmemenin faydası oluyordu.

Eric akıllılık etmişti. Güç içimde yaşasa da artık işe yaramazdı. Kör bir adam Gölgeler'de dolaşamazdı.

Sakalım göğsüme sarkmış ve saçım uzamıştı. İlk başlarda sürekli açtım ama bir süre sonra iştahım da kapandı. Bazen çok hızlı doğrulduğumda başım dönüyordu.

Kimi zaman, kâbuslarımda görebiliyordum ama uyandığım vakit daha da çok yaralıyordu bu beni.

Daha sonraları bu duruma yol açan olaylardan kendimi nispeten uzak hissettim. Sanki her şey başka birinin başına gelmişti ve bu da doğruduydu.

Çok kilo vermiştim. Kendimi gözümün önüne getirebiliyordum; beti benzi atmış, bir deri bir kemik. Bir iki sefer

acından gelse de ağlayamıyordum bile. Gözyaşı bezlerimde volunda olmayan bir şeyler vardı. Bir insanın bu hâle getirilmesi korkunçtu.

Sonra bir gün kapıdan hafif bir kurcalanma sesi geldi. Kulak asmadım.

Ses tekrarlandı. yine tepki göstermedim.

Sonra adımın. soru sorulurcasına fısıldandığını işaret ettim.

Hücrenin diğer ucuna yürüdüm.

“Evet?” diye karşılık verdim.

“Benim. Rein.” dedi. “Nasılsın?”

Bu söze kahkahayla karşılık verdim.

“Çok iyi! Ah. çok iyi!” dedim. “Her gece biftek, şampanya ve dansçı kızlar. Ulu Tanrım! Sen de bir ara katılmalısın!”

“Yapabileceğim bir şey olmadığı için üzgünüm.” derken sesindeki ıstırabı hissedebiliyordum.

“Biliyorum.” dedim.

“Elimden gelse yapardım.” dedi bana.

“Bunu da biliyorum.”

“Sana bir şeyler getirdim. Al.”

Hücre kapısının altındaki küçük kapak birkaç kez içeriye doğru açılırken hafifçe gıcırdadı.

“Nedir o?” diye sordum.

“Birkaç temiz giysi,” dedi, “üç somun taze ekmek, bir teker peynir, biraz biftek, iki şişe şarap, bir karton sigara, bir sürü de kibrit.”

Boğazım düğümlendi.

“Sag ol, Rein. Çok iyisin. Bunu nasıl tertitledin?”

“Bu vardiyada nöbet tutan gardiyanı tanıyorum. Ağzını açmayacaktır. Bana çok borcu var.”

“Öterek borcunu iptale kalkışabilir,” dedim. “O yüzden bunu bir daha yapma – takdir etmedim diyemem gerçi. Söylemeye hiç gerek yok, kanıtları ortadan kaldıracam.”

“Keşke başka türlü olsaydı, Corwin.”

“İkimiz için de. Sana aksi emredildiği hâlde beni düşündüğün için teşekkürler.”

“İşin o kısmı kolaydı,” dedi.

“Ne kadar zamandır buradayım?”

“Dört ay ve on gündür,” dedi.

“Amber’de yenilik var mı?”

“Eric hüküm sürüyor. Hepsi bu.”

“Julian nerede?”

“Nöbetçileriyle birlikte Arden Ormanı’na geri döndü.”

“Neden?”

“Son zamanlarda Gölge’den tuhaf şeyler geliyor.”

“Anlıyorum. Ya Caine?”

“O hâlâ Amber’de, gününü gün ediyor. Çoğunlukla kızlarla düşüp kalkıyor, kafayı çekiyor.”

“Peki ya Gérard?”

“O tüm filonun amirali.”

Biraz ferahlayarak iç geçirdim. Deniz muhaberesi sırasında geri çekilmesinin Eric’in gözünde onu düşüreceğinden korkmuştum.

“Random’dan ses var mı?”

“Üst katta tutuluyor.”

“Ne? O da mı tutsak?”

“Evet. Rebma’daki Desen’i yürüdü ve elinde bir arbaletle buraya geldi. Tutsak alınmadan evvel Eric’i yaraladı.”

“Gerçekten mi? Neden idam edilmedi?”

“Söylentilere bakılırsa Rebmalı bir asilzadeyle evlenmiş.

“Eric bu noktada Rebma’yla ters düşmek istemedi. Moire’in büyük bir krallığı var ve Eric’in ondan kraliçesi olmasını isteyeceği bile söyleniyor. Hepsi dedikodudan ibaret tabii ki. Ama ilgi çekici.”

“Evet,” dedim.

"Moire senden hoşlanıyordu, değil mi?"

"Biraz. Bunu nereden duydun?"

"Random mahkûm edilirken oradaydım. Kısa bir süre cesetle konuşabildim. Karısı olduğunu iddia eden Leydi Vialle brüresinde Random'a katilma talebinde bulundu. Eric hâlâ ne yanıtlı vereceğini bilemiyor."

Hıç tanışmadığım kör kızı düşündüm ve olanlara hayret ettim.

"Tüm bunlar ne zaman oldu?" diye sordum.

"Hımm. Otuz dört gün önce," diye yanıtladı. "Random, o zaman ortaya çıkıvermişti. Vialle ise bir hafta sonra talepte bulundu."

"Random'ı gerçekten seviyorsa tuhaf bir kadın olmalı."

"Benim hislerim de o yönde," diye yanıtladı. "Daha alışılabilirmedik bir çift düşünemiyorum."

"Eğer Random'ı tekrar görürsen ona saygılarımı ve üzünmelerimi ilet."

"Olur."

"Kız kardeşlerim ne durumda?"

"Deirdre ve Llewella, Rehma'da kalıyorlar. Leydi Florimel, Eric'in lütuflarından yararlanıyor ve saray erkânı arasınca nüfuzlu bir yeri var. Fiona'nın şimdiki yerini bilmiyorum."

"Eley's hakkında kulağına bir şey çalındı mı? Öldüğünden eminim."

"Ölmüş olmalı," dedi Rein. "Gerçi cesedi bulunamadı."

"Ya Benedict?"

"Her zamanki gibi kayıp."

"Brand?"

"Tek kelime yok."

"Sanırım bu, mevcut hâliyle tüm soyağacımızı kapsıyor. Hıç yeni balad yazdın mı?"

"Hayır," dedi. "Hâlâ 'Amber Kuşatması' üzerinde çalışıyorum. Tutulursa bir yeraltı klasığı olacak."

Kapının altındaki ufak kapaktan elimi dışarı uzattım.

"Elini sıkmak isterim," dedim ve elinin benimkine dokunduğunu hissettim.

"Benim için bunları yapman güzeldi. Ama tekrarlama. Eric'in gazabını göze almak aptallık olur."

Elimi sıkı, bir şeyler mırıldandı ve gitti.

Onun ilkyardım paketini buldum, en çabuk bozulan yiyecek olduğu için karnımı etle tıkabasa doyurdum. Yanında bir sürü de ekmek yedim ve bir yemeğin ne kadar iyi olabileceğini unuttuğumun farkına vardım. Sonra üstüme rehavet çöktü, uyudum. Çok uyuduğumu sanmıyorum. Uyandığımda şarap şişelerinden birini açtım.

Bu zayıf hâlimle kafayı bulmam çok sürmedi. Sigara yakıp sırtımı döşegime verdim ve düşünmeye başladım.

Rein'in çocukluğunu anımsıyordum. O zamanlar çoktan serpilmiştim, o da saray soytarılığına adaydı. İpince, hazır cevap bir çocuktü. İnsanlar onunla durmadan dalga geçerlerdi

Ben de dahil. Ama ben şarkı yazar, balad bestelerdim. O da nereden bulduysa bir ud bulmuş, çalmayı kendi kendine öğrenmişti. Çok geçmeden seslerimizi beraberce yükseltip şarkı söyler olmuştuk. Kısa süre sonra ondan hoşlanmaya başladım ve dövüş sanatları üzerine çalışmaya başladık. Bu konuda yeteneksizdi ama ona daha önceki davranışlarımdan dolayı biraz üzgündüm. Öyle şevkle çalışıyordu ki adına uydurma övgüler düzdüm ve onu hiç de fena olmayan bir savaşçı yaptım. Hiç pişman olmadım bundan, sanırım o da olmadı. Çok geçmeden Amber sarayına ozan olmuştu. O sıralar onu çırağım bellemiştim, Gölge'den gelen Wirmonken adlı karanlık yaratıklara karşı savaş ilan edildiğinde yaverliğe terfi ettirdim ve savaşa beraberce at sürdük. Savaş meydanında, Jones Çağlayanı'nda, onu şövalye ilan ettim; bunu hak etmişti.

Daha sonra söz ve müzikte beni aştı. Rengi kızıl, sözleri

altındı. Onu Amber'deki iki üç dostumdan biri bilir, severdim. Gerçi bana güzel bir yemek getirmeyi göze alacağı hiç aklıma gelmemişti. Kimsenin bunu yapmasını beklememiştim. Onun şerefine biraz daha içip bir sigara tüttürdüm. İyi bir adamdı. Ne kadar yaşayacağını merak ediyordum.

Tüm izmaritleri ve en sonunda boş şişeyi çukura attım. Ani bir teftiş olursa burada "keyif çattığımı" gösteren bir şeyler istemiyordum. Bana getirmiş olduğu tüm güzel yiyecekleri yedim ve hapse düştüğümünden beri ilk kez karnımın tümüyle doyduğunu hissettim. Son şişeyi muazzam bir sarhoşluk ve unutkanlık nöbeti için sakladım.

Biraz vakit de geçtikten sonra karşılıklı şikâyet faslına geri döndüm.

En başta Eric'in bütün güçlerimizin sınırını bilmemesini umuyordum. Amber'in kralıydı, tamam ama her şeyi bilmiyordu. Şimdilik. Babam gibi bilgili değildi. Bunun benim çıkarıma olması için hâlâ milyonda bir şans vardı. Hepsi bu kadardı ama hiç değilse orada, çaresizliğin avucunda azıcık akıl sağlığı kazanmamı sağladı.

Ama belki de bir süreliğine delirmişimdir. Bilmiyorum.

Şimdi burada, Kaos'un eşiğinde dururken bana hâlâ büyük boşluklar gibi gelen günler var. O sürede neler olduğunu Tanrı bilir; öğrenmek için kılımı bile kıpırdatmayacağım.

Gerçi, saygıdeğer doktorlar, aranızdan hiçbiri ailemle başa çıkamazdı zaten.

Uyuşturucu karanlığın içinde yattım, volta attım. Seslere karşı epey hassasiyet kazanmıştım. Samanların üzerinde yürüyen farelerin ayak seslerini, diğer mahkûmların uzaktan gelen inlemelerini ya da yemek tepsisi taşıyan gardiyanın adımlarını dinliyordum. Böyle şeylerle yön ve mesafeleri kestirebilmeye başlamıştım.

Sanırım kokulara karşı da hassaslaşmıştım ama onları pek

önemsememeye gayret ediyordum. Akla gelebilecek iç bulandırıcı kokuların yanı sıra, uzun bir süre, çürüyen ete ait olduğuna yemin edebileceğim bir koku daha vardı. Merak ediyordum, ölecek olsam birinin farkına varması ne kadar sürerdi? Gardiyanın mevcudiyetimin devamlılığını sorgulaması için kaç somun ekmegin, kaç kâse bulamacın el sürülmeden kalması gerekirdi?

Bu sorunun yanıtı çok önemli olabilirdi.

Ölüm kokusu uzun süre gitmek bilmedi. Tekrar zaman birimleriyle düşünmeye çalıştım; koku bir hafta kadar kalmış görünüyordu.

Dikkatle bölüştürsem, dürtüye ve baştan çıkarmaya karşı koymaya çalışsam da kendimi nihayet son sigara paketiyle baş başa buldum.

Ambalajı açıp bir tane yaktım. Bir karton Salem'im vardı ve on bir paket içmiştim. Bu iki yüz yirmi sigara ederdi. Bir seferinde ölçmüş, tek bir sigarayı yedi dakikada içtiğimi hesaplamıştım. Bu sigara tüttürmekle geçen bin beş yüz kırk dakika ya da yirmi beş sat kırk dakika ederdi. Sigaralar arasında en az yarım saat, hatta bir buçuk saat geçirdiğimden emindim. Bir buçuk saat diyelim. Şimdi, günde altı ila sekiz saat uyuduğumu düşünelim. Bu uyanık geçen on altı ila on sekiz saat eder.

Günde on ya da on iki sigara içtiğimi hesapladım. Demek ki Rein'in ziyaretinden bu yana belki üç hafta geçmişti. Bana taç giyme töreninin üzerinden dört ay on gün geçtiğini söylemişti, yani beş aydır içerideydim.

Son paketimle özenle ilgilendim, her bir sigarayı bir aşk ilişkisi gibi tadına vararak içtim. Hepsi bittiğindeyse kendimi keyifsiz hissettim.

Sonra epey bir vakit daha geçmiş olmalıydı.

Eric'i düşünüp duruyordum. Hükümdarlığı nasıl gidiyor-

du? Hangi sorunlarla karşılaşılıyordu? Şimdi ne yapıyordu? Neden buralara uğrayıp bana işkence etmemiştı? Amber'de gerçekten unutabilir miydim, kralın buyruğıyla bile olsa? Bunun asla olmayacağına hükmettim.

Peki ya erkek kardeşlerim? Neden hiçbirı benimle temas kurmamıştı? Desteden Koz Kartımı çekip Eric'in emrine karşı kullanabilmek çok kolay olmalıydı. Ama hiç kimse bunu yapmadı.

Uzun bir süre Moire'ı, seviştığım son kadını düşündüm. Ne yapıyordu? Hiç aklına geliyor muydum? Belki de hayır. Kimbilir, belki de şimdiye dek Eric'in sevgilisi ya da kraliçesi olmuştu. Ona hiç benden bahsetmiş miydi? Yine, belki de hayır.

Ya kız kardeşlerim? Unut gitsin, hepsi de sürtüktü.

Daha önce de bir kez kör olmuşum, Gölge Dünya'da, on sekizinci yüzyılda bir top patlaması sonucu. Ama yeniden görmeye başlamam sadece bir ay sürmüştü. Oysa emri verdiğiinde Eric'in aklında kalıcı bir şey vardı. O akkor kesilmiş –gözlerimin önünde asılı duran ve sonra temas eden– demirleri anımsadıkça vücudumdan ter boşanıyordu, titremeye başlıyordum, bazen de uykudan haykırarak uyanıyordum.

Hafifçe inleyip volta atmaya devam ettim.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu kesinlikle. İşin en kötü kısmı da buydu. Bir embriyo kadar çaresizdim. Tekrar görebilmek ve nefret edebilmek için ruhumu bile verirdim. Hatta elimde bir kılıç, ağabeyimle bir saat düello yapabilmek için.

Döşëğime sırtüstü yatıp uyudum. Uyandığımda yemek gelmişti; tekrar yedim ve hücreyi adımladım. El ve ayak tırnaklarım upuzun olmuştu. Sakalım çok uzamıştı, saçlarım da ikide bir gözümün önüne düşüyordu. Kendimi kirli hissediyor, durmadan da kaşınıyordum. Acaba pirelendim mi diye merak ettim.

Amber'in bir prensinin bu hâle gelmesi benliğimin merkezinde, orası her neredeyse işte, korkunç bir duygu uyandırıyordu. Bizleri Koz Kartlarındaki resimlerimiz gibi yenilmez, temiz, sakın ve elmas kadar sert düşünmek üzere yetiŐtirilmiŐtim. Hiç şüphesiz böyle değildik.

En azından, bizim de imk nlarımız başka insanlarınkilerle aynıydı.

Zihnimden oyunlar oynadım, kendi kendime hikâyeler anlattım, tekrar gözden geçirdim hoş anıları – bir sürü vardı bunlardan. Doğa unsurlarını hatırladım: rüzgâr, yağmur, kar, yazın sıcaklığı, baharın serin meltemleri. Gölge Dünya'da küçük bir u ağım vardı ve u tuğumda bu histen zevk alırdım. Renkler ve uzakların pırılıtlı panoramalarını, şehirlerin minyat rleŐmesini, masmavi uzanan geniş göğü, bulut sürülerini (Şimdi neredeydiler?) ve okyanusun kanatlarımla altındaki berrak enginliği düşündüm. Sevdieğim kadınları, partileri, muharebeleri hatırladım. Hepsi tükendiğinde ve artık karşı koymadığımda, Amberi düşündüm.

Bir seferinde yine böyle yaparken, gözyaşı bezlerim tekrar çalışmaya başladı. AĞladım.

Karanlıkla ve uykuyla dolu, bitip tükenmek bilmeyen bir sürenin ardından hücremin kapısında duraklayan ayakların ve kilitte dönen anahtarın sesini işittim.

Rein'in ziyaretinden o kadar sonraydı ki sigaranın ve őarabın tadını unutmıŐtum. Aradan geçen zamanı hesaplayamıyordum ama çok olmuştu.

Koridorda iki adam vardı. KonuŐmalarını duymadan önce bile bunu ayak seslerinden anlayabilmiŐtim.

Seslerden birini tanıyordum.

Kapı açıldı ve Julian adımları söyledi.

Hemen yanıt vermedim, o da tekrarladı.

“Corwin? Buraya gel!”

Bu konuda seçme şansım bulunmadığı için doğruldum ve ilerledim. Ona yaklaştığımı anlayınca durdum.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Gel benimle,” deyip koluma girdi.

Koridor boyunca yürürken hiçbir şey söylemedi. Ben de canım çıksa bir şey sormayacaktım.

Yankıları dinleyerek büyük salona geldiğimizi anlayabildim. Biraz sonra beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Yukarıya, sarayın iç kısmına ilerledik.

Bir odaya götürülüp iskemleye oturtuldum. Bir berber saçımı ve sakalımı kesmeye girişti. Sakalımın düzeltilmesini mi, yoksa kesilmesini mi arzu ettiğimi sorduğunda onun sesini tanımadım.

“Kes hepsini,” dedim, bir manikürcü tırnaklarımla ilgilenmeye başladı, yirmisiyle birden.

Sonra beni yıkadılar ve birisi temiz giysiler giymeme yardımcı oldu. Elbiseler üzerime bol geliyordu. Bitlerimi de temizlediler ama orasını ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Sonra müzikle, güzel yemek kokularıyla, konuşma sesleriyle ve kahkahalarla dolu kapkara bir yere daha götürüldüm. Buranın ziyafet salonu olduğunu anladım.

Julian bana rehberlik edip beni yerime oturturken sesler birazcık alçaldı.

Borazanlar ötünceye kadar orada oturdum, beni zorla ayağa kaldırdılar.

Herkesin kadeh kaldırdığını işittim:

“Birinci Eric’e, Amber Kralı’na! Kralımız çok yaşa!”

Buna kadeh kaldırmadım ama hiç kimse fark etmemiş gibiydi. Konuşmayı yapan, Caine’in masanın başına doğru bir yerden gelen sesiydi.

Yiyebildiğim kadar çok yedim çünkü taç giyme gününde bu yana bana sunulan en güzel yemektir. Kulak misafiri oldu-

ğum konuşmalardan, bugünün Eric'in tahta çıkışının birine yıldönümü olduğunu anladım ki bu, tam bir yılı zindanlarda geçirdiğim anlamına geliyordu.

Kimse benimle konuşmadı, ben de bir girişimde bulunmadım. Sadece bir hayalet olarak mevcuttum. Orada bulunmamın sebebi hiç şüphesiz aşağılanmak ve diğer erkek kardeşlerime hükümdarımıza karşı çıkmanın bedelini hatırlatmaktı

Herkese beni unutmaları emredilmişti.

Yemek gecenin geç vakitlerine kadar sürdü. Birisi kadehimin devamlı şarapla doldurdu ki bu iyiydi, orada oturup dans müziklerini dinledim.

O sırada masalar toplanmıştı. Köşede bir yere oturtuldum.

Körkütük sarhoş olmuştum ve sabahleyin, geriye yalnızca temizlik işi kaldığında hücreme yarı çekilerek, yarı sırtlanarak götürüldüm. Tek pişmanlığım yerleri ya da birilerinin cıfcaflı elbisesini kirletecek kadar midemin bulanmamış olmasıydı.

Karanlığın ilk yılı böylece sona erdi.

Aynı şeyleri tekrarlayıp canınızı sıkmayacağım. İkinci senem ilkinden pek farklı değildi, finali de aynıydı. Üçüncü de öyle. Rein o sene, sepet dolusu yiyecek ve ağız dolusu dedikoduyla iki kez geldi. İkisinde de onu tekrar gelmekten men ettim. Üçüncü sene, her iki ayda bir, toplam altı kez geldi ve her seferinde getirdiklerini yedim, söyleyeceklerini dinledim ve gelmesini yine yasakladım.

Amber'de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Gölge'den çeşit çeşit tuhaf şeyler çıkıyor ve herkese şiddet uyguluyordu. Elbette yok ediliyorlardı. Eric hâlâ bunun nasıl mümkün olduğunu araştırmakla meşguldü. Lanetimden bahsetmedim tabii ki; gerçi sonraları, gerçekleşmesinden ötürü sevinç duydum.

Random'ın tutsaklığı da sürüyordu benimki gibi. Karısı ona katılmıştı. Erkek ve kız kardeşlerimin pozisyonlarında değişiklik yoktu. Eric'in tahta çıkışının üçüncü yıldönümünde bana güç veren buydu ve o şey beni neredeyse tekrar yaşama döndürmüştü.

Işık—

Işık! Bir gün aniden oradaydı ve kendimi öyle iyi hisset-

memi sağladı ki Rein'in getirdiklerinden sakladığım son şarap şişesiyle sigara paketini açtım.

Onları içip öyle ya da böyle Eric'i mağlup etme duygusunun keyfini çıkardım. Eğer gerçeği öğrenirse bunun ölümcül olacağını hissediyordum. Ama bilmediğini biliyordum.

Böylece neşelendim, meydana gelen şeyin ışığında içki içtim, sigaramı tüttürdüm, âlem yaptım.

Evet, ışığında.

Sağımda bir yerlerde, küçücük bir parça ışık keşfetmiştim
Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Tamam, şöyle yapalım: Bir hastane yatağında kendime gelmiş ve gereğinden hızlı iyileştiğimi öğrenmiştim. Çaktınız mı?

Yaralarım başka insanlarınkilere kıyasla daha çabuk iyileşiyordu. Amber'in tüm lord ve leydileri bir dereceye kadar bu yeteneğe sahiptiler.

Kara veba salgınını atlatmış, Moskova'ya yapılan seferden sağ çıkmıştım.

Vücudum kendini şimdiye dek tanıdığım herkesinkinden daha hızlı yeniliyordu. Napolyon bir kez değinmişti buna. General MacArthur da.

Sinir dokusu söz konusu olduğunda biraz daha vakit alıyordu, hepsi bu.

Görme yeteneğim geri geliyordu işte – sağımdaki küçük, sevimli aydınlık parçasının anlamı buydu.

Bir süre sonra bunun, hücremin kapısındaki parmaklıkları küçük bölme olduğunu öğrendim.

Parmaklarım bana, gözlerimin yeniden geliştiğini söylüyordu. Üç yıldan fazla sürmüştü ama başarmıştım. Daha önce sözünü ettiğim, aile bireylerinin kişiden kişiye değişen güçleri yüzünden Eric'in bile hakkıyla tahmin edemeyeceği milyarda birlik ihtimal buydu işte. Bu konuda onu yenilgiye

uğratmıştım. Yeni göz küreleri geliştirebileceğimi öğrenmiş-
tim. Yeterli zaman olduğu takdirde sinir dokularını yenileyey-
bileceğimi hep biliyordum. Fransa-Prusya savaşlarında aldı-
ğım bir omurga yarasından kötürüm kalmıştım. Ama sonra
iki senede düzelmiştim. O zaman yaptığımı yanmış göz kü-
relerim için de yapabileceğime dair içimde hep –kabul edi-
yorum, çılgınca– bir ümit beslemiştim. Haklı da çıkmıştım.
Yerli yerinde olduklarını hissediyordum ve görme yeteneğim
geri geliyordu, yavaşça. Eric’in tahta çıkışının bir dahaki yıl
dönümüne ne kadar vardı? Volta atmayı bıraktım, kalbim
hızla çarpmaya başladı Birisi gözlerime kavuştuğumu görür
görmez onları yeniden yitirecektim.

Bu yüzden dördüncü sene dolmadan kaçmalıydım.

Nasıl peki?

Şimdiye dek kaçmayı pek düşünmemiştim çünkü hücrem-
den dışarı çıkmanın bir yolunu bulsam bile, gözlerim ya da
yardım olmadan asla Amber’in, hatta sarayın dışına çıkamaz-
dım ki ikisinden de mahrumdum.

Oysa şimdi...

Hücremin kapısı büyük, ağır, pirinç şeritlerle perçinlen-
miş bir kapıydı ve üzerinde –artık kimin umurundaysa– hâlâ
yaşayıp yaşamadığıma bakmak maksadıyla kullanılan sadece
bir buçuk metre yükseklikte bir küçük ızgara vardı. Yerinden
sökmeyle başarsam bile kilide dokunacak kadar uzanamaya-
cağımı söyleyebilirdim. Kapının altında yiyeceklerin itilebile-
ceği büyüklükte bir kapak vardı, hepsi buydu. Menteşelerin
kapının içinde mi, dışında mı, yoksa pervazın ortasında mı
olduğuna emin değildim. Her halükârda onlara ulaşamazdım.
Başka pencere veya kapı yoktu. Izgaradan gelen zayıf ve gü-
ven verici ışık olmasa, bunun körlükten hâlâ bir farkı yok-
tu. Görüşümün henüz tamamen düzelmediğini biliyordum.
Bunun için daha çok vardı. Zaten iyi görebilsem bile içerisi

zifiri karanlıktı. Bunu biliyordum çünkü Amber'in altındaki zindanları tanıyordum.

Bir sigara yaktım, azıcık daha gezindim ve dünyalıklarımı tartıp aralarında faydalı olabilecek bir şeyler aradım. Elbise-lerim, döşegim ve istemediğim kadar çok nemli saman vardı.

Kibritim de vardı ama samanı tutuşturma fikrini hemen bir köşeye attım. Bunu yaparsam birilerinin gelip kapıyı açacağından şüpheliydim. Büyük olasılıkla gardiyan gelir, kahkahalar atardı, o da gelirse tabii. Geçen ziyafette bir kaşık yürütmüştüm. Aslında gözüm bıçaktaydı ama aşırıma-ya çalışırken Julian beni yakalamış, onu hemen elimden almıştı. Bunun ikinci girişimim olduğundan haberi yoktu oysa. Kaşığı çoktan çizmemin içine sokmuştum bile.

Ne işime yarayacaktı ki?

En akla gelmedik şeylerle, kemer tokaları (ki bende yoktu) ve benzeriyle, tünel kazan insanların öykülerini işitmiş-tim. Ama *Monte Kristo Kontu*'nu oynamaya hiç vaktim yoktu. Birkaç ay zarfında dışarı çıkmalıydım, yoksa gözlerim hiçbir işe yaramayacaktı.

Kapının büyük kısmı ahşaptı. Meşe. Üzerine dört madeni şerit çakılıydı. Biri yukarıdan, biri aşağıdan –tam küçük bölmenin üstünden– diğer ikisi de bir ayak genişliğindeki ızgara-nın iki yanından boylamasına geçiyordu. Kapının dışarı doğ-ru açıldığını biliyordum, kilidi de soldaydı. Hafızam kapının yaklaşık beş santim kalınlığında olduğunu söylüyordu ve ki-lidin konumunu aşağı yukarı hatırlıyordum. Kapıya yaslanıp o noktadaki gerilimi hissederek emin oldum. Kapının dışında bir de sürgü vardı ama bunun için daha sonra tasalanabilirim.

Kaşığın sapını, kapının kenarıyla eşik arasından sokup ki-lidi yukarı kaldırmam mümkün olabilirdi.

Şiltemin üzerine diz çöktüm ve kaşıkla kilidin arkasına dikdörtgen bir şekil çizdim. Elim acıyınca-ya kadar çalıştım, belki birkaç saat. Sonra tırnağımı tahtanın yüzeyinde gez-

dirdim. Fazla iz kalmamıştı ama en azından bir başlangıçtı. Kaşığı sol elime aktardım, o da sızlamaya başlayana kadar devam ettim.

Rein'in ortaya çıkmasını umuyordum. Eğer gerçekten ısrar edersem hançerini bana vermesini sağlayabilirdim. Ama gözükmedi, ben de oymaya devam ettim.

Belki de bir buçuk santim derinliğe ininceye kadar her gün çalıştım. Ne zaman bir gardiyanın ayak sesini duyacak olsam döşegi karşı duvara çekip sırtım kapıya dönük vaziyette üzerine uzanıyordum. Gardiyan geçince tekrar işe koyuluyordum.

Sonra, istemesem de ara vermeye mecbur oldum. Elbise-lerimden yırttığım paçavralara sarmama rağmen ellerim su toplamış, kabarcıklar patlamış, bir süre sonra altındaki açık yaralar kanamaya başlamıştı. O yüzden iyileşmelerine müsaade etmek için bir ara verdim. Bu vakti de çıktıktan sonra ne yapacağımı düşünerek geçirmeyi kararlaştırdım.

Kapıyı yeterince oyduktan sonra sürgüyü kaldıracaktım.

Düşen sürgünün sesi belki bir gardiyanı uyandıracaktı. Ama o gelene kadar dışarı çıkmış olacaktım. Birkaç sağlam tekme üzerinde çalıştığım parçayı kıracaktı ve kilit canı isterse olduğu yerde kalmakta özgürdü. Kapı ardına dek açılacaktı ve gardiyanla yüz yüze gelecektim. O silahlı olacaktı, bense silahsız.

Onu öldürmem gerekecekti.

Göremediğimi sandığı için kendine aşırı güvenebilirdi. Diğer yandan, Amber'e nasıl girdiğimi anımsıyorsa biraz korkabilirdi de. Şöyle ya da böyle, ölecekti ve o zaman ben silahlı olacaktım. Sol elimle sağ pazımı kavradım ve parmaklarım birbirine değdi. Tanrılar! Bir deri bir kemik kalmıştım! Her şeye rağmen damarlarımda Amber kanı taşıyordum ve o hâlimle bile sıradan bir adamın hakkından gelebileceğimi hissediyordum. Belki de kendimi kandırıyordum ama bir deneyecektim.

Ardından, eğer başarırım ve elimde bir kılıç varsa, Desen'e ulaşmamı hiçbir şey engelleyemezdi. Desen'i yürüyecek merkeze ulaştığımda kendimi canımın dilediği Gölge diyara nakledebilecektim. Orada sağlığıma kavuşacak ve bu sefer işleri ağırdan alacaktım. Bir asır sürse bile, tekrar Amber'e yürümeden önce her şeyi kitabına harfiyen uygun yapacaktım.

Zaten olarak hükümdar bendim. Eric de aynısını yapmadan önce, tacı herkesin huzurunda kendime giydirmemiş miydim? Hakkım olan tahtı güzelce talep edecektim!

Keşke Amber'in içinden Gölge'ye yürümek imkânsız olmasaydı! O zaman Desen'le vakit harcamak zorunda kalmazdım.

Ama Amber her şeyin merkezidir ve buradan o kadar kolayca ayrılamazsınız.

Neredeyse bir ay sonra ellerim iyileşmiş ve bu kazı faaliyeti yüzünden koca koca nasırlarım olmuştu. Bir gardiyanın ayak seslerini duydum, kendimi hücremin uzak kenarına attım.

Hafif bir gıcırtı doldu ve kapının altından yemeğim itildi. Sonra bu sefer uzaklaştıkça kaybolan ayak sesleri duyuldu.

Kapıya döndüm. Tepside ne olduğunu bakmadan biliyordum: bir avuç bayat ekmek, bir çömlek su, şansım varsa bir lokma da peynir. Döşegi yerine yerleştirdim ve üstüne çömelip kazıdığım yeri yokladım. Hemen hemen yarılardım.

Sonra kıkırdamayı duydum.

Ses arkamdan gelmişti.

Başka birinin varlığını bilmek için gözlere gerek duymadan döndüm. Sol duvara yakın bir adam durmuş, kıkır kıkır gülüyordu.

"Kim o?" diye sordum, sesim bir tuhaf çıktı. Bunların uzun süredir ağızımdan çıkan ilk sözcükler olduğunu anlayıverdim

"Fırar," dedi. "Fırar etmeye çalışıyor." Sonra tekrar kıkırdadı.

"Nasil gördün buraya?"

"Yürüdüm." diye yanıtladı.

"Nereden? Nasıl?"

Bir kibrit çıktım. ısk gözlerimi acıyordu ama kibriti ileri uzattım.

Ufak tefek bir adamdı. "Küçük" daha iyi bir tanım olabilir.

Bir eli cıvarındaydı ve kamburdu. Saçı sakalı benimki kadar uzundu. O koca kıl yumağının içindeki tek ayırt edici özellikler uzun, kanca gibi burnu ve şimdi ısk karşılarında kısılmış olan neredeyse tümüyle kara gözleriydi.

"Dworkin!" dedim.

Yine güldü.

"Bu benim adım. Ya seninki?"

"Beni tanımıyor musun, Dworkin?" Bir kibrit daha yak-
tım. yüzüme yakın tuttum. "Dikkatli bak. Saçı sakalı umut.
Çoşma elli kilo ekle. Beni birkaç deste oyun kartının üzeri-
ne nefis ayrıntılarla çizmiştin."

"Corwin," dedi sonunda. "Seni hatırlıyorum. Evet."

"Öldün sanıyordum."

"Ama ölmedim. Gördün mü?" deşip bir balerin misali
ayak parmaklarının ucunda dönüverdi. "Ehhan nasil? Son za-
manlarda onu gördün mü? Seni buraya o mu attı?"

"Corwin yok artık," diye yanıtladım. "Amber de ağabeyim
Eric baktım sürüyor ve ben de onun tutsağıyım."

"Ben daha kıdemliyim o hâlde," dedi bana. "çünkü ben
Corwin'ın tutsağıyım."

Ağladığını duydum.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Bana güvenmedi."

"Neye peki?"

"Ora Amberi yok etmenin bir yolunu bulduğumu söyle-
dim. Anlattım, o da beni hapsedti."

"Hu, hu, olmamış," dedim.

“Biliyorum,” diye onayladı, “ama bana güzel bir oda ve araştırarak sürüyle şey verdi. Bir süre sonra ziyarete gelmeyi bıraktı, o kadar. Yanında bana mürekkep lekeleri gösteren ve bunlarla ilgili hikâyeler anlatmamı isteyen adamlar getirirdi. Eğlenceliydi, ta ki ben adamın birine hoşuma gitmeyen bir hikâye anlatıp sonra da onu kurbağaya çevirinceye kadar. Eski hâline döndürmeyince de kral sinirlendi. Ama hiç kimseyi görmeyeli o kadar oldu ki eğer hâlâ istiyorsa adamı eski hâline çevirmeye bile razıyım. Bir seferinde—”

“Hücreme nasıl girdin?” diye sordum yine.

“Sana söyledim ya. Yürüdüm.”

“Duvarın içinden mi?”

“Olur mu hiç öyle şey? Gölge duvarın içinden.”

“Amber’in içinde hiç kimse Gölgeler’de yürüyemez. Amber’de Gölge yoktur ki.”

“Şey, ben hile yaptım,” diye kabullendi.

“Nasıl?”

“Duvarın bu tarafı nasıl diye merak ettiğimden yeni bir Koz Kartı tasarladım. Eyvah! Şimdi aklıma geldi – o olmadan geri dönemem. Bir tane daha yapmam gerekecek. Yiyecek bir şeylerin var mı? Peki üzerine çizebileceğim bir şey? Çizim yapmam için bir şey?”

“Bir parça ekmek al,” dedim ve ona uzattım, “burada da azıcık peynir var. Yanına katık yaparsın.”

“Sağ ol, Corwin, dedi ve aç bir kurt gibi yiyeceklere yumuldu. Üstüne de suyumun hepsini içti. “Şimdi bana bir kalem ve bir parça parşömen verirsen odama geri döneceğim. Yarıda bıraktığım bir kitabı bitirmek istiyorum. Seninle konuşmak güzeldi. Eric meselesine çok üzüldüm. Bir ara tekrar uğrarım, yine laflarız. Babanı görürsen ona söyle, bana çok kızmasın çünkü—”

“Ne kalemim var ne de parşömenim,” dedim.

“Vay canına,” dedi, “hiç uygarca değil.”

“Biliyorum. Ama Eric de çok uygar değil zaten.”

“Pekala, neyin var? Kendi odamı bu yere tercih ederim. Hiç değilse aydınlatması daha iyi.”

“Benimle yemek yedin,” dedim, “ve şimdi senden bir ricada bulunacağım. Eğer bunu benim için yaparsan, seninle babam arasındaki her şeyi düzeltmek için elimden geleni yapacağım söz veriyorum.”

“İstediğin nedir?” diye sordu.

“Eserlerine kendimi bildim bileli hayran olmuşumdur,” dedim, “ve hep senin eserin olarak görmeyi istediğim bir şey var. Cabra Deniz Feneri’ni anımsıyor musun?”

“Elbette. Oraya çok gittim. Bekçisini tanırım, Jopin. Eski-den birlikte satranç oynardık.”

“Yetişkin olarak geçirdiğim hayatın büyük kısmında,” dedim ona, “o yüce kulenin senin elinden çıkma büyüğü bir es-kizini görmeyi her şeyden çok arzulamışımdır.”

“Çok basit bir konu,” dedi, “epey de çekici hani. Geçmişte taslak niyetine birkaç şey çizmiştim ama hiç bunun ötesine geçemedim. Hep diğer işler girdi araya. İstersen senin için bir tane çizerim.”

“Hayır,” dedim. “İstediğim daha kalıcı, hücremde bana ya-renlik edecek; beni ve benden sonra burayı mesken tutabilecekleri avutacak bir şey.”

“Övgüye değer,” dedi. “Aklında ne cins bir araç var?”

“Burada bir kalemim var,” dedim ona (kaşık şimdiye dek epey sivrilmişti), “ve karşı duvara çizmeni isterim ki yattığım yerden hakabileyim.”

Bir an sessiz kaldı, sonra, “Aydınlatma çok zayıf,” diye fik-rini beyan etti.

“Birkaç kutu kibritim var,” diye karşılık verdim. “Onları yakıp senin için tutacağım. Eğer kibritimiz azalırsa bu sama-nın bir kısmını yakabiliriz bile.”

“Bunlar hiç de ideal çalışma koşulları değil.”

“Biliyorum,” dedim, “ve onlar için senden af diliyorum, Yüce Dworkin ama sunabileceğimin en iyisi bunlar. Senin elinden çıkma bir sanat eseri şu alçakgönüllü varlığını ölçülemeyecek kadar aydınlatacak.”

Tekrar kıkırdadı.

“Çok güzel. Ama bittikten sonra bana ışık sağlayacağına söz vermelisin ki kendi odama geri dönen bir yol çizebileyim.”

“Anlaştık,” dedim ve cebimi yokladım.

Üç dolu paket ve bir dördüncünün yarısı vardı.

Kaşığı eline bastırıp onu duvara götürdüm.

“Ne olduğunu hissedebiliyor musun?” diye sordum ona.

“Evet, sivriltilmiş bir kaşık, değil mi?”

“Evet. Hazır olduğunu söyler söylemez ışık yakacağım. Hızlı çizmen gerekecek çünkü kibritlerim sayılı. Yarisını deniz fenerine, yarisını da senin işine ayıracağım.”

“Pekâlâ,” dedi, bir kibrit çaktım, o da nemli gri duvara çizgi çizmeye girişti. Önce resmi çerçevelemesi için diklemesine bir dörtgen çizdi, ardından birkaç hünerli darbeyle deniz feneri ortaya çıkmaya başladı. Büyüleyiciydi, adam keçileri kaçırmıştı kaçırmasına ama yeteneğinden hiçbir şey yitirmemişti. Her bir kibrit çöpünü ucundan tutup sol başparmağım ve işaretparmağıma tükürüyordum. Ancak sağ elimde daha fazla tutamaz hâle geldiğimde kibriti kararmış ucundan tutuyor, bir başkasına geçmeden önce yanıp bitmesini bekliyordum.

İlk kutu tükendiğinde kuleyi tamamlamış, gök ve deniz üzerinde çalışmaya başlamıştı. Onu yüreklendirdim, her bir darbesinde mırıldanarak övdüm.

“Muhteşem, gerçekten muhteşem,” dedim resim neredeyse bitmiş görüldüğünde. Sonra imzasını atarak bir başka kibriti heba etmeme sebep oldu. O sırada neredeyse ikinci kutuyu bitiriyordum.

“Şimdi hayranlıkla seyredelim,” dedi.

“Eğer kendi odana dönmek istiyorsan hayranlıkla bakmayı bana bırakacaksın,” dedim. “Şu anda sanat eleştirmenliği yapamayacak kadar az kibritimiz var.”

Biraz somurttu ama diğer duvara geçti, ben kibriti çıkar çıkmaz da çizmeye koyuldu.

Küçük bir çalışma odası, masanın üstüne bir kafatası, yanına bir küre ve kitapla dolup taşan duvarlar çizdi.

Ben üçüncü paketi bitirip geriye kalan yarım pakete başlarken, “İşte bu güzel,” dedi.

Son düzeltmeleri yapması altı, imzalamasıysa bir kibrite mal oldu.

Sekizinci kibrit yanarken –geriye sadece iki çöp kalmıştı– gözünü dikip baktı, sonra ileriye bir adım atıp kayboldu.

Kibrit parmak uçlarımı yakmaya başlamıştı. Elimden bıraktım, samana düşüp tısladı ve söndü.

Orada karmakarışık duygularla dolu hâlde titriyordum ki onun sesini tekrar duydum ve mevcudiyetini yanı başımda hissettim

Gene gelmişti.

“Aklıma bir şey geldi de,” dedi. “İçerisi bu kadar karanlıkken resmi nasıl göreceksin ki?”

“Ah. Karanlıkta görebiliyorum,” dedim ona. “Beraber o kadar uzun süre yaşadık ki artık dostum oldu.”

“Anlıyorum. Sadece merak etmiştim. Bir kibrit yak da geri döneyim.”

“Pekâlâ,” dedim sondan bir önceki kibriti düşünüp. “Ama bir dahaki sefere uğradığında kendi ışığını kendin getir. Bundan sonra kibritim kalmayacak.”

“Olur,” dedi. Kibriti çıktım, kendi çizimine baktı, ona doğru yürüdü ve bir kez daha kayboldu.

Hemen dönüp kibrit sönmeden önce Cabra Deniz Feneri’ni inceledim. Evet, güç oradaydı. Onu hissedebiliyordum.

Gerçi son kibritim yetecek miydi?

Hayır, zannetmiyordum. Bir Koz Kartı'nı geçit olarak kullanmak daha fazla konsantrasyon gerektirirdi.

Yakabileceğim ne vardı? Saman çok nemliydi ve ateş almayabilirdi. Geçidin, özgürlüğüme giden yolun orada olması ve onu kullanamamak korkunç bir şey olacaktı.

Biraz olsun dayanacak bir ateşe ihtiyacım vadi.

Döşeğim! İç i samanla doldurulmuş bir astardan ibaretti

İçindeki samanlar daha kuru olacak, hem kumaş da yanacaktı.

Zeminin yarısını çıplak taş görüne kadar temizledim. Kumaşı yarmak için sivriltilmiş kaşığı mı aradım. Peşinden bir küfür salladım. Dworkin onu da beraberinde götürmüştü,

Döşeği büküp asıldım.

Nihayet yırtılınca orta yerindeki kuru samanları çıkardım. Küçük bir yığın yaptım, astarı şayet gerekirse fazladan yakıt olarak kullanmak üzere bir kenara koydum. Gerçi ne kadar az duman çıkarsa o kadar iyiydi. Bir gardiyan yakından geçerse dikkatini çekebilirdi. Bu çok olası değildi hani çünkü yemeğimi henüz vermişlerdi ve nevalet günde bir öğündü.

Son kibritimi çaktım ve içinde durduğu karton kutuyu yakmak için kullandım. Kutu tutuşunca samanın üzerine attım.

Az daha tutuşmayacaktı. Saman, döşeğimin orta yerinden alınmasına karşın düşündüğümde daha nemliydi. Ama nihayet bir parıltı, ardından alevler görüldü. Bunu başarmak için diğer kibrit kutularından da faydalanmam gerekmişti, onları tuvalete atmadığıma sevinmişim.

Üçüncüyü de attım, kumaşı sol elime alıp ayağa kalktım ve yüzümü resme döndüm.

Yalazlar dans edip yükseldikçe parlaklık yayıldı, kuleye konsantre oldum ve onu anımsadım. Bir martının çılgınlığını

ıştır gibi oldum. Burnuma tuzlu meltemi andıran bir şeyin kokusu geldi ve baktıkça mekân daha da gerçek bir hâl aldı.

Kumaşı ateşe attım; alevler bir anlığına duruldu, sonra daha da yukarı sıçradı. Bunu yaparken gözlerimi resimden ayırmamıştım.

Büyü hâlâ orada, Dworkin'in elindeydi çünkü az sonra deniz feneri bana hücrem kadar gerçek görünüyordu. Sonra tek gerçeklik kule, hücre ise arkamdaki bir Gölge'den ibaret oldu. Dalgaların vuruşunu duydum, öğlen güneşi gibi bir şeyi üstümde hissettim.

İleri adım attım ama ayağım ateşe değmedi.

Gece vakti Amber gemilerine yol gösteren büyük gri fenerinin bulunduğu küçük Cabra adasının kumlu ve kayalık sahilindeydim. Ürkmüş bir martı sürüsü etrafımda dönüp ciyakladı, kahkaham dalganın gürleyişi ve rüzgârın özgür ezgiyle bir oldu. Amber sol omzumun yetmiş kilometre gerisinde kalmıştı.

Kaçmıştım.

Deniz fenerine doğru yürüyüp batı yüzündeki kapıya giden taş merdiveni tırmandım. Kapı yüksek, geniş, ağır ve su geçirmezdi. Kilitliydi de. Yaklaşık üç yüz metre gerimde küçük bir de rıhtım vardı. Palamarlara iki tekne bağlıydı. Biri bir sandaldı, diğeryse tek kamaralı bir yelkenli. Hafif hafif sallanıyorlardı ve arkalarındaki su, güneşin altında mikadan farksız görünüyordu. Onlara bakmak için bir an durdum. Hiçbir şey görmeyeli o kadar zaman geçmişti ki gerçek ötesi görünüyorlardı. Bir hıçkırığı boğazımda zapt edip yutkundum.

Dönüp kapıyı çaldım.

Bana çok uzun gelen bir bekleyişin ardından yine çaldım.

Nihayet içerden gelen bir ses duydum, kapı üç kara menteşenin üzerinde gıcırdayarak açıldı.

Bekçi Jopin kan çanağına dönmüş gözlerle beni süzdü, nefesindeki viski kokusunu duydum. Boyu bir altmış kaddı, kamburu öylesine çıkmıştı ki bana biraz Dworkin'i çağırırdı. Sakalı benimki kaddı, o yüzden daha da uzun görünüyordu ve kurumuş görünümlü dudaklarının civarındaki birkaç sarı leke dışında duman rengiydi. Teni portakal kabuğu gibi gözenekliydı ve doğa unsurları onu karartarak antika bir mobilyaya benzetmişti. Adamın koyu renkli gözleri kısıldı,

odaklandı. Ağır işiten çoğu insan gibi o da bir hayli yüksek sesle konuşuyordu.

“Kimsin? Ne istiyorsun?” diye sordu.

Eğer bu saçı sakalı birbirine karışmış, iskelet gibi sıska görünümlü bu kadar tanınmayacak hâldeysem, gerçek ismi mi saklamayı sürdürebileceğime karar verdim.

“Güneyden gelen bir yolcuyum, gemim kısa süre önce battı,” dedim. “Günler boyu bir tahta parçasına tütündüm ve nihayet burada kıyıya vurdum. Tüm sabahı kumsalda uyuyarak geçirdim. Deniz fenerinize yürüyecek gücü ancak şimdi toparlayabildim.”

İleri çıkıp koluma girdi. Diğer kolunu omzuma doladı.

“Gel, içeri gel o hâlde,” dedi. “Bana yaslan. Sakin ol. Bu taraftan.”

Alışılmadık ölçüde dağınık, her yerine yığınla eski kitabın, haritanın, çizelgenin, denizcilik gereçlerinin saçılmış olduğu odasına götürdü beni. Kendisi de güçlü kuvvetli sayılmazdı hani; bu sebeple ona ağırlığımı çok vermeden, sadece kapısına dayandığımda yaratmaya çalıştığım yorgunluk izlenimini devam ettirecek kadar yaslandım.

Beni bir divana götürüp yatmamı önerdi, sonra kapıyı kapatıp yiyecek bir şeyler getirmek üzere çıktı.

Çizmelerimi çıkardım ama ayaklarım öyle kir pas içindeydi ki tekrar giydim. Suda uzun süre sürüklenmiş olsam böyle kirli olmazdım. Hikâyemin ortaya çıkmasını istemiyordum. O yüzden, kenarda duran battaniyeyi üstüme çekip sırtımı yasladım, gerçekten dinlendim.

Çok geçmeden Jopin üzerinde bir sürahi su, bir sürahi bira, koca bir dilim biftek ve yarım somun ekmek bulunan tahta bir tepsiyle geri döndü. Küçük bir masanın üzerini boşaltarak divanın yanına getirdi. Sonra tepsiyi üzerine bıraktı. Yiyip içebileceğimi işaret etti.

Dediği gibi yaptım. Kendimi tıkabasa doyurdum. Patlayınca kadar. Gözümün gördüğü her şeyi mideme indirdim. İki sūrahiyi de boşalttım.

Sonra muazzam bir yorgunluk hissettim. Bunu gören Jopin başıyla onayladı ve uyumamı söyledi. Daha farkına bile varmadan uyumuşum.

Uyandığımda gece vaktiydi ve kendimi haftalardır ilk kez bu kadar iyi hissediyordum. Ayağa kalkıp geldiğim yolu geri-singeri döndüm ve binadan çıktım. Dışarıda ayaz vardı ama gök billur gibi berraktı ve milyonlarca yıldız görünüyordu âdeta. Kulenin tepesindeki ışıldak sırtımda parıldadı, sonra söndü, parıldadı, yine söndü. Su soğuktu ama temizlenmeye mecburdum. Yıkandım, elbiselerimi de yıkayıp sıktım. Bu iş için bir saat harcamış olmalıyım. Sonra deniz fenerine geri döndüm, elbiselerimi kuruması için eski bir iskemlenin üzerine astım, sürünerek battaniyenin altına girdim ve tekrar uyudum.

Sabahleyin kalktığımda Jopin ayaktaıdı. Bana enfes bir kahvaltı hazırlamıştı ve yemeğe, bir önceki gece akşam yemeğine yaptığım muameleyi yaptım. Sonra bir ustura, ayna ve makas ödünç alıp tıraş oldum, saçımı düzelttim. Ardından tekrar yıkandım; kaskatı kesilmiş, tuzlu ve temiz elbiselerimi kuşandığımda kendimi neredeyse insan gibi hissettim.

Denizden döndüğümde Jopin beni uzun uzadıya süzdü ve, “Gözüm seni bir yerden ısıyor, ahbap,” dedi. Omuz silktim.

“Şimdi bana şu deniz kazasını anlat.”

Öyle yaptım. Tümünü de işkembeden attım. Öyle bir felaket anlattım ki ballandıra ballandıra! Ta ana direğin kırılışına varıncaya kadar hem de.

Omzuma hafifçe vurdu ve bana bir içki koydu. Bana vermiş olduğı puroyu yaktı. “Burada dinlenmene bak,” dedi

bana. "Ne zaman istersen seni kıyıya götürürüm ya da tanıdığın bir gemi geçerse işaret ederim."

Bana sunduğu misafirperverliği geri çevirmedi. Geri çevirmeyecek kadar büyük bir imkândı. Onun yemeğini yedim, içkisini içtim ve bana büyük gelen temiz bir gömlek vermesine müsaade ettim. Gömlek, denizde boğulan bir arkadaşıydı.

Onun yanında üç ay kalıp gücümü topladım. Fenerde yardımcı oldum. Canı kafayı çekmek istediğinde ışıldağa göz kulak oldum, evin tüm odalarını temizledim. Hatta iki odayı boyayıp çatlak beş pencere camını değiştirdim – fırtınalı gecelerde onunla denizi gözledim.

Siyasi görüşleri olmadığını öğrenmiştim. Amber'de kimin hüküm sürdüğü umurunda değildi. Onun gözünde hiçbiri-miz beş para etmezdi. Bu deniz fenerini çalıştırıp lezzetli yemekleri ve birayı tüketebildiği, rahatsız edilmeden deniz haritalarını inceleyebildiği sürece karada olan biten zerre kadar ilgilendirmiyordu onu. Yaşlı adamdan çok hoşlanmışım ve eski haritalar konusunda birkaç şey bildiğim için, onları düzelterek nice güzel geceler geçirdik. Uzun yıllar önce kuzeye yelken açmışım ve ona bu seyahatimin anılarına dayanarak yeni bir harita çizdim. Bu da onu mutluluktan havalara uçurmuş görünüyordu, tıpkı kuzey denizlerini tarif edişim gibi.

"Corey," (kendime bu ismi takmışım), "bir gün seninle denize açılmak isterim," dedi. "Senin bir zamanlar kendi gemine kaptanlık ettiğini bilmiyordum."

"Kimbilir," dedim ona. "Sen de bir zamanlar kaptandın, değil mi?"

"Nereden bildin?" diye sordu.

Aslında hatırlamışım ama cevaben etrafımı işaret ettim.

"Biriktirdiğin tüm bu şeyler ve haritalara düşkünlüğün. Ayrıca bir zamanlar emirler yağdırmış bir adam havası var sende."

Gölümsedi.

“Evet,” dedi, “bu doğru. Yüz yılı aşkın süre emirler yağdırdım. Bakınca uzak geçmişte kalmış görünüyor... Birer içki daha içelim.”

Kendi içkimi yudumladım ve kenara koydum.

Onunla birlikte geçirdiğim aylarda yirmi kilodan fazla almış olmalıydım. Beni bugün yarın ailemin bir üyesi olarak tanıyacağını düşünüyordum. Tanırsa belki Eric’e teslim ederdi – belki de etmezdi. Şimdi böylesine sıkı bir dostluk geliştirmişken bunu yapmayacağına dair bir his vardı içimde. Şansımı zorlayıp olacakları görmek istemiyordum.

Bazen ışıldağın başında oturup, “Burada ne kadar kalmalıyım?” diye düşünüyordum.

Mil yatağına bir damla yağ dökerken, daha çok kalmamaya karar verdim. Hem de hiç. Tekrar yollara düşüp Gölgeler arasında yürümemin gerekeceği vakit yaklaşıyordu.

Derken bir gün o basıncı hissettim, ilkin hafif ve sorgulayıcıydı. Tam olarak kim olduğunu anlayamadım.

Aniden kalakaldım, gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım. Sorgulayıcı mevcudiyetin geri çekilmesi beş dakika sürmüştü.

Volta attım ve düşündüm, sonra yürüdüğüm yolun kısalığını fark edince gülümsedim. Bilinçsizce, Amber’deki hücremin boyutları dışına çıkmadan yürüyordum.

Az önce birisi, Koz Kartım vasıtasıyla bana ulaşmaya çalışmıştı. Eric miydi bu? Nihayet yokluğumu fark etmiş, bu şekilde yerimi öğrenmeye mi karar vermişti? Emin değildim. Benimle tekrar zihinsel bağlantı kurmaktan kaçınacağını hissediyordum. O zaman kim, Julian mı? Ya da Gérard? Caine? Her kim idiyse, onu zihnimden tamamen kovduğumu biliyordum.

Ailemin üyelerinden gelen bu tür bağlantıların hepsini reddedecektim. Birkaç önemli haberi ya da yardımcı olabilecek çağrılarını kaçırabilirdim belki ama riski göze alamazdım. Bağlantı girişimi ve engelleme çabalarım yüzünden buz gibi olmuştum. Titredim.

Günün geri kalanını hep bunu düşünerek geçirdim ve yola çıkma vaktinin geldiğini anladım. Bu kadar zayıf bir hâldeyken Amber'in çok yakınında kalmam iyi olmazdı. Göl-geler arasında yolumu bulacak, eğer Amber benim olacaksa bunu sağlayabilecek yere gidecek kadar kendime gelmiştim. Jopin'in yardımıyla miskinleşmiş, huzura yakın bir şeyin içine çekilmiştim. Ondan ayrılmak acı verecekti çünkü aylar süren birlikteliğimiz sırasında ihtiyar adamı sevmeye başlamıştım. Bu yüzden, o akşam satranç oynamayı bitirdikten sonra ona ayrılma planımdan bahsettim.

İki kadeh içki koydu, sonra kendi kadehini kaldırıp, "İyi şanslar, Corwin. Seni tekrar görmeyi umut ediyorum," dedi.

Bana asıl adımla hitap ettiği gerçeğini hiç sorgulamadım ve o, bunun dikkatimden kaçmadığını fark edince gülümsedi.

"Bana çok iyi davrandın, Jopin," dedim ona. "Kalkışmak üzere olduğum şeyi başarırsam, benim için yaptıklarını unutmayacağım."

Başını iki yana salladı.

"Hiçbir şeyde gözüm yok," dedi. "Olduğum yerde, tam şu an yaptığım şeyi yapmaktan mutluyum. Bu kahrolasica feneleri işletmekten keyif alıyorum. Tüm yaşantım bu. Kalkışmak üzere olduğun şeyi başarırsan –hayır– bana bunun ne olduğu söyleme lütfen! Bilmek istemiyorum! Umarım bir ara uğrar, benimle satranç oynarsın."

"Öyle yapacağım," diye söz verdim.

"İstersen sabah Kelebek'i alabilirsin."

"Sağ ol."

Kelimek onun yelkenlisiydi.

"Garnath'den önce " dedi, "sana dürbünümü alıp kuleye tırmanmamı ve Garnath Vadisi ne bir hakmanı öneririm."

"Görecek ne var ki?"

Omuz silkti

"Kendi kararını kendin vermen gerekecek."

Başımı emeyladım.

"Pekâlâ öyle yapacağım."

Sonra gece için çakırkeşif olmaya giriştik. İhtiyar Jopin'i özleyecektim. Rem'i saymazsak, dönüşümden beri edindiğim tek arkadaşım o. Son geçişimizde ateşten bir örtü olan vadiyi belli belirsiz düşündüm. Şimdi, dört yıl sonra, bunun hakkınca alışmadık ne vardı ki?

Kurt adamlarla ve cadı ayinleriyle dolu rüyalar görerek uyudum ve dolunay dünyanın üzerine yükseldi.

Gün ağarınca ben de aynısını yaptım. Jopin hâlâ uykudaydı ki bu iyiydi çünkü elveda demeyi hiç sevmem ve onu bir daha hiç göremeyeceğime dair tuhaf bir his duyuyordum.

Kuleye tırmanıp büyük ışıldağın bulunduğu odaya girdim. dürbün de elimdeydi. Kıyıya bakan pencereye gidip dürbünü vadiye odakladım.

Ormanın üzerinde bir sis asılıydı. Küçük ve budaklı ağaçların tepelerine yapışmış, soğuk, gri, ıslak görünümlü bir şeydi. Ağaçlar koyu renkliydi ve dalları, bilek güreşi yapan parmaklar gibi iç içe geçmişti. Aralarında karanlık şeyler uçuyordu ve uçuş desenlerinden onların kuş olmadığını biliyordum. Muhtemelen yarasalardı. O büyük ormanda kötücül bir şey vardı, biliyordum ve bir anda onu tanıdım. O şey bendim.

Bu şeyi lanetimle ben yapmışım. Barışçıl Garnath Vadisi'ni şimdi temsilcisi olduğu şeye dönüştürmüştüm: Eric'e ve onun ıktıdarı ele geçirmesine, gözlerimi oydurmasına seyirci kalan herkese karşı duyduğum nefretin sembolüydü. Ormanın gö-

r n    nden ho  lanmamı tım ve bakarken, nefretimin kendini nasıl maddele tirdi ini kavrıyordum. Biliyordum       bir par amdı o.

Asıl dünyaya yeni bir giriş kapısı a mı tım. Garnath artık Gölgeler'i a an bir patikaydı. Karanlık ve korkunç Gölgeler'i. Yalnızca tehlikeli ve kötü niyetli olanlar y r yebilirdi o patikayı. Rein'in sözünü ettiği, Eric'in huzurunu kaçıran şeylerin kaynağı buydu. Bir bakıma iyiydi, onu meşgul ediyorlardı.

Ama dürbünü çevirirken aslında çok kötü bir şey yapmış olduğum duygusundan ka amıyordum. O vakitler gün ışığında parlak gökleri bir daha g rebilece ime ihtimal vermemi tim.

Artık g rebildi ime göre, telafi edilmesi korkunç çaba gerektirecek bir şeyi serbest bıraktı ımın farkına varmı tım. Şimdi bile o mekânda tuhaf biçimler oyna ıyor gibiydi. Oberon'un tüm iktidarı boyunca hiç yapılmamış bir şeyi yapmış, Amber'e giden yeni bir yol a mı tım. Gün gelecek, her kim olursa olsun Amber hükümdarının bu deh etengiz yolu kapaması gerekecekti.

Bakarken, bu şeyin kendi acımın, kızgınlı ımın ve nefretimin bir ürünü olduğunu anlarken bunu biliyordum. Eğer bir gün Amber'i kazanırsam kendi eserimle ba a çıkmak zorunda kalacaktım ki bu, denemesi bile  eytanca olan bir şeydi. Dürbünü indirip i  çektim.

Öyle olsun, dedim. O arada Eric'in uykularını ka ırtacak bir şey olacaktı en azından.

Aceleyle bir şeyler atı tırdım, Kelebek'i mümkün olduğunca donattım, yelken bezini biraz kaldırdım, alarga ettim, denize a ıldım. Jopin o saatte genellikle uyanmı  olurdu ama belki o da vedala mayı sevmeyenlerdendi.

Nereye gidece imi bilerek ama nasıl gidece imden tam emin olmadan teknenin burnunu açığa çevirdim. Gölgeler'den

ve tuhaf sulardan geçecektim ama karadan gitmekten daha iyiydi, özellikle de kendi eserim ülkeye bu kadar yayılmışken.

Neredeyse Amber'in kendisi kadar göz alıcı, neredeyse ölümsüz ama artık gerçekte var olmayan bir ülkeye yelken açtım. Çağlar önce Kaos'a karışıp yok olmuş bir mekândı burası ama bir yerlerde bir Gölgesi mevcut olmalıydı. Tek yapmam gereken onu bulmak ve geçip gitmiş zamanlarda olduğu gibi tekrar benim yapmaktı. Sonra ardımda beni destekleyen güçlerle Amber'in asla bilmediği bir başka şey yapacaktım.

Bunun nasıl olacağını hâlâ bilmiyordum ama kendi kendime döndüğüm gün ölümsüz şehirde tüfeklerin parlayacağına söz verdim.

Gölgeler'e ilerlerken arzum üzerine ak bir kuş gelip sağ omzuma kondu. Bir not yazıp ayağına bağladım ve gideceği yere yolladım. Notta, "Geliyorum," yazıyordu ve tarafımca imzalanmıştı.

İntikamımı alıp taht elime geçene kadar durmak dinlenmek yoktu bana ve benimle bu şeylerin arasında duran herkese, iyi geceler, tatlı prens, diyecektim.

Güneş solumda asılıydı. Rüzgâr yelkenlere üfledi ve beni ileri itti. Bir kez küfrettim, sonra gülümsedim.

Özgürdüm ve kaçıyordum ama buraya kadar gelmeyi başarmıştım. Hep istediğim şansa sahiptim şimdi.

Arzum üzerine bir de kara kuş gelip sol omzuma kondu. Bir not yazıp ayağına bağladım ve onu batıya yolladım.

Notta "Geri döneceğim Eric" yazılıydı ve, "Amber Lordu Corwin" diye imzalanmıştı.

Şeytani bir rüzgâr beni güneşin doğusuna götürdü.

"TÜM YOLLAR AMBER'E ÇIKAR..."

Amber Prensi Corwin, yüzyıllardır mahkûm edildiği sürgün hayatından kurtulup yitirdiği hafızasını tekrar kazanmak ve evine, tek gerçek dünya olan Amber'e geri dönmek üzere yola çıkar. Fakat bu yolculukta dostlarına da düşmanları kadar temkinle yaklaşmalıdır – özellikle de söz konusu entrikacı ve kurnaz kardeşleri olduğunda. Üstelik Amber'de işler değişmiş, kardeşi Eric tahtı ele geçirmiştir. Dokuz prensin tahta çıkmak için kâh meydanlarda kâh kapalı kapılar ardında savaştığı bu büyümlü dünyada hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Çıkacağı bu tehlikeli macera Corwin'i devasa ağaçların kapladığı masalsı Arden'den, kanla lekelenmiş merdivenleri ve Amber'dekine tıpatıp benzeyen kalesiyle hayalet diyar Rebma'ya götürecektir.

Corwin'in tahta uzanan yolculuğu, Amber Yıllıkları'nın ilk kitabı *Amber'de Dokuz Prens*'le başlıyor!

"Zelazny eşsiz bir öykücü. Türümüzün hiç görmediği kadar renkli, egzotik ve unutulmaz dünyaların yaratıcısı."

—GEORGE R. R. MARTIN

ithaki

www.ithaki.com.tr

9 786052 651278

■ ■ ■ /ithakiyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com